SOUL

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
2310 MAGAZINE
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2010
€3.00

50
CINEMA
ISSUE

ΛΥΔΙΑ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

www.clickatlife.gr

Συνδέσου με τις επιθυμίες σου

- σινεμά
- θέατρο
- γεύση
- nightlife
- μουσική
- εικαστικά
- βιβλίο
- ταξίδι
- ευζωία
- διατροφή
- υγεία

Και στο κινητό σας m.clickatlife.gr

click@Life®

ΤΕΧΝΗ | ΖΩΗ | ΕΥΕΞΙΑ

EDITORIAL 50

Του Στέφανου Τσιτσόπουλου

Larry Fink, «Οι απαγορευμένες φωτογραφίες -'Ενα πολιτικό ταμπλό», Athens Photo Festival.

Felicita

Μια Κυριακή πρωί το πήραμε όλο δυτικά. Αερογέφυρα Μοναστηρίου, μελαγχολικά συμπλέγματα φτωχοαστικών πολυκατοικιών στο Κορδελιό, γειτονιές και λαϊκές λεωφόροι, κακοφτιαγμένες, λες και από ξεδοντιασμένα Lego. Φαναρτζίδικα, μπουγατσάδικα, ζαχαροπλαστεία, Νέα Ιωνία, industrial zone of Thessaloniki, αφτιασίδωτη, ξεχρωμιασμένα ερείπια. Εκεί που κάποτε χτυπούσε η καρδιά της βιομηχανίας, τώρα βαρούν μόνο οικονομικά εμφράγματα. Όταν ξεμακρύναμε από τη Χαλκηδόνα κι έπαψαν να μας κυνηγούν μαρκίζες από κρεατάδικα και ξενοδοχεία για φτηνούς έρωτες, αγνάντεψα σχεδόν λυτρωτικά τις τούμπες της Πέλλας. Χρησίμευαν για να ειδοποιούν η μία την άλλη κι όλες μαζί την πόλη για τους εχθρούς που θέλουν να εισβάλουν ή για τις χαρές που πρέπει να μοιραστούν. Συστήματα επικοινωνίας δηλαδή ενός πανάρχαιου κόσμου, το skype των πολεμιστών του Μεγαλέξανδρου, το πρώτο social network του βορρά αιώνες πριν, χωρίς μπελαλίδικα manuals.

Κόβοντας τη στροφή για Γουμένισσα, διασχίσαμε δρόμους που ξεχείλιζαν στρωμένοι από βαμβάκι. Τρακτέρ το κουβαλούσαν μαντρωμένο σε καρότσες για το εκκοκκιστήριο, όμως ο αέρας το απελευθέρωνε επιστρέφοντάς το αδέσποτο πάλι πίσω στη φύση. Someone's gonna rescue you, σιγοσφύριζα μέσα μου από τον τελευταίο εξαιρετικό δίσκο του Νιλ Γιανγκ. Στο αποστακτήριο του Ανδρίνη παρέες δοκίμαζαν τα τσίπουρα της φετινής σοδειάς, στην πλατεία του χωριού μια βρύση φτιαγμένη με γαλλική μαστοριά, σαν από αυτές που φτιάχνουν στις πλατείες της Côte d' Azur, κελάρυζε νερό που ξεδιψά και ενθυμίζει τους γάλλους στρατιώτες που ξεπέζεψαν κάποτε εδώ.

Μακριά από την πόλη, οι άνθρωποι τα βρίσκουν όλα ωραία. Κόκκινα κρασιά χωρίς χημικές προσμείξεις, βέρα χύμα κάστανα κι όχι από τις μαραγκιασμένες συσκευασίες του Lidl, λουκάνικα μπαμπατζάνικα και μυρωδάτα, όχι σαν τα λιπόσαρκα που πουλούν οι καντίνες με τα «βρόμικα» της Γιαννιτσών. Μα αν πάψεις να σκέφτεσαι σαν αφελής και αθεράπευτος μητροπολιτικός βουκόλος κι αν, όπως κάνεις με τις αποδείξεις που σου δίνουν, τσαλακώσεις τη φτηνιάρα οικοπεριηγητική φυσιολατρία παραχώνοντάς την στην κωλότσεπη, οι άνθρωποι και η πλήξη παραμένουν ίδιες. Είτε στους κάμπους είτε στις ασφάλτους. Νεανικά πρόσωπα περίπλοκα, σκυθρωπά, λιωμένα, στοιβαγμένα σε καφετέριες, κοιτούσαν καχύποπτα τη ροδαλή χαρά μας. Γιατί τις Κυριακές η βαρεμάρα, είτε στη Θεσσαλονίκη είτε στη Γουμένισσα, είναι παχιά σαν λαρδί που κρέμεται στο τσιγκέλι, μπουχτίζει και στουμπώνει φάτσες και αισθήματα.

Από επαρχία είμαι κι εγώ, είμαι εκπαιδευμένος να διακρίνω το τίποτα της κυριακάτικης ύπαρξης που βολοδέρνει χωρίς σκοπό, μέχρι να ξημερώσει Δευτέρα. Αν ήξεραν πόσο μελαγχολικοί καθρεφτίζονταν στα μάτια μου, σαν ήρωες του Έντουαρντ Χόπερ, ίσα που του έκαναν και πρόταση να γίνει πρόεδρος της τοπικής ποδοσφαιρικής ομάδας, που παίζει Δ' εθνική. Φέτος ο χειμώνας είναι σκέτος τζέντλεμαν. Βρίθει καλών τρόπων. Αντί να μαστιγώνει με λεγεώνες αέρηδων και βροχών, αντί να καταπελτίζει με χιόνι, χαρίζει μεγαλόψυχα τη θέση του σε ένα φθινόπωρο που μας ανταμείβει με απογεύματα γλυκών ουρανών. Τον ταξιδεύουμε πολύ. Βολτάρουμε στη Λάρισα, διακτινιζόμαστε στας Σέρρας, χανόμαστε σε road trip επαρχιακών ανηφορόδρομων στην Ελασσόνα, καθώς γυρνάμε πίσω στη Θεσσαλονίκη, διασταυρώνουμε τα φώτα μας με αυτά των υπεραστικών λεωφορείων της Ξάνθης. Παρατηρούμε τους ανθρώπους. Ολόιδιοι παντού. Ζαπάρουν ανάμεσα σε χαλασμένες ειδήσεις, top chefηδες, απλήρωτους λογαριασμούς δανείων, προποτζίδικα και στοιχηματζίδικα. Κάτω από βρόμικους ουρανούς ή πεντακάθαρους ορίζοντες. Περικυκλωμένοι από παιδιά, γατιά, σκυλιά, οικογενειακές γιορτές, σχολεία, εξοχικά, βαρυφορτωμένοι με ψέματα, σόγια, θείους, θειες και υποκρισίες, όπως στη «Χώρα Προέλευσης» του Σύλλα Τζουμέρκα. Εξαιρετική ταινία, σχεδόν νηπενθής, το «Πεθαίνω σαν χώρα» σε ρεμίξ τώρα.

Είχε ψυχρούλα μετά την προβολή έξω από το «Βακούρα», δώδεκα άτομα ήμασταν όλοι κι όλοι οι θεατές. Άναψα τσιγάρο και σκέφτηκα πως τελικά ευτυχισμένοι, ειδικά τις Κυριακές, είναι μονάχα οι εραστές και η αγάπη, όταν ταξιδεύουν. Όταν διαβιούν σε αιώνιο τράνζιτ είτε σε κουβούκλια μικρών αυτοκινήτων είτε σε σταθμούς ΚΤΕΛ. Τίποτα άλλο δεν υπάρχει σε αυτούς τους σκοτεινούς, άγραφους και φοβισμένους καιρούς. Μόνο χιλιόμετρα και φιλιά.

SOUL

SECRETS OF URBAN LIFE

2310 MAGAZINE

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2010

Εκδότης: Φώτης Γεωργελές
Διευθυντής: Στέφανος Τσιτσόπουλος
Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης: Λουίζα Ναθαναήλ

Διευθύντρια Σύνταξης: Βάγια Ματζάρογλου
Αρχισυντάκτης: Δημήτρης Καραθάνος
Art Director: Σπύρος Αλμπάνης

Τεχνικός Διευθυντής: Βάιος Συντσιρμάς

Επιμέλεια Ύλης: Δημήτρης Αθανασιάδης
Διόρθωση κειμένων: Ελευθερία και Μόλλυ Χαιριστανίδου

Σύμβουλος Έκδοσης: Σπύρος Πέγκας
Graphic Designer: Αλέξανδρος Τσιρίδης
Contributing Artists: Πέτρος Νικόλτσος
Ειδικοί συνεργάτες: Γιώργος Μπάκας, Σοφία Αγγελίδου, Άρης Προδρομίδης, Ναυσικά Γκράτσιου
Literature Contributor: Frankie Notas
Communication Services: Σάκης Κοροβέσης
Γραμματεία Σύνταξης: Κατερίνα Κουτσαλή

Συντακτική Ομάδα
Λένα Χουρμούζη, Μαρία-Άννα Τανάγια, Θανάσης Μήνας, Αντώνης Βλαβογελάκης, Μάκης Παπασημακόπουλος, Τζίνα Σωτηροπούλου, Τάσος Ρέτζιος, Παναγιώτης Τσιακιρίδης, Γιώργος Παπαγεωργίου, Miki Zoltan, Γιάννης Πιτσιώρας, Κώστας Κούτσαρης, Ρουβίμ Γρηγοριάδης, Γιάννης Δρίζης, Χρήστος Δούρας, Γιώργος Δημητρακόπουλος, Μαρίνος Σακελλαρίου, Άννα Παπαρίζου

Συνεργάτες
Διογένης Δασκάλου, Χρήστος Παρίδης, Θανάσης Νικολάου, Έλενα Αγγελίδου, Αντώνης Καλπάκης, Τίμος Φακαλής, Αλέξανδρος Πλωμαρίτης, Δημήτρης Ντανόπουλος, Βάγια Μπουγιουκλή

Fashion Photographer: Τάσος Βρεττός
Fashion & Style Editor: Χρήστος Καλλιαρέκος, Κατερίνα Μανωλαράκη, Λίνα Μανδράκου

Φωτογράφοι: Χριστίνα Γεωργιάδου, Κώστας Αμοιρίδης, Σάκης Γιούμπασης, Νίκος Καρδαράς, Γιώργος Παπαδόπουλος, Γιάννης Χοστελίδης, Αλέξανδρος Οικονομίδης, Βασίλης Σπύρου, Χρύσα Νικολέρη, Δημήτρης Μυλωνάς, Αιμιλία Παναγιώτου, Σπύρος Παλούκης, Γιώργος Γαβανάς

Εικονογράφηση: Alphabeta (aalphabetaa.tumblr.com), Γιώργος Μπάκας, Μάριος Καλαϊτζής, Αλέξανδρος Νικολαΐδης

Λονδίνο: Σάντρα-Οντέτ Κυπριωτάκη, Σοφία Σφυρή
Βερολίνο: Στέλιος Βακαλούδης
Βαρκελώνη: Γιάννης Παναγόπουλος
Παρίσι: Άρτεμις Πυρπύλη
Άμστερνταμ: Νίκος Κουλούσιος
Βρυξέλλες: Μαρίνα Κονταρά, Γρηγόρης Τσουρής
Κύπρος: Χρύστα Ντζάνη
Νορβηγία: Ελισάβετ Αρκολάκη

Φωτογραφικά πρακτορεία: Corbis/Apeiron
Φωτογραφία εξωφύλλου: Τάσος Βρεττός

Διευθυντής Εμπορικής Ανάπτυξης: Νίκος Τσουανάτος
Διεύθυνση Διαφήμισης: Βερονίκη Χαριτάτου-Γκονζάλες
Υπεύθυνη Διαφ. Τμ. Θεσ/νίκης: Αλεξάνδρα Καρασαρίδου
Συντονισμός Διαφήμισης: Δήμητρα Χιώτη
Υποδοχή Διαφήμισης: Μαρία Αυγερινού

Project Manager: Μάρω Ζήνα

Διεύθυνση Λογιστηρίου: Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο: Σωτηρία Ψυχογιού, Ασπασία Χοβαρδά

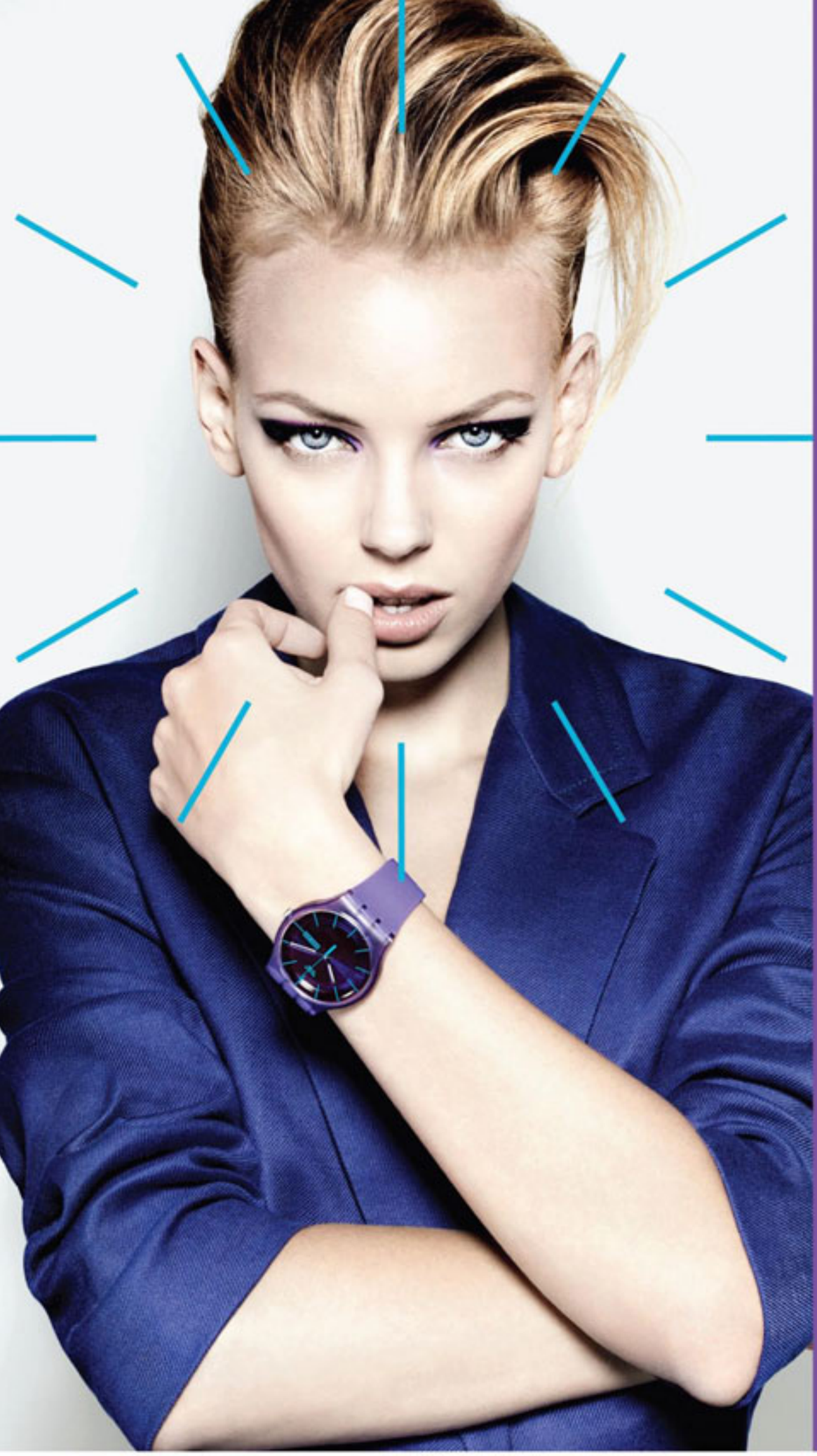
Υπεύθυνος Διανομής: Γιάννης Γαρούφαλος
Νομικός Σύμβουλος: Γιάννης Πιτσιώρας

Διαχωρισμοί - Εκτύπωση: Βιβλιοσυνεργατική Α.Ε.ΠΕΕ. Φειδίου 18, Αθήνα 10678, Τ: 2103813109

SOUL 2310Magazine: Ναυαρίνου 6, 54622, Θεσσαλονίκη
Τ: 2310 545 069, Τ. Αθήνας: 210 361 7530,
F: 2310 543 050, E: info@soulmag.gr

www.athensvoice.gr/culture
www.myspace.com/soulmag
soulmag.blogspot.com
www.twitter.com/soulmagazine
www.facebook.com, SOUL Magazine (Official)

Το περιοδικό «Soul 2310Magazine» κυκλοφορεί κάθε μήνα από την Plus Athens. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου του περιοδικού με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλου είδους, μόνο με προηγούμενη έγκριση του εκδότη.

ΑΘΗΝΑ: ΑΔΡΙΑΝΟΥ 107, ΠΛΑΚΑ, 210 3310548 | ΕΡΜΟΥ 5, ΣΥΝΤΑΓΜΑ, 210 3313833 | Π. ΙΩΑΚΕΙΜ 12, ΚΟΛΩΝΑΚΙ, 210 7239708 |
ΣΤΑΔΙΟΥ 60, ΟΜΟΝΟΙΑ, 210 3213328 | ΓΛΥΦΑΔΑ: Α. ΜΕΤΑΞΑ 17, 210 8983045 | ΠΕΙΡΑΙΑΣ: ΣΩΤΗΡΟΣ 39, 210 4115991 |
ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ: ΕΘΝ. ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ 41, 210 5789720 | ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 22Α, 2310 284988 | ΚΕΡΚΥΡΑ: Ν. ΘΕΟΤΟΚΗ 59, 26610 22053

swatch

MADAME CLAUDE, BERLIN 14
SIX D.O.G.S 20
IMELDA MAY 26
MACHETE 48
ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΛΙΜΑΝΗ 58
ATTENBERG 66
ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΑΔΑΜΙΔΗΣ 76
POTTERMANIA 78
THE HUB 86
CAYETANO 105

12 BY NIGHT 28
Ένα web σίριαλ, που ανεβαίνει στο τέλος κάθε μήνα στον ιστό, μας δίνει την ευκαιρία να γνωρίσουμε τον σκηνοθέτη και visual artist Χάρη Πάλλα.

ANTHONY BOURDAIN 32
Ένας ροκ εν ρολ μάγειρας, ένας παγκόσμιος ταξιδιώτης του φαγητού. Όπου και να βρίσκεται: από τα «βρόμικα» του δρόμου μέχρι τα αστέρια της Michelin, η γεύση είναι η δουλειά του.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΔΕΛΕΓΚΟΣ 50
Το άλμπουμ του «(Απο)ποιώντας Ήθος...» είναι ένα πορτφόλιο που απαθανατίζει έλληνες ηθοποιούς σε προσωπικές στιγμές χωρίς Photoshop και χωρίς μακιγιάζ.

INSTAGRAM 108
Μια εφαρμογή στο iPhone συσπείρωσε ήδη 100.000 τρελαμένους που μοιράζονται εικόνες και κουκουρούκου ρεπορτάζ από τη ζωή τους. Τι παίζει πίσω από τη νέα μανία;

adidas Originals Golden Hall, Λ. Κηφισίας 37Α, 210 6837 837, Μ. Κινγκ 10, Αγ. Σοφίας, Τ: 2310 277 362 **attr@ttivo (A.L.E., Ditcher, J.C. Rags)** Τ: 210 2853 813 **Boardsports ltd (Nudie Jeans, Volcom, RVCA, carhartt, DC Shoes, Etnies, Stussy, Es, Vestal)** 210 9859 685 **Calin A.E. (Calzedonia, Intimissimi)** Κάλβου 2 και Παλαιολόγου, Χαλάνδρι, 210 6840 005, www.intimissimi.gr, www.calzedonia.gr **Camper** Ερμού 34, 210-3216709, Αναγνωστοπούλου 23 & Ηρακλείτου 210 3629398, Κολωνάκι **Diesel Hellas** Συγγρού 6, 210 6021 900 **Elmec Sport (Converse, Harley)** Λεωφ. Βουλιαγμένης 96, Γλυφάδα, 210 9699 300 **Fena** Δημοκρίτου 14, 2310 471 093 **fenafresh** Π. Μελά 8, 2310 257 447, Mediterranean Cosmos, 2310 474 032 **Fenastock** Λεωφόρος Γεωργικής Σχολής 65 (Έναντι Βιαμύλ), 2310 474 041 **Habitat** www.habitat.net **ISO** Ερμού 67, Αθήνα, 210 3217 873 **Κανελλάκης Βασίλης** Ιουλιανού 94, Αθήνα, 6942 655516 **Korres** 22620 54500 **Levi's** 210 6873 501 **Mah Jong** Σέκερη 5, Κολωνάκι, 210 3622 860 **Nike Hellas** 210 9464 400 **Nivea** www.beiersdorf.gr, www.Nivea.gr **Notos Com** www.notoscom.gr **notosgalleries** Στοά Χιρς, Τσιμισκή 24 & Μητροπόλεως 31 **πλαίσιο** 210 2892 000, www.plaisio.gr **Sony** 210 6782 000 **Starbucks** www.starbucks.com.gr **Swatch Group Greece** 210 9565 656 **VF Hellas (Lee, Wrangler)** 210 3449 300

CONVERSE

Μίλα Κούντερα

Διάβασέ μας, αγάπησέ μας, μίσησέ μας και πες το μας με τον τρόπο σου. Στείλε το σχόλιό σου στο SOUL και θα δημοσιευτεί.

ΦΙΛΙΑ ΣΤΟΝ ΦΑΡΟ!
Dear SOUL mag! We love SOUL! Αυτά!
Crazy freaks from Alexandroupoli!
Άννα Τσιλίδου, mail

ΧΑΡΩΠΗ ΠΗΓΟΥΛΑ
SOUL went to Metsovo.
Μην το πιείτε, διαβάστε το!
Στέλιος Μ. JiJikas, mail

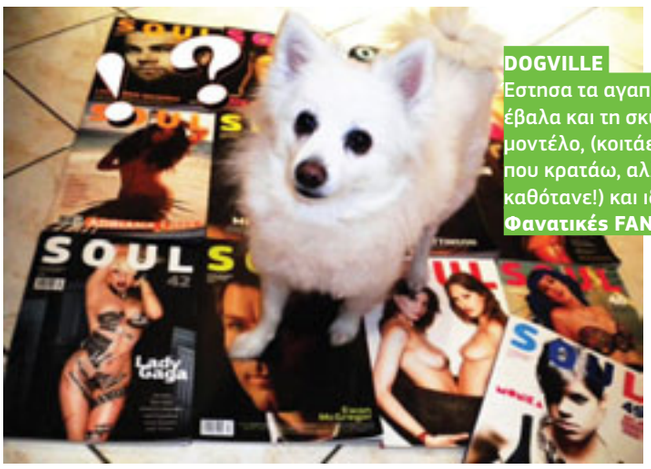
ΔΩΜΑΤΙΟ ΠΑΝΙΚΟΥ
Το SOUL είναι παντός καιρού!
Και αυτόν τον χειμώνα μαζί θα
τον περάσουμε! Keep on soul-ing
in the... crisis μάλλον!
Ελίνα, mail

ΜΑΛΑΚΤΙΚΟ ΕΒΑΛΕΣ;
Απλώστρα γεμάτη καθαρές ιδέες.
Marieta Tsachrelia, facebook

Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΩΡΑΙΑ
Δουλεύοντας λίγο στο Photoshop για την πλάκα μου, έφτιαξα ένα cover! Ελπίζω να σας αρέσει. Συνεχίστε έτσι.
Ζωή, mail

DOGVILLE
Εστησα τα αγαπημένα μου SOUL, έβαλα και τη σκυλίτσα μου ως μοντέλο, (κοιτάει μια λιχουδιά που κρατάω, αλλιώς σιγά μην καθότανε!) και ιδού! **Ελένη και Fifi, Φανατικές FAN του SOUL, mail**

ΣΠΕΥΔΕ ΤΑΧΕΩΣ
Αντώνη, εγώ φεύγω! Άσε τα νάζια και ξανασκέψου το. Το σπιτάκι το έχω έτοιμο. Δεν είμαστε για να νοικιάζουμε τώρα... **Δημήτρης Β., mail**

X-MOM

ΚΕΙΜΕΝΟ, ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΚΑΣ

ΚΑΘΕ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΝΕΤΑΙ ΣΕ ΤΕΡΨΗΛΗ ΦΤΙΑΧΝΟΝΤΑΣ ΜΕΛΟΜΑΚΑΡΟΝΑ, ΚΟΥΡΑΜΠΙΕΔΕΣ, ΚΑΝΤΑΪΦΙΑ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΕΣ ΠΟΥ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΔΕΝ ΤΑ ΤΡΩΕΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΠΙΣΤΡΑΙΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ: "ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΕΧΕ ΓΑΝΕΙ ΤΑ ΣΗΤΑΤΕ, ΟΤΑΝ ΤΑ ΦΤΙΑΧΝΩ ΔΕΝ ΤΑ ΤΡΩΤΕ"

ΠΡΑΖΕΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΝΑ ΝΤΥΘΟΥΝ ΕΠΙΤΗΔΕΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΒΓΟΥΝ ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΔΙΠΛΑ ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΕΝΤΡΟ, ΣΑΝ ΑΥΤΗΝ ΠΟΥ ΕΧΕΙ Η ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΟ ΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΣΤΟ ΣΑΛΟΝΙ

ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΙ ΑΝΤΙΠΟΙΗΣΗ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΟΤΑΝ ΠΑΡΑΞΕΝΕΥΟΝΤΑΙ ΛΕΕΙ ΣΤΙΣ ΦΙΛΕΣ ΤΗΣ "ΑΪ ΣΙΧΤΙΡ ΠΑΝΕ ΚΑΙ ΑΥΤΑ, ΨΟΦΙΑΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΥΡΑΣΗ".

ΜΕ ΕΝΑ ΜΑΓΙΚΟ ΤΡΟΠΟ ΤΑ ΠΕΡΣΙΝΑ CHRISTMAS ΚΙΤΣΙΑ ΜΠΟΛΑΚΙΑΔΑ ΑΠΟ ΤΟ LIDL ΕΧΟΥΝ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΕΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ

ΟΣΟ ΧΑΜΗΛΟΦΩΝΑ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΦΩΝΗΣΕΙΣ ΜΑΖΙ ΤΗΣ ΘΑ ΣΟΥ ΦΩΝΑΞΕΙ "ΜΗΝ ΥΨΩΝΕΙΣ ΤΗ ΦΩΝΗ ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΣΟΥ, ΜΕΡΕΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ!"

ΑΝ ΥΠΗΡΧΕ ΑΗ ΒΑΣΙΛΗΣ ΘΑ ΕΠΕΜΕΝΕ ΝΑ ΒΓΑΛΕΙ ΤΗ ΣΤΟΛΗ ΠΟΥ ΛΕΡΩΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΜΙΝΑΔΑ

ΟΛΗΜΕΡΙΣ ΚΑΝΕΙ ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΠΡΩΙΝΗ ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟ ΠΟΥ ΗΡΘΑΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ ΚΑΙ ΟΤΑΝ ΒΡΑΔΙΑΣΕΙ ΠΕΦΤΕΙ ΣΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΑΒΟΗΘΗΤΟΝΤΑΣ, ΚΟΥΤΣΑΙΝΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΣΙΓΟΜΟΥΡΜΟΥΡΙΖΕΙ: "ΠΕΘΑΝΑ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ", "ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΜΕ ΣΚΕΦΤΕΤΑΙ ΕΜΕΝΑ", "ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΧΑΖΗ ΠΟΥ ΚΑΘΟΜΑΙ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΦΡΟΝΤΙΖΩ", "ΛΕΣ ΚΑΙ ΘΑ ΑΚΟΥΕΣ ΠΟΤΕ ΤΟ ΜΠΡΑΒΟ"

ΟΤΑΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ ΜΕ ΤΗ ΦΑΕΙΝΑ ΝΤΥΝΕΤΑΙ ΣΑΝ ΜΠΟΥΝΑΡΟΥΙΕΡΑ, ΒΑΦΕΤΑΙ, ΦΟΡΑΕΙ ΟΤΙ ΚΟΣΜΗΜΑ ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΧΕΙ, ΒΑΖΕΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ, ΧΟΡΕΥΕΙ, ΤΟΥΣ ΑΓΚΑΛΙΑΖΕΙ ΟΛΟΥΣ ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΘΥΜΗΘΕΙ ΟΤΙ ΞΕΚΑΣΕ ΔΥΟ ΚΟΚΚΟΥΣ ΕΚΟΝΙΣΕ ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΝΤΟΥΛΑΠΑ ΚΑΙ ΝΑ ΠΕΤΑΧΤΕΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΣΕΙ

ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΚΑΘΕ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟΝ ΕΠΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ "ΠΟΙΑ ΘΑ ΦΤΙΑΞΕΙ ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΝΟΣΤΙΜΟΤΕΡΑ ΓΑΛΑΚΤΑ ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ"

ΝΙΩΘΕΙΣ ΤΗ ΣΚΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΣ ΔΙΠΛΑ ΣΟΥ ΝΑ ΠΑΡΑΜΟΝΕΥΕΙ ΜΕ ΜΙΑ ΠΙΑΤΕΛΑ ΦΡΟΥΤΑ, ΓΑΛΑΚΤΑ, ΣΟΚΟΛΑΤΕΣ ΚΑΙ ΟΤΙ ΑΛΛΟ ΧΕΡΑΕΙ Ο ΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑΚΙ ΣΟΥ

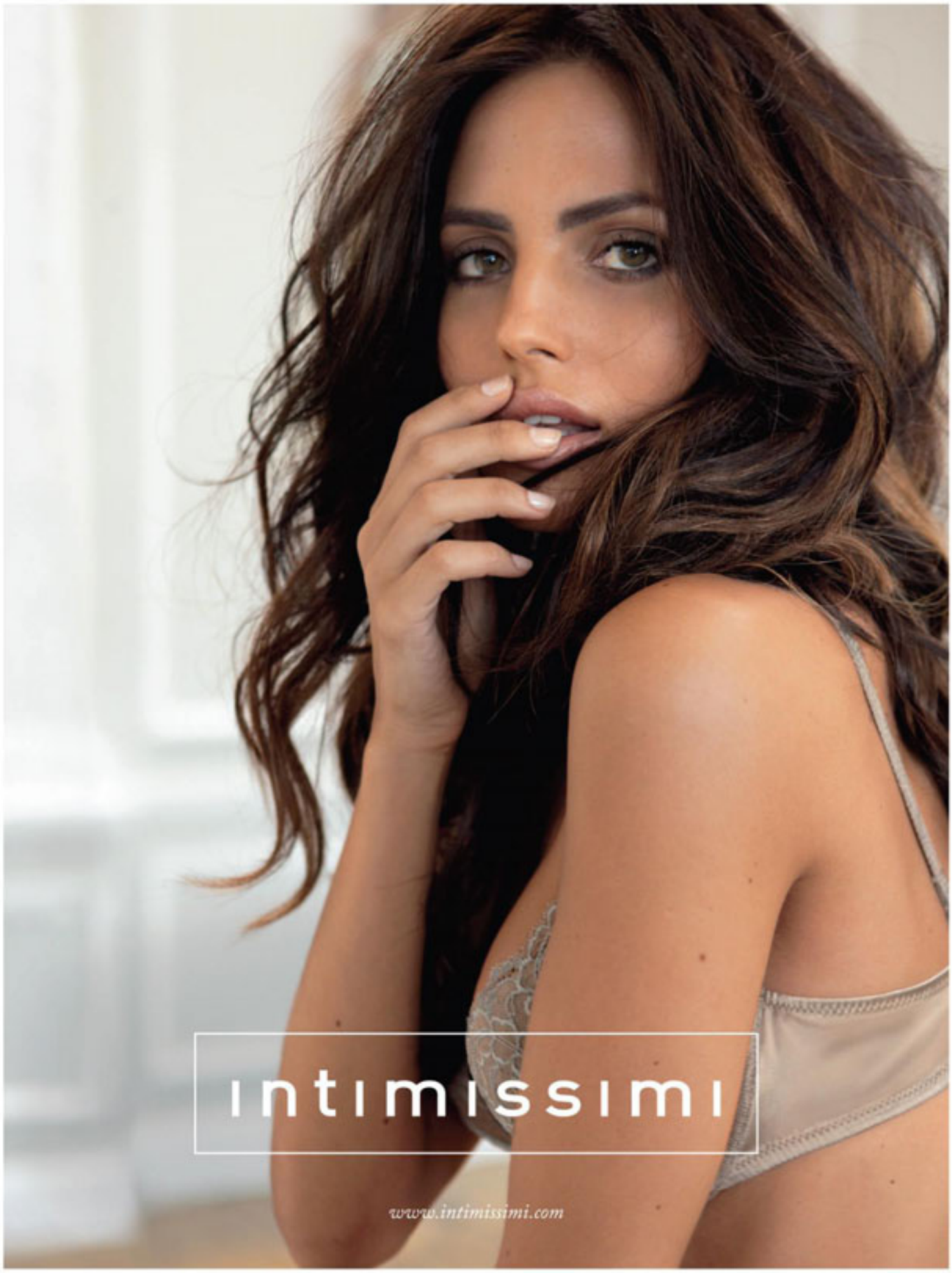
ΚΑΘΕ ΠΡΩΙ ΣΕ ΞΥΠΝΑΕΙ ΜΕ ΤΑ ΓΚΑΡΠΑ ΓΕΜΙΣΤΑ ΣΚΟΥΠΕΣ, ΦΩΝΕΣ, ΤΗΛΕΦΩΝΑ, ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΟΝΕΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑΤΙΚΗ ΦΛΕΥΣΕΠΑΛΑΥΝΗ ΑΡΕΝΕΡΓΟΠΟΙΕΙ ΤΟ ΚΟΥΔΟΥΝΙ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΣΕ ΞΥΠΝΗΣΟΥΝ ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

ΕΙΝΑΙ ΙΚΑΝΗ ΝΑ ΣΤΟΛΙΣΕΙ ΜΕ ΚΟΚΚΙΝΟΥΣ ΦΙΟΓΚΟΥΣ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΤΗ ΣΚΑΤΟΒΟΥΡΤΣΑ

ΟΛΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΕ ΚΑΙΝΑ ΟΝΑΔΙΟΤΗΤΑΣ. "ΝΑ ΚΑΤΣΟΥΜΕ ΣΑΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΝΑ ΦΑΜΕ, ΝΑ ΚΑΤΣΟΥΜΕ ΣΑΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΝΑ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ, ΝΑ ΚΑΤΣΟΥΜΕ ΣΑΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΟΥΜΕ ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ, ΝΑ ΚΑΤΣΟΥΜΕ ΣΑΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΝΑ ΔΟΥΜΕ ΤΟΝ ΟΝΟΜΑΡ".

ΒΑΖΕΙ ΟΛΗ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΝΑ ΣΤΑΝΡΟΚΟΤΗΘΕΙ ΠΡΙΝ ΤΟ ΦΑΓΗΤΟ ΚΑΙ ΡΙΧΝΕΙ ΛΟΞΕΣ ΑΡΧΕΣ ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΟ ΑΘΕΟ ΤΕΧΝΟ ΤΗΣ ΠΟΥ ΠΟΙΕΙ ΤΗ ΝΗΣΕΣΑΝ ΚΑΙ ΕΧΕΙ ΠΕΣΕΙ ΜΕ ΤΑ ΜΟΥΤΡΑ ΣΤΗ ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ

* ΤΟ ΑΝΘΕΝ ΕΡΤΟ ΤΕΧΝΗΣ ΣΧΕΔΙΑΣΤΗΚΕ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΗΧΟΥΣ ΤΟΥ ΙΝΔΟΥΪΣΤΙΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ "LAST KRISHNAS I GAVE YOU MY HEART"

• Μητροπόλεως 46-48, τηλ.: 2310.26.00.56 • Ι. Πασσαλίδη 80, Καλαμαριά, τηλ.: 2310.45.40.07 • Ταμεσκή 31, τηλ.: 2310.26.00.50
• 11ο χλμ. εθνικής οδού Θεσ/νίκης - Νέων Μουδανιών (Εμπορικό Κέντρο "Mediterranean Cosmos"), τηλ.: 2310.47.26.57
• Γιαννιτσών & Κωλέττη (Εμπορικό Κέντρο "City Gate"), τηλ.: 2310.50.21.44

Κεντρική διάθεση από την CALIN A.E. (Master Franchisor) για την Ελλάδα, τηλ.: 210.68.40.005, fax: 210.68.57.243, e-mail: calzedon@otenet.gr

Καρτ ποστάλ

Κοσμοπολίτικο περιοδικό σημαίνει και κοσμοπολίτες αναγνώστες. Αυτές είναι μερικές από τις εικόνες που μας στείλατε και μέσα τους κρύβουν εισιτήρια, διαβατήρια, ποίηση, τέχνη. Γεια σου, και στα χιλιόμετρά σου! Έχεις κι άλλες; Στείλε τις καρτ ποστάλ σου στο info@soulmag.gr και οι καλύτερες θα δημοσιεύονται.

Η **Σπυριδούλα Γκεράζη**, αντί να επιζητεί την ευλογία του πάπα, φωτογραφίζει δύο Γιαπωνέζες προσκυνήτριες στο Βατικανό.

Στέλλα Γκαντόνα says: «Αγαπημένο μου SOULάκι, σου στέλνω φωτό από τη μαγευτική Φολέγανδρο. Εκεί πέρασα τις καλύτερές μου διακοπές και τελικά κατάλαβα ότι "στα υπόγεια είναι η θέα!"».

Ο ουρανός πάνω από τη Λιουμπλιάνα της Σλοβενίας από τον **Χρήστο Πρίντζιο**. «Hello! Θέλω να μοιραστώ μαζί σας κάποιες από τις φωτογραφίες που τράβηξα στο ταξίδι που είχα αυτό το καλοκαίρι σε κάποιες χώρες της Ευρώπης».

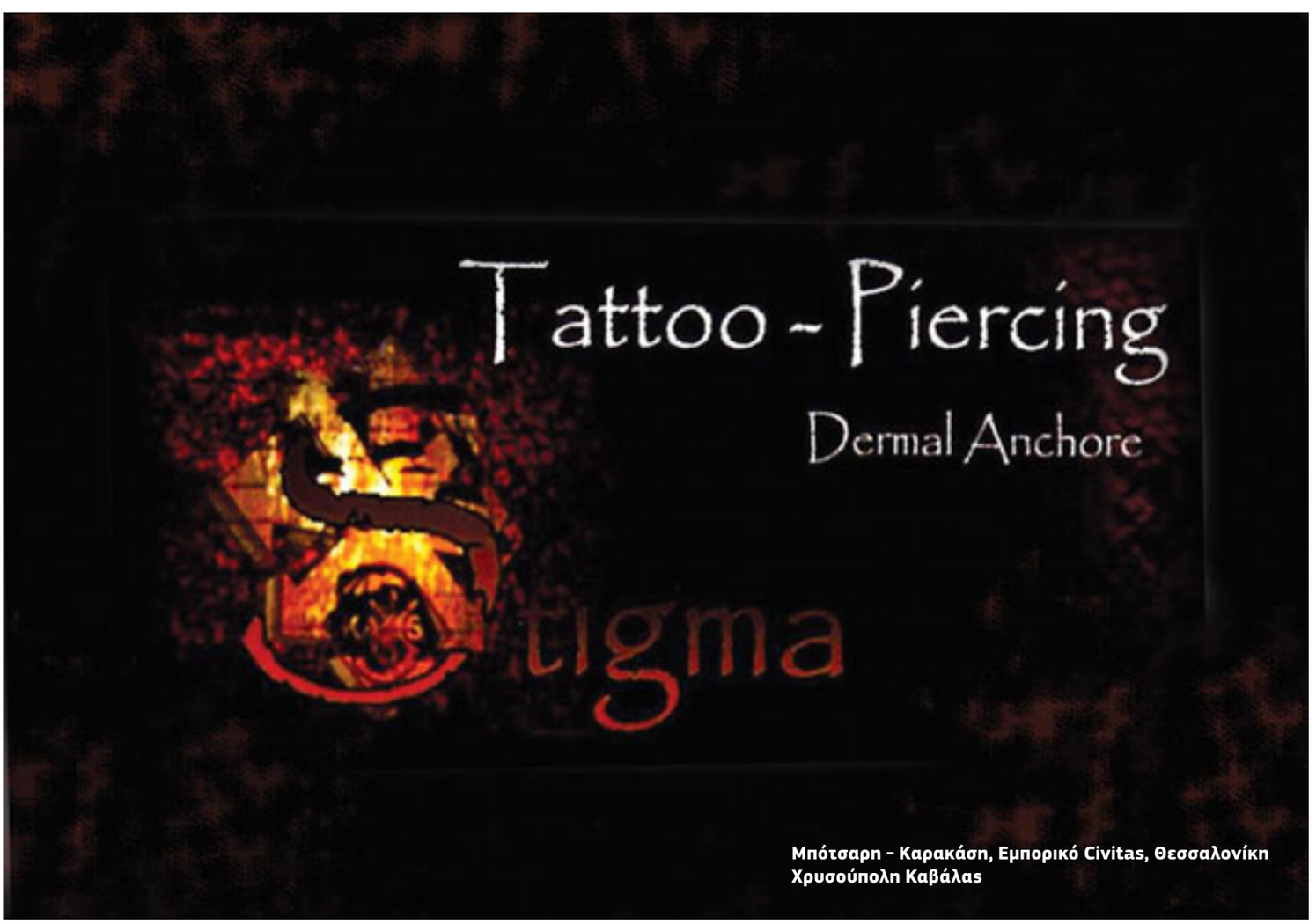
Η **Κατερίνα Μπονατάκη** απαθανατίζει τα άγρια κύματα της Σκύρου. «Όταν η φύση έχει καλλιτεχνική διάθεση»...

«Ti ascolto respirare non scatto la fotografia». Η Νάξος φωτογραφημένη από τη **Μαρίνα Λ**.

Η **Ελένη Μπαρμπαγιώργη** μας στέλνει μια μαγευτική φωτογραφία της Βενετίας με θέα τις γόνδολες και το υπέροχο ηλιοβασίλεμα. «Απλώς είχα χαζέψει στο θέαμα εκείνη τη στιγμή... Είχαμε ταξιδέψει 20 μέρες στην Ιταλία με τη σχολή! Ήταν υπέροχα! Σίγουρα θα μας μείνει αξέχαστη αυτή η εμπειρία! Επί τη ευκαιρία χαιρετίσματα σε οοολούς τους συνάδελφους μου γραφίστες, Ι.Ε.Κ. Ν. Σμύρνης! Φιλιάαα!»

Μπότσαρη - Καρακάση, Εμπορικό Civitas, Θεσσαλονίκη
Χρυσούπολη Καβάλας

Berlin underground

Ο μουσικός Goldfinger Recordings μετανάστευσε από τη Θεσσαλονίκη στο Βερολίνο. Και σε ένα υπόγειο της γειτονιάς του Κρόιτζμπεργκ, βρήκε το ιδανικό κυριακάτικο στέκι για να μοιραστείς με όμορες ψυχές μουσική, επικοινωνία, ενθουσιασμό και ιστορίες της πόλης. Κείμενο, Φωτογραφία **Στέλιος Βακαλούδης**

Το Βερολίνο σου δείχνει αμέσως πώς πρέπει να είναι μια πόλη που θέλει να προσέχει τους δικούς της καλλιτέχνες αλλά και να περιθάλπει και άλλους από κάθε γωνιά του κόσμου. Με φιλοξενεί εδώ και τρεις μήνες. Και νιώθω ευγνώμων, γιατί η πόλη, πέρα από τα άλλα, μου γνώρισε και το «Madame Claude». Έχω την τύχη να ζω την ατμόσφαιρά του κάθε Κυριακή. Μπαίνοντας, σε υποδέχεται το πορτρέτο της Λόρα Πάλμερ, πρωταγωνίστριας στην καλύτερη σειρά που έχει προβληθεί ποτέ στην τηλεόραση, το «Twin Peaks». Στο κύριο μέρος του μαγαζιού, όλα είναι ανάποδα: τραπέζια και καρέκλες κρέμονται από το ταβάνι, αλλά όλα είναι φυσιολογικά, αν τα δεις με γυρισμένο κεφάλι.

Η βραδιά έχει τον τίτλο «Open Mic L. J. Fox» και την παρουσιάζουν δύο τύποι, ο Heiko Gabriel και ο Tory Lichterman, που θα ήταν η ιδανικότερη παρέα για να μοιραστείτε ένα καφάσι μπίρες (Sternburg: 8,65€ το καφάσι) σε μια από τις πολλές λίμνες ή όχθες ποταμών, μιλώντας για μουσική ή για τη ζωή γενικότερα. Ο Heiko μου εξήγησε πως εμπνεύστηκε το πρότζεκ από κάτι ανάλογο που συνάντησε στο νεοϋορκέζικο «Sidewalk Café» στην Avenue A και θεώρησε καλή ιδέα να το μεταφέρει και στο Βερολίνο. Δώδεκα με δεκαοκτώ τραγουδοποιοί παρουσιάσουν δύο τραγούδια τους σε ένα υπόγειο ασφυκτικά γεμάτο από περίπου εξήντα ανθρώπους. Οι κανονισμοί είναι απλοί: No Smoking, No Jamming and No Competition. Δε θα δείτε ποτέ δηλαδή κάποιον να καπνίζει και να σας δείχνει πόσο καλά ξέρει να παίζει κιθάρα, ελπίζοντας πως στο τέλος θα φύγει νικητής με τρεις ξανθιές Γερμανίδες παραμάσχαλα... Αντιθέτως, θα δείτε πολλούς μουσικούς να μας ανοίγουν ένα μικρό παραθυράκι της ψυχής τους για εφτά περίπου λεπτά. Συνήθως με μια κιθάρα ή ένα πιάνο και τη φωνή τους θα μας πουν μια ιστορία για το πώς πέρασαν το μεσημέρι τους στο Mauerpark, το πάρκο του Τείχους με την τεράστια κυριακάτικη λαϊκή αγορά, ή για το πώς κατάφεραν ή όχι να ξεπεράσουν τον πρώτο τους έρωτα.

Άλλοι ερασιτέχνες μουσικοί, άλλοι επαγγελματίες, θέλουν να παίξουν στο κοινό το κομμάτι που έγραψαν το προηγούμενο βράδυ κρατώντας στο χέρι τους στίχους. Επομένως, είναι πιθανό να πετύχετε μια εκκολαπτόμενη Cat Power αλλά και τον τρελό του χωριού, που στη συγκεκριμένη περίπτωση ονομάζεται Space Hagen και εμφανίζεται κάθε Κυριακή εδώ και ένα χρόνο τραγουδώντας χωρίς ίχνος τόνου για το πόσο του αρέσει να πίνει τον καφέ του χωρίς γάλα και χωρίς ζάχαρη.

Αυτό που μου κάνει ιδιαίτερη εντύπωση είναι η ησυχία που επικρατεί σε αυτό το υπογειάκι, το σχεδόν ισότιμο έντονο χειροκρότημα σε όλους τους μουσικούς και το γεγονός ότι όλοι ακούν με προσοχή τους στίχους. Στα μισά περίπου της βραδιάς καταλαβαίνεις ότι η μυσταγωγική ατμόσφαιρα οφείλεται στον κανόνα No Competition.

Φεύγοντας πηγαίνεις σπίτι σου έχοντας έρθει σε επαφή με ένα μωσαϊκό από δεκαπέντε ψυχούλες που εκφράστηκαν αθώα, αφελέστατα, μα πάνω από όλα με ειλικρίνεια. Δεν κέρδισε κανείς το πρώτο βραβείο, δεν έκλεισε κανείς συμβόλαιο με δισκογραφική εταιρία και κανενός τραγουδοποιού η ζωή δεν άλλαξε διά μαγείας. Μόνο το ακροατήριο βγήκε κερδισμένο, αφού παρακολούθησε δωρεάν το καλύτερο ζωντανό θέαμα, κατ' εμέ: ανθρώπους που έπιασαν την κιθάρα, το χαρτί και το μολύβι, όχι για να γεμίσουν κάποιον δίσκο, αλλά πολύ απλά γιατί ένιωσαν και εξέφρασαν την ανάγκη τους για δημιουργία. Μια ανάγκη στην οποία, όσο μεγαλώνουν τα προβλήματά μας, θα πρέπει να καταφεύγουμε πιο συχνά, αντί να ψάχνουμε παρηγοριά σε λάθος συντρόφους ή να παραδιδόμαστε άνευ όρων στον τρόμο για το προσωπικό μας μέλλον.

THE REAL ROCKNROLLA

THE REAL ROCKNROLLA
31 Valaoritou Str,
Thessaloniki, Greece

Gusta Barcelona

Vamos a comer: «La Campana», «Papitu», «Bar Tomas», «El Vaso Del Oro». Βαρκελωνέζικα γκουρμέ στέκια για όσους ψάχνουν κάτι παραπάνω από τα τουριστάδικα της Ράμπλα. Κείμενο, Φωτογραφία **Γιάννης Παναγόπουλος**

Δεν τον θέλεις πάνω από το κεφάλι σου, όταν σιχτιρίζει δυνατά την τύχη που σε έχει πελάτη. Δεν αποφεύγεται. Είναι προπονημένος στη διαπόμπευση χωρίς αιτία. Ο Antonio είναι ένας «πόκετ» Φιντέλ Κάστρο. Κυβερνά το «La Campana». Το εστιατόριό του φτάνει τα 80 τετραγωνικά. Φορά πάντα μαύρο παντελόνι, λευκό πουκάμισο με σηκωμένα τα μανίκια ώς τον αγκώνα και μπλε καζάκα. Ο Antonio στους πελάτες δε λέει ποτέ: «Καλώς ήλθατε». Πρώτα τους κοιτά αλαζονικά και μετά ρωτά: «Πόσα άτομα είστε;». Το «La Campana», στην οδό Calvet 28, σε απόσταση αναπνοής από την κυριλέ πλατεία Francesc Macià, είναι θεσμός, όχι μόνο λόγω ζοχάδας του ιδιοκτήτη του. Το κοινό γνωρίζει πως σερβίρει υπέροχο chuleton, παχιά ελαφρώς ψημένη ή τηγανητή τεράστια ασυνόδευτη μπριζόλα. Αλλά και το καλύτερο γαλλικιάνικο pulpo a feira της πόλης. Δηλαδή βραστό χταπόδι που κολυμπά σε κόκκινο πιπέρι βαλμένο πάνω σε κομμένες, (φαντάσου τες σε σχήμα χοντροκομμένου τσιπς), βραστές πατάτες.

Η Βαρκελώνη, που λατρεύει την τσίκνα της πατάτας, ενός κομματιού κρέατος, μιας πιπεριάς, δεν τρώει στη Ράμπλα, εκτός αν πρόκειται για το «Papitu» (κολλητά με τη «La Boquería» - Passatge de la Virreina 1) που έχει υπέροχους τηγανητούς πετροσολίνες, ούτε στα τάχα αυθεντικά τάπας του El Born σαν το βάσκικο εξαιρετικά δημοφιλές «Euskal Etxea». Ναι, η κουζίνα των Βάσκων είναι ονομαστή. Αλλά εκεί ο σολομός είναι πάντα στεγνός. Οι μεζέδες τίγκα στο ξύδι. Και πήζεις στο γκρι σορτσάκι, το ανατομικό λαστιχένιο πέδιλο φορεμένο πάνω σε καναρινί κάλτσα, (δεν έχει σημασία αν είναι χειμώνας), Αμερικάνων που αποφάσισαν να γλεντήσουν το εφάπαξ περνώντας για πρώτη φορά στην Ευρώπη. Μετρητής αυθεντικότητας για ένα τάπας σε όλη την Ισπανία είναι η τσίκνα που φτάνει στο κόκαλο όταν μπαίνεις μέσα του. Οτιδήποτε άλλο είναι ύποπτο.

Σου τα λέω όλα αυτά γιατί, πρώτον, οι καλύτερες, μιλάμε για εθισμό, patatas bravas της Βαρκελώνης δε σερβίρονται στο κέντρο της πόλης, αλλά στη Sarria, (ένα χωριό μέσα στην πόλη), στο «Bar Tomas» (Major de Sarria 49). Γιατί, δεύτερον, αν το επισκεφτείς, θα μαστουρώσεις από την τηγανίλα. Γιατί, τρίτον, αν παραγγείλεις οτιδήποτε άλλο από patatas bravas, δηλαδή χοντροκομμένες τηγανητές πατάτες με την απαραίτητη κόκκινη πικάντικη σάλτσα φτιαγμένη από κόκκινο πιπέρι, λάδι, πάπρικα, θα απογοητευτείς. Στο «Bar Tomas», δυστυχώς, έχει απαγορευτεί το κάπνισμα. Αν κάνει κρύο, μπορείς να καπνίσεις κλεφτά, εκεί που τα γκαρσόνια προμηθεύονται μαχαιροπίρουνα. Και επειδή ο κόσμος χωρίς αντιφάσεις θα ήταν άνοστος, το αστείο της υπόθεσης είναι πως αυτό το μπδαμινού στιλ, αλλά περίσσιας αυθεντικότητας μαγαζί έχει κερδίσει σούπερ γαστρονομικοκριτική από την «Wall Street Journal».

Έχει αρχίσει να χαλάει. Πλέον τα γκαρσόνια του, ντυμένοι ναύτες, είναι οι σταρ της Barceloneta. Το «El Vaso Del Oro» (Balboa 6) έγινε τουριστική ατραξιόν. Πώς το καταλαβαίνεις; Όταν φτάσεις για παραγγελία στη μακρόστενη μπάρα, (η απόσταση από την πόρτα έως εκεί είναι κάτι λιγότερο από μέτρο), αν φας, που θα φας, αγκωνιά, θα ακούσεις «I'm sorry». Κάποτε, στο μαγαζί η αγκωνιά ερχόταν χωρίς συγνώμη. Ήταν κάτι σαν συντροφικό σκούντημα, ακόμα και αν τα λουκάνικα από αίμα ταύρου προσγειώνονταν στο νέο, λέμε τώρα, Custo Barcelona σου. Ουφ!!! Όλα τα καλά κάποτε τελειώνουν, το ξέρω, αλλά στο «El Vaso Del Oro» θα πας γιατί ακόμα έχει τις καλύτερες pimientos del padrón» (μικρές πράσινες, καυτερές, πιπεριές πασπαλισμένες με καυτό λάδι) της Βαρκελώνης. Γιατί εκεί φτιάχνουν υπέροχη τηγανητή παχιά πάπια. Γιατί εκεί, ακόμα, φτιάχνουν τη δική τους μπίρα. Και πάνω από όλα γιατί, σύντομα, οι τουρίστες θα είναι περισσότεροι από τους ντόπιους.

Toone
Το κουκλόσπιτο

Αυτή είναι η ιστορία του θεάτρου Toone, που από το 830 δεσπόζει στη βρυξελλιώτικη Grand' Place. Αν σε βγάλει ο δρόμος, πέρασε την πόρτα του και ψάξε να βρεις τη σύνδεσή του με τον Τεντέν. Κείμενο **Μαρίνα Κονταρά** Φωτογραφία **Γρηγόρης Τσουρής**

Κάνοντας μια βόλτα στο ιστορικό κέντρο των Βρυξελλών, ο ανυποψίαστος τουρίστας θα περάσει σίγουρα από τη Grand' Place για να θαυμάσει τα διάσημα μπαρόκ και γοτθικά κτήρια, και θα περιπλανηθεί στα μικροσκοπικά τριγύρω δρομάκια για να φωτογραφίσει τα περίφημα βελγικά landmarks, όπως το Manneken Pis. Στα στενά πίσω από το δημαρχείο, οι κράχτες τον καλούν να μπει στα εστιατόρια για να γευτεί μύδια και τηγανητές πατάτες. Μάλλον ο αθώος επισκέπτης δεν υποπτεύεται πως εκεί, στην καρδιά της τουριστοπαγίδας και του κακόγουστου φολκλόρ, μέσα σε ένα σχεδόν αθέατο σοκάκι, κρύβεται ένα ιστορικό θεατράκι, μέσα σε ένα πολύ τυπικά βελγικό κτήριο από ξύλο και πέτρα.

«Toone» στη βρυξελλιώτικη διάλεκτο είναι το χαϊδευτικό του Antoine, σαν να λέμε «Αντωνάκης» στα ελληνικά. Το όνομα του θεάτρου προέρχεται από τον δημιουργό του, ο οποίος στα 1830 εγκαινίασε μια δυναστεία που σήμερα μετρά τον όγδοο διάδοχο. Στην πραγματικότητα, το «Toone» δεν είναι ένα συνηθισμένο θέατρο: είναι ένα κουκλοθέατρο για μεγάλους. Ο Αντουάν Χέντι, σχεδόν δύο αιώνες νωρίτερα, ακολουθώντας τα βήματα της Comedia dell'Arte και των μεσαιωνικών Πιερότων, καθώς και τη λαϊκή παράδοση της μαριονέτας, δημιουργεί το κουκλοθέατρο αυτό, ανεβάζοντας παραστάσεις εμπνευσμένες από την κεντροευρωπαϊκή θεατρική και λογοτεχνική παράδοση. Καθώς είναι προσεκτικός, φροντίζει οι ιστορίες του να συμβαδίζουν με τα κοινωνικά ιδεώδη της συντηρητικής κοινωνίας της εποχής, κι έτσι αρκετές από τις παραστάσεις έχουν θρησκευτικό χαρακτήρα.

Οι διάδοχοι του Χέντι σπάνια συνδέονται συγγενικά μεταξύ τους. Συνήθως είναι μαθητευόμενοι ο επόμενος του προηγούμενου, και συχνά προέρχονται από πολύ διαφορετικά επαγγέλματα: ο τρίτος Toone, για παράδειγμα, ήταν πιλοποιός, και ήταν αυτός που έδωσε τη μεγαλύτερη ώθηση στο θέατρο, ανανεώνοντας τη θεματολογία και εξελίσσοντας τις κούκλες. Πολύ ειρωνικά, στις μέρες του, το θέατρο θα γνωρίσει κατακόρυφη άνοδο αλλά και, σύντομα, κατακόρυφη πτώση, καθώς έχει να συναγωνιστεί τα μοδάτα καφέ σαντάν της εποχής. Αυτή η αποτυχία τον οδηγεί στην αυτοκτονία.

Το κουκλοθέατρο θα γνωρίσει αρκετά σκαμπανεβάσματα ακόμα. Στον Μεσοπόλεμο θα κλείσει από τις υγειονομικές υπηρεσίες, κατηγορούμενο για παραβάσεις υγειονομικού χαρακτήρα. Στο τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, μια βόμβα θα καταστρέψει το μισό κτήριο και πολλές κούκλες. Πολλές φορές θα αναγκαστεί να μετακομίσει για οικονομικούς ή άλλους λόγους. Παρ' όλα αυτά, σήμερα εξακολουθεί να διασκεδάζει πολλούς θεατές, μερικοί από τους οποίους πολύ φανατικοί, άλλοι πιο ευκαιριακοί. Στο μικρό σπίτι, χωμένο μέσα σε ένα στενό κήπο σε μια σχεδόν αθέατη πάροδο της Grand' Place, ο όγδοος Toone, ο ταλαντούχος Νικολά Ζεάλ είναι η ψυχή του. Ο ίδιος κατασκευάζει τις κούκλες και τα σκηνικά, αλλά και υποδύεται με μεγάλη επιτυχία όλες τις φωνές σε όλες τις παραστάσεις. Τόσο ο ίδιος όσο και οι εν ζωή προκάτοχοί του έχουν τιμηθεί με πολλές διακρίσεις για τις παραστάσεις αλλά και για τις μαριονέτες τους, ενώ πρόσφατα, το «Toone» περιλαμβάνεται στα must sees του τουριστικού οδηγού Ρουτάρ.

Το κουκλοθέατρο είναι, βέβαια, η βασική δραστηριότητα, που στεγάζεται στη σοφίτα του κτηρίου, ενώ ο χώρος φιλοξενεί ακόμα ένα μπιστρό-μπιραρία στο ισόγειο (στον χώρο που παλαιότερα χρησίμευε σαν θέατρο και διατηρεί τη σκηνή και τις κερκίδες των θεατών), αλλά και ένα μικρό μουσείο, στον πρώτο όροφο, όπου εκτίθενται οι παροπλισμένοι πρωταγωνιστές παλαιότερων παραστάσεων. Ακόμα, στην πολύ καλοφτιαγμένη ιστοσελίδα του «Toone», διατίθεται και τριμηνιαίο περιοδικό με τα νέα του θεάτρου και του κόσμου της μαριονέτας.

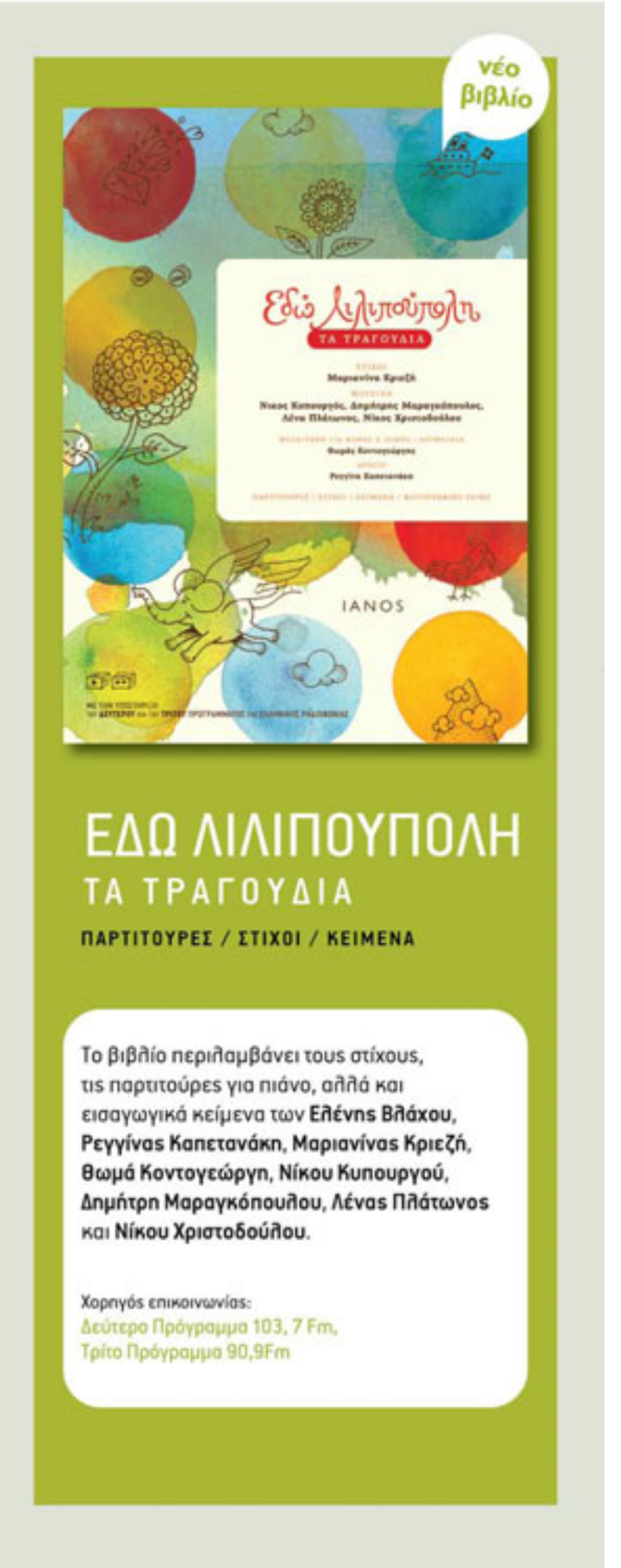
Οι περισσότερες από τις παραγωγές είναι δημιουργίες του θεάτρου, βασισμένες σε κλασικά βιβλία ή διάσημους μύθους, όπως η Κάρμεν, οι Τρεις Σωματοφύλακες, ο Μάκβεθ ή ο Δράκουλας. Σε όλες τις παραστάσεις, η γνωστή ιστορία είναι προσαρμοσμένη στη βέλγικη πραγματικότητα, διακωμωδώντας την επικαιρότητα και τα κλισέ που είναι οικεία στο -κατά κύριο λόγο- βέλγικο κοινό. Όμως, το κοινό δεν είναι τελικά, αποκλειστικά βελγικό. Καθώς η εθνολογική σύνθεση των Βρυξελλών αλλάζει, το «Toone» προσαρμόζεται σε αυτή την εξέλιξη και πλέον τα θεάματά του παρουσιάζονται, εκτός από τη βρυξελλιώτικη φλαμανδική διάλεκτο και τα γαλλικά, στα ιταλικά, αγγλικά, γερμανικά και ισπανικά.

Στη δεκαετία του '60, ο πατέρας του Νικολά, Ζοζέ Ζεάλ, δημιούργησε μια φιγούρα που εξελίχθηκε στη μασκότ του θεάτρου, τον Βόλτσε, ο οποίος πλέον έχει έναν ρόλο, μικρό ή μεγάλο, σε όλες τις παραστάσεις. Ο Βόλτσε είναι πολύ αναγνωρίσιμος πια, γιατί από τη δική του φατσούλα εμπνεύστηκε ο Ερζέ, για να σχεδιάσει έναν πολύ διάσημο σωσία του: τον Τεντέν!

www.toone.be

IANOS ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΕΔΡΑ Αριστοτέλους 7, 546 24 T 2310 277 004 E info@ianos.gr
ΑΘΗΝΑ Σταδίου 24, 105 64 T 210 32 17 917 E as_info@ianos.gr
IANOS.GR www.ianos.gr

six d.o.g.sville

Σε έναν χρόνο κατάφερε να γίνει η Μέκκα της indie, ξέσαλης, πρωτοπόρας κι έξω καρδιά Αθήνας. Εν είδει κυβερνητικού εκπροσώπου της «six d.o.g.s»-land, ο Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος γκρουπάρει τις καλύτερες στιγμές. Φωτογραφία **Χριστίνα Γεωργιάδου**

Charlotte Μισιρλή, Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος, Γιάννης Βουλγαράκης, Κώστας Δούρος, Μάρω Μάρω, Ηλίας Καφώρος, Δώρα Ανδρουλιδάκη, Παναγιώτης Πιλαφάς.

Παρασκευή, 9 Οκτωβρίου, 2009, 20:00. Πρώτη επίσημη ημέρα λειτουργίας του «six d.o.g.s», με εγκαίνια της έκθεσης του Νίκου Σεπετζόγλου και της Μαρίας Καραντζή, με τίτλο «You & You». Στο project space εκτυλίσσονται dj sets από φίλους. Στο gig space και στο bar τριγυρνάνε καναπεδάκια, μεζεδάκια, τυράκια, όλα διάσπαρτα στους τρεις τετράμετρους custom ξύλινους πάγκους, που δεσπόζουν στο πεζοδρόμιο. Το blacklight έκανε έντονη την παρουσία του στον εξωτερικό χώρο, κρεμάμενο από το ταβάνι, και όλοι φαίνονταν να ψάχνουν κάτι.

Ήταν αρχές Αυγούστου, δύο μήνες νωρίτερα, όταν τα τέσσερα περιφερειακά μπαράκια, «Kinky», «Urban», «Μαύρη Γάτα», «Πλαστελίνη», και ο ένας μίνι πολιτιστικός χώρος ονόματι «Kinky Kong», άφηναν την τελευταία τους πνοή στο πολύπαθο στενάκι της Αβραμιώτου. Οι Point Supreme Architects είχαν κάνει εκπληκτική δουλειά. Λίγα δευτερόλεπτα περπάτημα από τον σταθμό μετρό του Μοναστηρακίου, ένα στενό παράλληλα από την Ερμού, καλά κρυμμένη και προστατευμένη από τον έξω κόσμο και τους τυχαίους περαστικούς, η οδός Αβραμιώτου ήταν το ιδανικό σημείο για το τέλειο έγκλημα! Ήταν το καλύτερο σημείο για να δημιουργηθεί ο χώρος που τόσο καιρό προετοιμάζαμε.

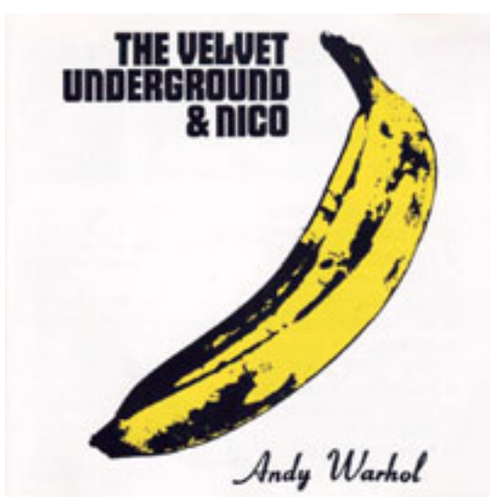
Έναν χρόνο περίπου αργότερα, και έχει έρθει η βραδιά του πάρτι των πρώτων γενεθλίων μας. Παραμονή εθνικής εορτής, 28ης Οκτωβρίου, η μέρα έχει ξεκινήσει ηλιόλουστη, ζεστή, και οι προετοιμασίες έχουν φτάσει σε σημείο πανικού. Μετά τις 3 το μεσημέρι πάμε στο αεροδρόμιο να φέρουμε τους εκλεκτούς καλεσμένους μας: Elektro Guzzi. Μια παρέα τριών φίλων από τη Βιέννη, που παίζουν minimal tech μουσική με φυσικά όργανα. Γυρνώντας από το αεροδρόμιο, η βροχή είναι καταιγιστική, και ο καιρός σε όλη την Αττική παίρνει την εκδίκησή του για όλες τις ηλιόλουστες μέρες που μας είχε χαρίσει για τόσο μεγάλο διάστημα. Κάτι που συνεχίζεται μέχρι τις 10 το βράδυ. «Δεν είναι δυνατόν να γιορτάσουμε τα πρώτα μας γενέθλια βουτηγμένοι μέχρι το γόνατο στη βροχή», ωρυόμαστε. Καμία ψυχή δεν κυκλοφορούσε στον δρόμο, κανένας άνθρωπος δε φαινόταν διατεθειμένος να θυσιάσει μια ζεστή βραδιά στο σπίτι του, χάριν μιας υγρής εξόδου στην πόλη. Αμηχανία. Παρ' όλα αυτά, μέχρι τις 11 όλοι οι χώροι είχαν γεμίσει ασφυκτικά με όμορφο κόσμο που ήρθε να γιορτάσει μαζί μας. Κατέληξε να είναι μία από τις πιο όμορφες βραδιές που έχουμε περάσει στο «six d.o.g.s».

Original souls

Henri de Toulouse Lautrec

Μια έκθεση στο Τελλόγλειο Ίδρυμα Τεχνών πιστοποιεί την αξία μιας πρωτοπορίας. Στα χνάρια του Τουλούζ Λωτρέκ βάδισε μετέπειτα μεγάλο κομμάτι της σημερινής σύγχρονης τέχνης.

Ο πρώτος που ήδη από τον 19ο αιώνα κατέβασε την τέχνη από τα μουσεία στον δρόμο. Ο πρώτος που αντιλήφθηκε τη ζωγραφική ως κάτι περισσότερο από απεικόνιση ανθρώπων και τοπίων αλλά ως ρεπορτάζ. Ο πρώτος που προσέδωσε στη μαγειρική καλλιτεχνική διάσταση και δημιούργησε ένα προσωπικό πρωτόκολλο art de la table. Γοητευτική και ιδιόρρυθμη προσωπικότητα, ο Henri de Toulouse Lautrec ήταν ο πρωτοπόρος καλλιτέχνης που «διηγήθηκε» με την τέχνη του την Belle Epoque. Κατέγραψε τις μέρες και νύχτες της μποέμικης Μονμάρτης, περνώντας στην αιωνιότητα μερικούς από τους πιο εμβληματικούς ήρωες και ηρωίδες της. Ηθοποιοί και τραπεζίτες, ποιητές και χορεύτριες του κανκάν, ζωγράφοι και απλοί θαμώνες απαθανατίστηκαν στις λιθογραφίες και στους καμβάδες του, σε αφίσες του δρόμου ή ως εικονογραφήσεις περιοδικών και εφημερίδων.

Inspired by the original

Ο Λωτρέκ ήταν από τους πρώτους που συνδιαλέχτηκαν δημιουργικά με άλλα μεγάλα πνεύματα του καιρού του, όπως ο Van Gogh ή ο χαράκτης Δημήτρης Γαλάνης, ενώ οι επιρροές του είναι εμφανείς σε μια μεγάλη γκάμα καλλιτεχνών: από τα υφάσματα του Τσεκλένη έως την εικαστικότητα της κινηματογραφικής αφήγησης του Μπας Λούρμαν. Έναν αιώνα μετά από αυτόν, το «Factory» του Άντι Γουόρχολ και το «meeting people is easy» motto που καθόρισε τη ροκ δημιουργία των Radiohead, αποθέωσαν όπως ο Λωτρέκ την πρόσμειξη όλων των φυλών, αφού celebrities και καθημερινοί άνθρωποι, μαζί, καθορίζουν πλέον το πρόσωπο της ποπ κουλτούρας.

«Henri de Toulouse Lautrec», Τελλόγλειο Ίδρυμα Τεχνών, έως 30 Ιανουαρίου 2011.

advertorial

HAIG. FOR REAL
SINCE 1627

The HAIG ™ word and associated logos are trademarks.
© Diageo Brands B.V.2009

www.eneap.com.gr

Απολαύστε υπεύθυνα

All tomorrow's parties

Ο πρώτος χρόνος ήταν χρόνος πειραματισμού. Ξέραμε πολύ καλά τι θέλαμε να κάνουμε, αλλά έπρεπε να δοκιμάσουμε και πολλά πράγματα, να δούμε τι ταιριάζει στον χώρο, τι ταιριάζει τελικά σε εμάς, να ρισκάρουμε, να χάσουμε, να κερδίσουμε, να μάθουμε. Ο λόγος που φτιάξαμε έναν χώρο σαν το «six d.o.g.s» δεν είναι άλλος από το να φτιάξουμε μία στέγη, κάτω από την οποία θα βάλουμε όλα αυτά που αξίζει να γίνουν και να ξαναγίνουν στην πόλη μας, από παιδιά που κατοικούν σε αυτή, από παιδιά που κατοικούν στη Θεσσαλονίκη, στην Πάτρα, στο Λονδίνο, στο Βερολίνο, στη Βαρκελώνη, στη Βαλτιμόρη, οπουδήποτε. Πράγματα φρέσκα, ανερχόμενα, και σε καμία περίπτωση ερασιτεχνικά. Δράσεις, προβολές, ομιλίες, πάρτι, συναυλίες, workshops, θεατρικά, χορευτικά, ονόμασέ το όπως θέλεις.

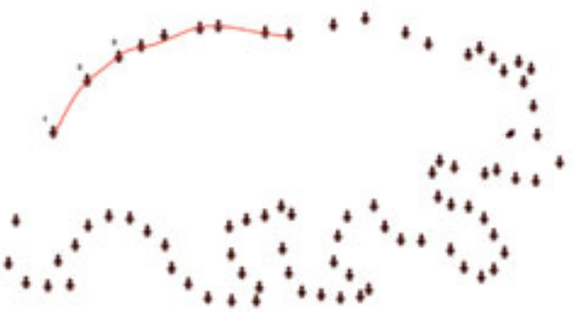
Δεν υπάρχει κάτι που να κάναμε μέσα στη χρονιά και να ήταν πιο ξεχωριστό από το άλλο. Το καθετί που διαδραματίστηκε στο «six d.o.g.s» με έκανε εξίσου περήφανο. Μέχρι τώρα έχουμε φιλοξενήσει πάνω από 200 μπάντες, περίπου 175 dj's, 11 εκθέσεις, αμέτρητα markets, προβολές, σεμινάρια, barbeques, και πολλά άλλα. Μερικά από τα δρώμενα που μπορούν να μου έρθουν απευθείας στο μυαλό σκεπτόμενος τη χρονιά που πέρασε είναι το απόκοσμο διπλό live του Κώστα Βοζίκη (2L8) και του Απόλλωνα Ρέτσου, το αιθέριο live της επόμενης Cocorosie, δηλαδή της IMCakaLLEROC από το Βερολίνο, τα ξεσηκωτικά live των Travel Mind Syndrome, την αξέχαστη εμφάνιση του DJ Krush, τα ανατριχιαστικά live των Night On Earth, το τετράωρο full band live του DJ Vadim, το εκκωφαντικό live του Spyweirdos παρέα με τον Σωτήρη Ντούβα, τους Bazooka, τον Alva Noto, Tango With Lions, Egg Hell, Tilemachos Mousas, Future Islands, Leon, Lemonostifel, Άγγελος Πάνου, Salonumuz Klimalidir, το live των The Oscillation. Επίσης, το απίστευτο 15ήμερο project των My Wet Calvin, η προβολή του αποστομωτικού Rip: A Remix Manifesto, τα πάρτι Twonite, Deep Inside, DIscoteqa Tropical, Yes It Does Sure It Does, το αποκριάτικο πάρτι Χριστουγέννων της Cast-A-Blast, το ένΤΕΗCΝΟ, τα κυριακάτικα FREE Barbeque, τα dj sets της Biou, του Constant Dice, του Monokini, του Fantastikoi Hxoi, του Μάκη Παπασημακόπουλου, του Θοδωρή Κανελλόπουλου, των Plaidmusic. Ας υπογραμμίσω ακόμα όλα τα Bands On Dexx, όπου καλούμε μπάντες να φέρουν τους δίσκους τους αντί το όργανά τους, στα οποία συμμετείχαν οι The Boy, Felizol, Evripidis and His Tragedies, Maraveyas Illegal, Flakes, Le Page, Monika, το «Remember, Remember, the 28th of October!», όπου κάναμε DIY Εθνική Σχολική Εορτή με μπάντες, τραγουδοποιούς, ηθοποιούς, και άλλους φίλους να τραγουδάνε τραγούδια της 28ης Οκτωβρίου και να απαγγέλλουν ποιήματα, το «Moving Silence», σύμπραξη γερμανών και ελλήνων καλλιτεχνών που επενδύουν με ζωντανή μουσική βουβές ταινίες, το Skinjackin, όπου φέραμε τρεις Γάλλους από τον Καναδά και ζωγράφιζαν για ώρες όλο τον κόσμο του «six d.o.g.s» με σχέδια απίθανης φαντασίας και αισθητικής, την αλλόκοτη performance του Κώστα Τσιούκα, τα Swap Not Shop parties, όπου ο καθένας έρχεται με μία σακούλα ρούχα και αξεσουάρ, την αδειάζει μέσα στον χώρο και την ξαναγεμίζει με ό,τι βρει μπροστά του, όλα τα Meet/Street Market, το μπαζάρ με τον Holy Mustache, το workshop με τον γίγαντα Mulatu Astatke και τους φοβερούς μεξέδες που έφερε μια αιθιοπίνα μαγείρισσα, την υπερ-έκθεση του Theodoras Vogiatzidis. Τέλος, αναπολώ την επιβλητική κατασκευή ενός τεράστιου μοντέλου του χώρου της γκαλερί της ομαδικής έκθεσης «I DO», τη στιγμή που ξαφνικά, ένα βράδυ μιας ήσυχης Κυριακής, μπήκε στο shuffle η εισαγωγή με το μπουζούκι του «Κάνε λιγάκι υπομονή», και αμέσως η μουσική δυνάμωσε στο τέρμα και για τα επόμενα 3 λεπτά έγινε το έλα να δεις!

p.mela 19, thessaloniki
tel: 2310 263674
defactobar@hotmail.com
www.defactobar.blogspot.com

De facto

Η συνύπαρξη της ανθρωπότητας με την άγρια φύση είναι το σχέδιο μας.
Γίνε και συ μέρος του με 50 ευρώ ετήσια συνδρομή.

ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ
ΑΣΤΙΚΗ ΜΗ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΓΡΙΑΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ
άγρια ζωή, κοντά στους ζωής μας

www.arcturos.gr τηλ: 2310 555920

MAY IMELDA

Ime o έρωτας!

Είναι η μπουρλέσκ απάντηση στην Amy Winehouse ή μια χυμώδης Δουβλινέζα με τζαζίστικη φλέβα και ροκαμπιλάδικο γρέζι στη φωνή; Είναι όλα αυτά, ανάλογα με το κέφι σου.

Κείμενο **Δημήτρης Καραθάνος**

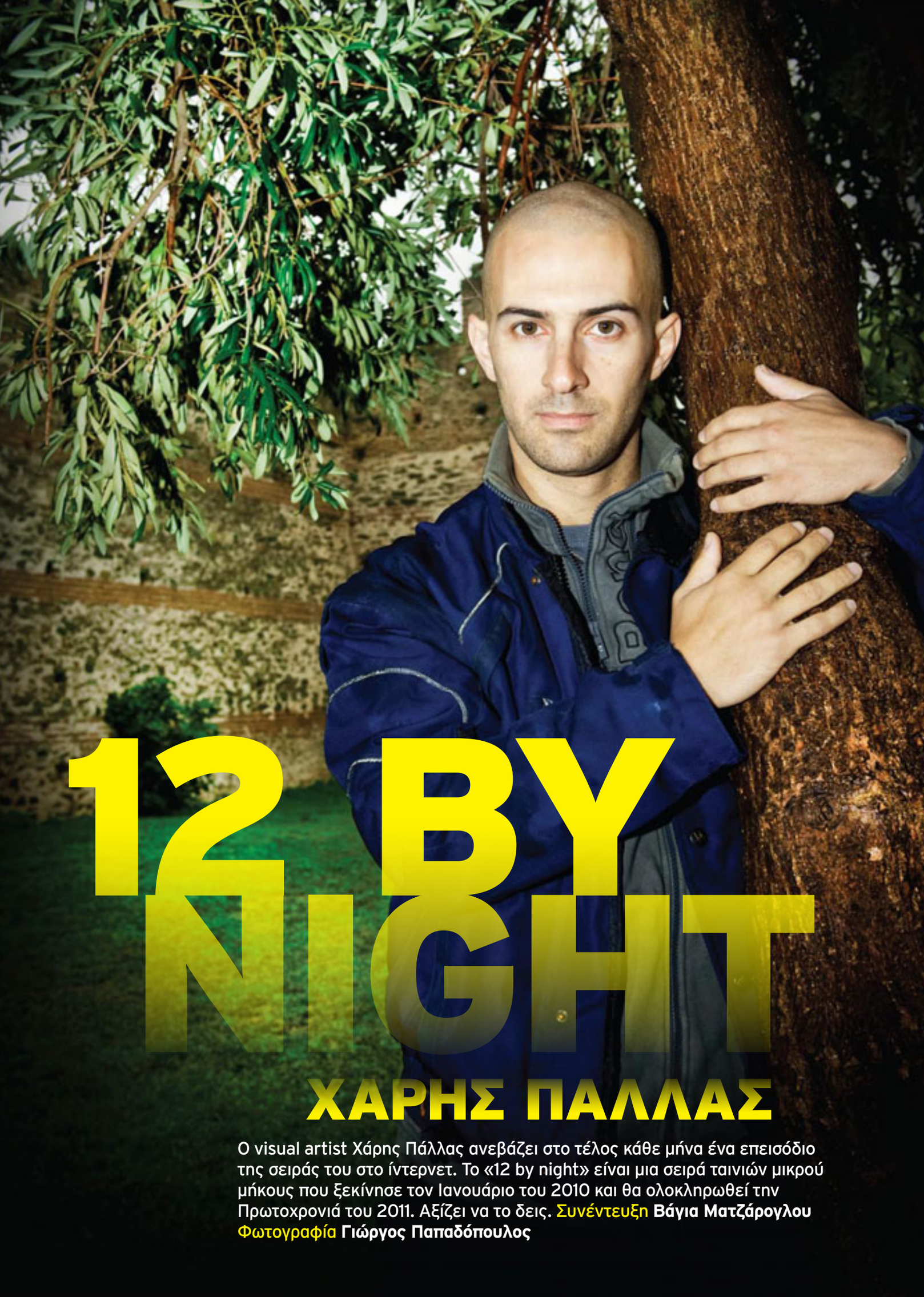

Η μαμά της ήταν μοδίστρα. Θα αποτελούσε μεγάλη αδικία όμως να χαρακτηρίσει κανείς την Imelda έναν κόμματο, με ψηλά τακούνια, λεοπάρ πανωφόρι, κατακόκκινο κραγιόν, μαύρο αϊλάινερ και έφεση στα ρούχα που τονίζουν τις καμπύλες. Η προσκόλλησή της στα fifties κολακεύει όχι μόνο τη φιγούρα αλλά και τη βαθύλαλη φωνή της, που ιδιοποιείται με μπρίο και σιγουριά τις κλίμακες του ροκαμπίλι, της τζαζ και του σερφ.

Το νέο της άλμπουμ, «Mayhem», κυκλοφορεί προσφυώς από την Decca, μια ταμπέλα η οποία έχει στεγάσει άφθονα ονόματα του ροκ εν ρολ Hall of Fame, ανάμεσά τους και το είδωλό της, τη Wanda Jackson. «Η πρώτη μου επαφή με το ροκαμπίλι ήταν μέσω του Elvis, του Buddy Holly, του Eddie Cochran και του Gene Vincent. Κάποια στιγμή άκουσα όμως ένα τραγούδι με τον τίτλο "Fujiyama Mama" μιας καλλιτέχνιδας ονόματι Wanda Jackson. Αυτό ήταν. Την αγάπησα ακαριαία. Η Wanda αφηνίαζε στη σκηνή. Για τη δεκαετία του '50, το στιλ της ήταν πρωτόφαντο. Υπήρχαν μεν ροκαμπιλούδες, όπως η Alis Lesley, η οποία όμως ντυνόταν σαν άντρας. Ενώ η Wanda ζωνόταν την κιθάρα, έβαζε το κραγιόν της και ροκάριζε μέχρις εξάντλησης. Ήταν η πρώτη στο είδος της, και την αγαπώ για αυτό».

Μεγαλώνοντας στη συνοικία Liberties του Δουβλίνου, η Imelda άκουσε και κάμποσα άλλα πράγματα. Billy Holiday, Dean Martin, κάντρι και παραδοσιακή ιρλανδική μουσική. Η ενασχόληση με το ροκαμπίλι ήρθε σαν απαύγασμα των επιρροών της, εφόσον ακόμα και τώρα ισχυρίζεται πως το ροκαμπίλι είναι απευθείας απόγονος της κάντρι, η οποία, κατά τα λεγόμενά της, κατάγεται από την ιρλανδέζικη λαϊκή μουσική. Ανεβαίνει στο πάλκο από τα 14, θήτευσε στις εμβληματικές δουβλινέζικες ροκ εν ρολ παμπ, όπως το «Voodoo Lounge» και το «Dice Bar», έζησε για 10 χρόνια στο Λονδίνο, έγινε χορτοφάγος, βινυλιομανής, παντρεύτηκε μέλος του γκρουπ της, κυκλοφόρησε ένα άλμπουμ το 2005, έπειτα άλλο ένα, και τώρα επανέρχεται με το «Mayhem», μια δουλειά στην οποία η Universal ποντάρει πολλά.

Το «Mayhem» θα την απογειώσει. Είτε χάρη στη βαλς διασκευή του «Tainted Love» είτε χάρη στη ροκαμπίλι έκρηξη του «Johnny's Got A Boom Boom» ή την πανκ παρεκτροπή του «Psycho». Εν μέσω όλων αυτών, η Imelda May παραμένει ένα σκληροτράχηλο κορίτσι που ακούει ευλαβικά Richard Hawley και εκτιμά την ευτυχία που εμπεριέχεται σε μια πίντα μπίρας Guiness. Το ίδιο και εμείς, άλλωστε.

12 BY NIGHT

ΧΑΡΗΣ ΠΑΛΛΑΣ

Ο visual artist Χάρης Πάλλας ανεβάζει στο τέλος κάθε μήνα ένα επεισόδιο της σειράς του στο ίντερνετ. Το «12 by night» είναι μια σειρά ταινιών μικρού μήκους που ξεκίνησε τον Ιανουάριο του 2010 και θα ολοκληρωθεί την Πρωτοχρονιά του 2011. Αξίζει να το δεις. Συνέντευξη **Βάγια Ματζάρογλου** Φωτογραφία **Γιώργος Παπαδόπουλος**

Ένα αγόρι. Στην Άνω Πόλη. Μεσάνυχτα. Περιφέρεται. Συναντά ανθρώπους, σκιές κι αινιγματικές γυναίκες. Ήχοι τρένων και ανεπίδοτοι φάκελοι. Υπαρξιακό θρίλερ; Ναι, κάτι τέτοιο προκύπτει. Δεν ήξερα πώς θα εξελισσόταν η ιστορία, γιατί κάθε επεισόδιο γράφεται στην αρχή κάθε μήνα. Οπότε ξεκίνησα με έναν περιφερόμενο τύπο που συμβαίνουν διάφορα στην πλάτη του και κάποια άλλα μπροστά του, και είπα στον εαυτό μου «Ξεκινάμε και βλέπουμε»!

Στο «12 by Night» είναι σαν να φωτίζει ο Κιούμπρικ, να βάζει ήχο ο Γκοντάρ και σιωπές ο Κισλόφσκι. Ποιες είναι οι κινηματογραφικές σου αγάπες, αλήθεια; Έχω κοκκινήσει... Κιούμπρικ, Γκοντάρ και Κισλόφσκι στο «12 by Night», έστω και σαν παρομοίωση; Απερίγραπτο κοπλιμέντο! Δεν έχω λόγια να σας ευχαριστήσω... Οι τρεις προαναφερθέντες «ήρωες» του κινηματογράφου είναι σημαντικοί παράγοντες στην τεχνική και διανοητική μου διάπλαση. Μπορώ να προσθέσω χωρίς πολλή σκέψη τους Ντέιβιντ Λιντς, Γκας Βαν Σαντ, Μάικλ Μαν, Ντέιβιντ Μάμετ, Θανάση Βέγγο, και σίγουρα κάποιους ακόμα.

Τελείωσες την Καλών Τεχνών. Ασχολείσαι με τα εικαστικά και τη φωτογραφία, που είναι «αυτόνομες» μορφές τέχνης. Για ποιο λόγο, επομένως, δεν έκανες «βωβό κινηματογράφο» και χρησιμοποιείς σενάριο και διαλόγους; Η εικαστική φωτογραφία και η φωτογραφία στον κινηματογράφο είναι σαν δύο ομοζυγωτικά δίδυμα, αλλά με εντελώς διαφορετικό χαρακτήρα. Η πιο βασική και προφανής διαφορετικότητά τους είναι το ότι η εικαστική φωτογραφία είναι «ακίνητη», ενώ η κινηματογραφική κινούμενη. Η πρώτη αποτελείται από ένα καρέ ανά έργο, ενώ η δεύτερη από 24,25 ή 30 ανά δευτερόλεπτο!

Τι θέλεις να μας πεις; Τι κυνηγάει τον ήρωα του «12 by Night»; Τα ίδια πράγματα που κυνηγούν και εσένα; Σίγουρα! Η ιστορία είναι ένα αμάλγαμα από βιώματα, επιθυμίες αλλά και επίκαιρα στίγματα της εποχής μας και της κοινωνίας της Θεσσαλονίκης και όλου του πλανήτη. Θύτης και ταυτόχρονα θύμα ο πρωταγωνιστής, κυνηγός και κυνηγημένος, τρέχει ΑΠΟ κάτι ή ΣΕ κάτι; Μάλλον λίγο και από τα δύο... Το τι θα το δούμε όλοι μας στο τελευταίο επεισόδιο!

Γιατί οι γυναίκες της σειράς είναι τόσο μυστηριώδεις-μυστήριες; Έχει μάλλον να κάνει με τη φύση της γυναίκας γενικά και είναι και βασικό στοιχείο για τη λύτρωση της ιστορίας.

Ποια τα συμπτώματα της Γρίπης των Ανθρώπων; Ω, είναι τεράστια και καταστροφικά! Τα βλέπουμε καθημερινά γύρω μας, τα αναπνέουμε σε κάθε ανάσα μας, τα δημιουργούμε και τα ανεχόμαστε σαν να είναι δεδομένα! Μόλυνση, σκουπιδαριό, ηχορύπανση, φωτορύπανση, άγχος και νεύρα... Σταματάω εδώ.

Η προσπάθειά σου είναι DIY και no budget. Τι καλύτερο θα μπορούσες να καταφέρεις, αν είχες μεγάλο «επαγγελματικό» μπάτζετ; Χωρίς να μετανιώνω καθόλου που ξεκίνησα τη σειρά χωρίς να «κυνηγήσω» κάποια χρηματοδότηση, κρατική ή μη, και γνωρίζοντας καλά πως όλο αυτό έχει ξεκινήσει από την εσωτερική μου ανάγκη να δημιουργήσω, να εκφραστώ και να σχολιάσω κάποια κακώς κείμενα της κοινωνίας, αυτό που θα μπορούσα να έχω, αν υπήρχε ένας κανονικός προυπολογισμός, θα ήταν: μια πιο καλοδιαφημισμένη παραγωγή, 3 - 4 άτομα σε κάποιες καίριες θέσεις που θα μου έλυναν τα χέρια σε θέματα όπως η σκηνογραφία και η διεύθυνση παραγωγής, για να αφοσιονόμουν λίγο πιο βαθιά στη γραφή των σεναρίων και στην κινηματογράφηση. Η σταθερή ομάδα της σειράς, πέρα από εμένα, αποτελείται από τον Κωνσταντίνο Ταξινταρίδη, που υποδείεται τον βασικό χαρακτήρα της σειράς, τον Τάσο Καραδέδο, που είναι ο ηχολήπτης και ο σχεδιαστής του ήχου, και την Ιωάννα Σουρούδη, που έχει αναλάβει το σκριπτ και τη βοήθεια παραγωγής.

Γιατί ανέβασες τα επεισόδια στο ίντερνετ; Πιστεύεις στη δύναμη του μέσου ή ήταν ο μοναδικός τρόπος για να εκπέμψεις; Νομίζω ένας συνδυασμός! Το ίντερνετ είναι φανταστικό «εργαλείο» για όσους μπορούν να το χειριστούν -από άποψη εθισμού μιλάω- και ένας τρόπος να «ρίξεις» κάτι στον ωκεανό του διαδικτύου και να είναι απόλυτα ευρέσιμο από οποιονδήποτε σερφάρει, μιλημένο ή τυχαίο.

Γιατί μένεις στη Θεσσαλονίκη, όπου όλα είναι δύσκολα για έναν καλλιτέχνη; Έχω αποφασίσει πως θέλω να έχω μια ποιότητα ζωής για όσα χρόνια ακόμα μας αντέξει αυτός ο καημένος-καταπονημένος πλανήτης... Και η Θεσσαλονίκη είναι ακόμα ανθρώπινη. Μια πόλη όπως η Αθήνα, που κουβαλάει στη λεκάνη της 6 - 7 εκατομμύρια ανθρώπους, λες και δεν υπάρχει αλλού μέρος σε αυτήν την υπέροχη χώρα που ζούμε για να ζήσει κάποιος και να δημιουργήσει, πιο πολύ κακό νομίζω θα μου έκανε παρά καλό. Εξάλλου, η δουλειά που έχω διαλέξει να κάνω -και του εικαστικού και του κινηματογραφιστή- είναι τόσο ανοιχτή χωρικά, που δε χρειάζεται να είσαι κάπου καρφωμένος για να δουλέψεις. Ταξιδεύεις, δουλεύεις και επιστρέφεις εκεί που έχεις τη βάση σου. Κάπως έτσι!

Ο Χάρης Πάλλας θα ήθελε να ευχαριστήσει θερμά τους ηθοποιούς Μιχάλη Σιώνα, Κίμωνα Κουρή, Τζένη Κοτοπούλου, Κωνσταντίνα Λάλλου, Μαρία Χριστοφίδου, Ειρήνη Τζουρέλη, Βασίλη Σεϊμένη, Στεφανί Καπετανίδη, Λουκία Ορφανίδου και τον φίλο και συνάδελφο κινηματογραφιστή Wiktor Roch Dobraczynski για την υπερπολύτιμη βοήθειά τους.

Philippe Laferrière
Nothing Τουλούζ!

Ζωγράφος, ιστορικός τέχνης, dj και τα μάλα αισιόδοξος! Όταν οι περισσότεροι σκέφτονται να μεταναστεύσουν μακριά από τη Θεσσαλονίκη, ο Γάλλος Philippe Laferrière, που πρόσφατα παρουσίασε την έκθεσή του «Πολύμορφες Πόλεις» στο Γαλλικό Ινστιτούτο Θεσσαλονίκης, διάλεξε την πόλη για πατρίδα του. Συνέντευξη **Χρήστος Δούρας** Φωτογραφία **Γιώργος Παπαδόπουλος**

Ο Philippe Ferrière μια χαρά τη βρίσκει στη Θεσσαλονίκη! Ήρθε το 2000 για να κάνει το διδακτορικό του πάνω στη ζωγραφική των μακεδονικών τάφων, αλλά τελικά συνειδητοποίησε ότι ο τόπος έχει και πιο ζωντανά πράγματα, για να ασχοληθεί μαζί τους, κι έμεινε για πάντα.

Θα τον έχεις δει σίγουρα σε κάποιο από τα μπαρ της πόλης να παίζει τις πιο hot και funky μουσικές και σίγουρα θα έχεις λικνιστεί στους ρυθμούς του. Από τους πρώτους που έπαιξαν dubstep σε μπαρ και πάρτι, πολύ πριν κι αυτό ακολουθήσει τον hype δρόμο του. Απόφοιτος της σχολής Καλών Τεχνών της Τουλούζης και με σπουδές πάνω στην Ιστορία της Τέχνης, ως ζωγράφος ο Φιλίπ πιστεύει πως η Θεσσαλονίκη περικλείει μέσα της μια ενέργεια άκρως τραβηχτική και εμπνευστική.

«Αισθάνομαι καλά παντού, αλλά εδώ λαμβάνω πιο πολλά ερεθίσματα. Η πόλη είναι ζωηρή, ανθρώπινη και συγκεντρώνει όλα τα στοιχεία που μπορούν να τη μετατρέψουν σε μια πολιτιστική μητρόπολη, αρκεί να το πιστέψουν οι άνθρωποί της. Νομίζω ότι είναι και λίγο μύθος η λογική του ότι για να πετύχεις πρέπει να φύγεις έξω ή, στην έσχατη, στην Αθήνα, ως πρόσφατη εξέλιξη του ευρωπαϊκού μεγαλοαστισμού. Πρέπει να είμαστε περήφανοι γι' αυτό που είμαστε και για το πού βρισκόμαστε και να παλεύουμε με τις δυνάμεις μας και τα όπλα που έχουμε. Και στην τελική, αν δεν το κάνουμε εμείς για εμάς και διαλέξουμε μόνο τον δρόμο της φυγής, ποιος θα το κάνει; Δεν πρέπει να πάψουμε να παραμένουμε ζωντανοί οργανισμοί. Εξάλλου, η τέχνη πεθαίνει τελευταία». Ας ελπίσουμε ότι δε θα είμαστε εμείς που θα της ρίξουμε το χώμα.

Stretch Deluxe

A new experience in comfort and movement.

by Lee®

Anthony Bourdain

The real cook n' rolla

Επιτέλους, ένας μάγειρας που, όταν ταξιδεύει, το πρώτο του μέλημα δεν είναι να ανακαλύψει τα αστέρια της Michelin, αλλά τα «βρόμικα» των δρόμων. Αυτός ο νεοϋορκέζος σεφ είναι άνθρωπος δικός μας.
Κείμενο **Μάκης Παπασημακόπουλος**

Ο Άντονι Μπορντέιν είναι δικό μου παιδί. Όχι, δεν τον γέννησα, αυτό θα ήτο σωματικά και ηλικιακά αδύνατο, αλλά είναι «δικό μου παιδί», με καταλαβαίνει. Όχι πως ένας ακόμα μάγειρας στο υπάρχον τηλεοπτικό τοπίο παγκοσμίως αποτελεί κάποια σπουδαία είδηση. Μη βλέπετε εμάς, που το τηλεορασόφαγο πέραν της φόρμουλας «Βέφα και Άγιος ο Θεός» το πήραμε πρέφα αργά και το μπουκώνουμε αναδρομικά τώρα, στην αλλοδαπή το τρώνε εδώ και χρόνια. Μα θες ο Ράμσεϊ, μα θες το Σούπερσεφ, μα θες το λουρί της μάνας, έχουν φάει τριπλή μερίδα και είναι στα Ούντερμπεργκ τώρα, ώστε το κέφι να συνεχίζεται.

Ο Αντώνης αποτελεί μια κάπως διαφορετική πρόταση. Εκπρόσωπος της πρότασης «ταξιδεύω και τρώω ό,τι έχει πόδια, ό,τι αναπνέει και δεν αναπνέει και ό,τι πίνεται και δεν πίνεται», που, η αλήθεια είναι, δε μας λέει και πολλά εδώ πέρα, ο Μπορντέιν άρχισε να γίνεται γνωστός τηλεοπτικά από την πιο μαζεμένη -αλλά ενδεχομένως διατροφικά πιο χαρντκοράδικη- σειρά ταξιδιών του με τίτλο «A Cook's Tour». Εκείνη την περίοδο, πολλά ήταν διαφορετικά στον κόσμο του νεοϋορκέζου σεφ. Οι Δίδυμοι Πύργοι ήταν ακόμα στη θέση τους, ο ίδιος ήταν ακόμα εν ενεργεία σεφ με ένα δυνατό, έστω και όχι εκθαμβωτικό, όνομα στην πιάτσα και η τηλεοπτική του καριέρα φάνταζε ένα καλό χαρτζιλίκωμα ον δε σάιντ.

Αυτά, βέβαια, πριν πάρει πρέφα ο ίδιος αλλά και ούλοι οι χριστιανοί ότι καλό το τηγάνι, αλλά ακόμα καλύτερα να γράφεις, να τρως και να αράζεις, και άλλαξε τροπάρι. Το «Kitchen Confidential», ένα αποκαλυπτικό αυτοβιογραφικό λογοτεχνικό ταξίδι στην καρδιά της κουζινικής και εστιατορικής βιομηχανίας, τον έκανε περσόνα νο ογκρατέν αντ χολντ δε φάκεν μέγιο στον ίδιο του τον χώρο εργασίας, και ο ίδιος βρήκε την ιδανική ευκαιρία να κάνει την ολική μετάβαση στον κόσμο της τηλεόρασης με το «No Reservations».

Το περίεργο με τον Μπορντέιν είναι ότι, παρά την αγάπη του για τη μαγειρική, ο λόγος και το μπλα μπλα του είναι αυτό που ξεχειλίζει από ταλέντο. Χαρισματικός και αρκούντως αλητήριος, ακόμα και τώρα στα προχωρημένα 50 του, οτιδήποτε λέει ή κάνει αποκτά αυτόματα ενδιαφέρον, γιατί απλώς είναι και φαίνεται τόσο μόρτικο, που θες να το κάνεις κι εσύ. Πώς ήταν ο Φονζ στο «Χάπι Ντέιζ»; Σκέψου αυτό με λίγο μάσα παραπάνω, κι έφτασε το φουσκωτό.

Ο ίδιος, εν αντιθέσει με πολλούς από το σινάφι του, ουδέποτε αφοσιώθηκε στην γκουρμεδιά. Επί χρόνια σεφ του «Les Halles», μια σταθερή αξία της Νέας Υόρκης, που ναι μεν είχε καλή μάσα, αλλά ουδέποτε σε έπηξε στο δαμάσκηνο και τη σάλτσα πορτοκάλι, ο Μπορντέιν κατάφερε να μεταφέρει στην τηλεοπτική του περιπέτεια αυτό ακριβώς που τον κάνει τόσο ενδιαφέροντα: την όσφρηση και το ένστικτό του για τη μαγκιόρα πλευρά των πόλεων που επισκέπτεται, τη λιγδωμένη αλλά αληθινή αίσθηση του ποτού και των παρελκόμενών του σε βαγόνια του δρόμου και μικρά σοκάκια του street food.

Άλλωστε, κάπου εκεί τόνε βρήκα κι εγώ και είπα «με αυτόν θα τα πάμε καλά». Ένα πλάνο κάπου κοντά στο Μόρνινγκ Χάιτς, χαλί ο Ίγκι και οι Στούτζες και τα πρώτα μουσκουλοφλέξια του «Ντάουν ον δε Στριτ», και ο Αντώνης να σαβουρώνει ένα τακοειδές και να σου θυμίζει ότι αυτό είναι το φαΐ, η τσάρκα σε μια πόλη, fucking living.

Βοηθάει το γεγονός ότι ο τύπος ακούει μέχρι και τώρα πανκ, βγαίνει με τον Ντέιβιντ Γιοχάνσεν για κοκτέιλ, αντί με γνωστούς σεφ, και μέσω αυτού έχω γνωρίσει τα μέχρι στιγμής πιο αγαπημένα μου μέρη σε αυτόν τον μικρό πλανήτη; You bet your ass it does. Χαβάη, Νέα Υόρκη, Μέξικο Σίτι, Λος Άντζελες, Βερολίνο, Λονδίνο, Κρήτη και όπου αλλού θες. Βολεύεται με θράκα, κρέας αμφιβόλου ποιότητος, μπίρα, τζιν, πεζοδρόμιο και τσάρκες. Και έχει και τον Τζον Σπένσερ στο σήμα αρχής της εκπομπής του. Προς τα πού συμπληρώνω τα χαρτιά υιοθεσίας;

Ένας βούρκος με γαρδένιες

01

02

03

Η αυτοβιογραφία του Γιαννίκου, μέγα τελετάρχη της θεσσαλονικιώτικης νύχτας, είναι μια συλλογή από τα πιο ωραία λαϊκά που χόρεψε και τραγούδησε κάποιες παλαιότερες εποχές η πόλη. Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ιανός ο μελωδός.
Κείμενο **Στέφανος Τσιτσόπουλος**

01 1970. Γιώργος Ζαμπέτας, Γιάννης Πάριος, Γιαννίκος.

02 1973, «Θεσσαλονικιά». Γιάννης Πάριος, Γιώργος Λιάνης, Γιαννίκος, Μιχάλης Βιολάρης.

03 1978, Χαλκιδική. Στέλιος Καζαντζίδης και Γιαννίκος στο μικρό φουσκωτό.

04 1972, «Can-Can». Η Ελένη, γυναίκα του Σίμου (φίλου ιμπρεσσάριου της Θεσσαλονίκης), η Βίκυ Μοσχολιού, ο Γιαννίκος και μπροστά ο σολίστας του μπουζουκιού (μετέπειτα συνθέτης) Θανάσης Πολυκανδριώτης.

05 1984, «Θεσσαλονικιά». Ο Γιαννίκος με τον Ξανθόπουλο.

04

05

Ένα βιβλίο για τη νύχτα και την πενιά! Σελίδες ποτισμένες με ουίσκι και αναμνήσεις, χορούς, γαρδένιες και καπνό. Λαμπερά φώτα, μπαλέτα, θρυλικά πρώτα ονόματα και πρώτα τραπέζια πίστα. Κωδικοποιώντας τις αναμνήσεις του και βγάζοντας από το μπαούλο καταλόγους και παλιές αφίσες, ο Γιαννίκος διηγείται τα 50 χρόνια που έζησε μέσα σε νύχτες που ο ίδιος έφτιαξε, δεδομένου πως μιλάμε για τον άρχοντα που με τις ιδέες και τη μαγκιά του έστησε στη Θεσσαλονίκη μαγαζιά-ορόσημα, όπως τα «Δειλινά» και η «Καπνουλού», το «Can-Can» και η «Θεσσαλονικιά». Με γλώσσα γλαφυρή αλλά και σκληρόπετση, και ακροβατώντας ανάμεσα σε τρυφερές κουβέντες και δερβίσικες ξήγες, ο Γιαννίκος πέρα από τη ζωή του σε αυτό το βιβλίο είναι σαν να συγγράφει ταυτόχρονα και το ημερολόγιο της νυχτερινής Θεσσαλονίκης.

Ποιο είναι το αλάνι που γεννήθηκε στο Μονοπήγαδο, 20 χιλιόμετρα έξω από τη Σουρωτή, κι όταν οι δικοί του τον έφεραν στη Θεσσαλονίκη, κλωτσούσε μπάλες κι έπαιζε κρυφτό στη Νεάπολη; Ένα αγόρι που το ψήνει η ζωή ως μικροπωλητή στις αγορές της Ερμού και της Βενιζέλου, οι αστυνομικοί το κυνηγούν γιατί δεν έχει άδεια και οι κυρίες το προτιμούν γιατί δεν μπορούν να αντισταθούν στην ευρεσιτεχνία των προϊόντων του, όπως το καντήλι χωρίς φυτίλι.

Τι μας διαμορφώνει; Τι καθορίζει την εξέλιξή μας; Στην περίπτωσή του, μια γνωριμία με τον Νίκο Ξανθόπουλο στην Αθήνα μοιάζει και να τον τροχοδρομεί στο μέλλον του. Γιατί αντιλαμβάνεται πρώτος, στις αρχές της δεκαετίας του '60, ότι τα μπουζούκια δεν είναι για να ακούγονται μόνο σε ταβέρνες, τεκέδες και κονσομασιόν καβάτζες. Καθώς η μέση αστική τάξη αναδύεται στην Ελλάδα, ο Γιαννίκος στήνει μυθικά μαγαζιά με προσεγμένα ντεκόρ και ευρωπαϊκή αισθητική. Συνδυάζει μπαλέτα και χασάπικα, συρτάκια και glamorous θαμώνες. Από τον εκδότη της «Μακεδονίας» Βελλίδη έως τον Ντίνο Ηλιόπουλο και την Τζένη Καρέζη, από τον βιομήχανο Τομ Πάπας έως τη Βουγιουκλάκη και τον επιχειρηματία Δεδέογλου, στα μαγαζιά του σύχναζε ο αφρός.

Στις σελίδες του βιβλίου που μιλά για τη γυναίκα του, Θάλεια, έναν κεραυνοβόλο έρωτα, αλλά και όπου αλλού, ξεφεύγοντας από την απαρίθμηση των κατορθωμάτων και των θριάμβων του, θυμάται προσωπικές ιστορίες με τα μεγαλύτερα ονόματα σταρ του ελληνικού τραγουδιού, το γράψιμό του είναι συγκινητικό. Η φιλία με τον Καζαντζίδη και τον Διονυσίου, η γνωριμία με τον Πάριο και την Αλεξίου, οι νύχτες με τον Μπιθικώτση, τον Βαρδή και τον Αγγελόπουλο, φτιάχνουν ένα βιβλίο που διαβάζεται κελαρυστά κι εύκολα, λες και τσουλάς στη χρονομηχανή. Ο Γιαννίκος ήταν επιχειρηματίας μιας εποχής όπου οι δουλειές δεν έκλειναν με συμβόλαια, αλλά με μπεσαλίδικες χειραψίες. Ρομαντικός και ονειροπόλος, καταγράφει 50 χρόνια νύχτας και λουλουδοπόλεμου, γλεντιού και χαράς. Αρχειακό υλικό, εκτός από βιογραφία; Εννοείται. Και συστήνεται, ειδικά σε όσα παιδιά θέλουν να ανοίξουν το δικό τους μαγαζί ή να πάρουν ένα μικρόφωνο και να τραγουδήσουν. Άλα, άνοιξε κι άλλη μπουκάλα, όπως θα έλεγε και ο Ζαμπέτας, που επίσης μνημονεύεται στο βιβλίο «Ένας βούρκος με γαρδένιες».

Container art activities space

Άρης Παπαδόπουλος

Ένα υπόγειο εργοτάξιο τέχνης, αισθητικής και συναισθημάτων άνοιξε στο Ντορέ, υπενθυμίζοντας πως, ειδικά τώρα, σε εποχές κρίσης, είναι η ώρα για να μιλήσουν οι νέοι καλλιτέχνες. Σε ρόλο spokesman, ο καλλιτεχνικός διευθυντής Άρης Παπαδόπουλος.
Συνέντευξη Στέφανος Τσιτσόπουλος Φωτογραφία Χρύσα Νικολέρη

Γιατί άνοιξε το «Container», και μάλιστα καταμεσής της κρίσης; Είστε ελιτιστές χομπίστες, επαγγελματίες αλτρουιστές ή προσδοκάτε σε κάποιο χρηματικό κέρδος; Το «Container» ξεκίνησε μετά από παρότρυνση του Σταύρου Μυρωνίδη, ιδιοκτήτη του «Antique's House», στην οδό Νικ. Φωκά 8, με κύρια δραστηριότητα τα εικαστικά και σαφή προσανατολισμό τη σύγχρονη καλλιτεχνική δημιουργία, σε κάθε της έκφραση. Είμαστε ένας καινούργιος χώρος, στην καρδιά της Θεσσαλονίκης, που συμβάλλει στην καλλιτεχνική ζωή της πόλης, προβάλλοντας το έργο παλαιών και νέων εικαστικών δημιουργών, ενώ παράλληλα φιλοξενεί ή συμμετέχει σε εκδηλώσεις καλλιτεχνικού περιεχομένου. Η οικονομική κρίση είναι ο μπαμπούλας που χρησιμοποιείται για να χειραγωγούνται οι μάζες, κάθε φορά που το σύστημα χάνει τον έλεγχο. Επιπλέον, χαλιναγωγούνται κι όσοι έχουν ακόμη τη δύναμη να αντιστέκονται. Πρέπει να παραμένουμε δυνατοί, να είμαστε ψύχραιμοι και να αντιμετωπίζουμε τα πάντα με σκέψη και περισυλλογή, γιατί μόνον έτσι μπορούμε να πάρουμε σωστές αποφάσεις. Όσο για τους χαρακτηρισμούς, εξαρτάται πάντα από ποια οπτική γωνία θέλει κάποιος να μας δει, το δε χρηματικό κέρδος, ορθώς το τοποθετήσατε τελευταίο.

«Μας ενδιαφέρει κάθε καλλιτεχνική προσπάθεια που γίνεται με σκοπό την ανταλλαγή απόψεων και ιδεών, την επικοινωνία, την προώθηση της σκέψης γενικότερα». Προσδιόρισε τον όρο «καλλιτέχνης», σε μια εποχή που λόγω του εκδημοκρατισμού των μέσων η πόλη αλλά και η χώρα δείχνει πλέον να μην κατοικείται από καθημερινούς ανθρώπους, αλλά από graffiti artists, vj's, illustrators, cyber painters και designers γενικότερα Όλοι είναι χρήσιμοι. Δεν αποκλείουμε κανέναν που θέλει να προσφέρει στο γενικό σύνολο ασχέτως της ιδιότητάς του. Αρκεί να έχει κάτι σημαντικό να εκφράσει, που θα δώσει ώθηση στην κοινωνία να βγει από το τέλμα - εννοείται το μικρό του λιθαράκι. Οι καλλιτέχνες είναι άτομα ιδιαιτέρως προικισμένα, με ξεχωριστή ευφυΐα, που μας φανερώνουν τα αληθινά πράγματα που κρύβει η ζωή, και θα έπρεπε να τους δίναμε περισσότερη σημασία. Στην Ελλάδα επικρατεί η αντίληψη ότι η τέχνη είναι για τους λίγους και οι καλλιτέχνες κάτι περίεργοι προβληματικοί τύποι, που καλό θα ήταν να τους αποφεύγαμε. Είναι μία άποψη, που σκόπιμα καλλιεργείται ως πεποίθηση, για να παραμένει ο κόσμος βαθιά νυχτωμένος. Η τέχνη υπάρχει για να ενώσει, είναι μία παγκόσμια γλώσσα που φέρνει κοντά τους ανθρώπους μέσω της πνευματικής καλλιέργειας και τους απελευθερώνει. Ενδιαφέροντες ανθρώπους μπορείς να συναντήσεις παντού και όχι αποκλειστικά στα μουσεία, στις γκαλερί, στις αίθουσες συναυλιών ή στο θέατρο, απλώς σε αυτούς τους χώρους συναντάς τους περισσότερους.

Ποιο είναι το καλλιτεχνικό κριτήριο για να εκθέσει κάποιος στο «Container»; Κριτήρια και προϋποθέσεις πρέπει να βάλουμε παντού, ώστε να υπάρξει αξιοκρατία, που είναι η βάση για μία ορθολογική κοινωνία. Στην τέχνη επικρατεί μία πιο φιλοσοφική προσέγγιση. Μοναδικό κριτήριο είναι η αξία του έργου που κάποιος έχει να επιδείξει - τα υπόλοιπα είναι σκοπιμότητες του marketing που πρέπει να αποφεύγονται. Το καλλιτεχνικό έργο έχει την ικανότητα να επικοινωνεί με όσους έχουν την ανάλογη διάθεση. Μπορούμε να το αγγίξουμε, να το αισθανθούμε, ενεργοποιεί τη σκέψη μας και μας πλημμυρίζει με συναισθήματα. Είναι σαν τον φάρο που οδηγεί με ασφάλεια τα πλοία στο λιμάνι.

Σε τι κατάσταση είναι η καλλιτεχνική σκηνή της Θεσσαλονίκης σήμερα; Υπάρχουν κάποιοι δημιουργοί ή ομάδες που εκτιμάς και πιστεύεις; Ποιοι; Η καλλιτεχνική σκηνή της πόλης μας είναι μικρή και γι' αυτό θα μπορούσε να είναι περισσότερο χαριτωμένη. Βέβαια, πάντοτε συμβαίνουν πράγματα που μας εκπλήσσουν ευχάριστα, ωστόσο πρέπει να παραδεχτούμε πως η κατάσταση επιδέχεται βελτίωσης. Το θετικό στοιχείο είναι ότι υπάρχει ένα αξιόλογο καλλιτεχνικό δυναμικό, που δραστηριοποιείται, εκφράζει τον προβληματισμό, την αγωνία και τις ανησυχίες του δίνοντας ανάσες ζωής στην πόλη, και ένα σταθερά αυξανόμενο κοινό, που ακολουθεί και στηρίζει τις καλές προσπάθειες που γίνονται. Κοιτάμε μπροστά.

Κοινοί θνητοί ή οι «συνήθεις ύποπτοι»; Τι είδους κόσμος επισκέπτεται το «Container» αλλά και γενικότερα τους χώρους τέχνης στη Θεσσαλονίκη; Κοινοί θνητοί είμαστε όλοι, εκεί που διαφέρουμε είναι ότι κάποιοι δεν μπορούν να αντέξουν την ασχήμια που μας περιβάλλει και αναζητούν μέσω της τέχνης έναν τρόπο για να την αμβλύνουν. Μερικοί έρχονται από περιέργεια, άλλοι από κεκτημένη ταχύτητα, όμως οι περισσότεροι από πραγματικό ενδιαφέρον. Είναι όλοι ευπρόσδεκτοι.

Υπάρχουν Θεσσαλονικείς που επενδύουν σε νέους καλλιτέχνες; Η επένδυση σε έργα τέχνης είναι μία ενέργεια με διπλό όφελος, αφενός γιατί η αξία τους μεγαλώνει σταθερά με το πέρασμα του χρόνου και αφετέρου διότι είναι πάντα εκεί για να συνομιλήσουμε με αυτά, όταν νιώσουμε την ανάγκη. Εάν συνυπολογίσουμε και τις πολύ καλές τιμές που έχουν σήμερα όλες οι γκαλερί, είναι μοναδική ευκαιρία για την απόκτηση κάποιου έργου, όχι μόνο από τους συλλέκτες αλλά κι όλο τον κόσμο.

Στη Θεσσαλονίκη τον τελευταίο καιρό ξεφυτρώνουν νέα art spaces. Πώς εξηγείτε την τάση; Και λίγα είναι, θα έπρεπε να υπάρχουν περισσότερα. Διευρύνεται η περιορισμένη καλλιτεχνική σκηνή της πόλης μας και αναδεικνύονται νέοι καλλιτέχνες που κάτι έχουν να μας πουν. Είναι πιο χρήσιμα από τα εμπορικά κέντρα, τα σουβλατζίδικα, τα café και τα διάφορα νυχτερινά κέντρα, που πάνε να μας πνίξουν. Οι χώροι αυτοί προσφέρουν μία διέξοδο στους νέους ανθρώπους που νιώθουν αποκλεισμένοι και ταυτόχρονα λειτουργούν ως έναυσμα, για να στρέψουμε την προσοχή τους σε κάτι δημιουργικό, όμορφο, κι αυτό προσπαθούμε να πετύχουμε.

Container art activities space-Antique's House
Νικ. Φωκά 8 (Λευκός Πύργος), Τ: 2310 269 187
6947600519

www.containerspace.gr / www.antiqueshouse.gr

Copy-paste

Η Γκέλυ Γρυντάκη αναλύει το σκεπτικό της έκθεσης που παρουσιάζεται στο Container art activities space.

«Ο άνθρωπος που δεν θέλει να ανήκει στη μάζα, χρειάζεται μόνο να πάψει να είναι νωθρός απέναντι στον εαυτό του», Φρίντριχ Νίτσε. Ο Νίτσε πίστευε ότι οι άνθρωποι είναι από τη φύση τους οκνηροί και φοβούνται τους κόπους που θα τους επέβαλλε μια ευθεία έκφραση της μοναδικότητάς τους, γι' αυτό και μαζικοποιούνται. Η εποχή μας, μέσα από τις ατελείωτες διευκολύνσεις που προσφέρουν τα τεχνολογικά επιτεύγματα και την κυριαρχία των προκάτ ιδεών που επιβάλλουν τα ΜΜΕ, μάλλον ευνοεί τη ροπή αυτή. Ο κόσμος-στόχος, το ιλουστρασιόν μοντέλο της διαφήμισης και των περιοδικών είναι ένας κόσμος χωρίς φαινομενικές δυσκολίες, απορίες και προβλήματα. Ένας κόσμος χωρίς μυστήριο όμως είναι αναπόφευκτα κι ένας κόσμος χωρίς μαγεία. Οι διασκεδάσεις και η υλική αφθονία, κύρια ζητούμενα του σύγχρονου ανθρώπου, ίσως να υποδεικνύουν μια παθητική προσπάθεια ανάκτησης της χαμένης αυτής μαγείας του κόσμου, μια δικλείδα της εποχής μας στην απέραντη κούραση να είμαστε ο εαυτός μας. Το ζητούμενο πάντως παραμένει το ίδιο. Μήπως προσπαθώντας να αποφύγουμε τις ευθύνες της μοναδικότητάς μας τείνουμε να χάσουμε τη φύση μας;

Η υπερανάπτυξη της τεχνολογίας έχει απενεργοποιήσει τα ανθρώπινα ένστικτα επιβίωσης εξαλείφοντας τις όποιες ανάγκες σωματικής δραστηριότητας. Ο σημερινός άνθρωπος -δέσμιος στις επιταγές της εκάστοτε τεχνολογικής καινοτομίας- μαθαίνει να τα έχει όλα έτοιμα, καταλήγοντας να δραστηριοποιείται συνειδητά μόνο απέναντι σε ό,τι θα του ήταν χρηματικά κερδοφόρο. Οι ατελείωτες ώρες της εργασίας και της απαραίτητης κατανάλωσης διαγράφουν φαύλους κύκλους που κλείνουν με το επιστέγασμα της τηλεοπτικής διασκέδασης.

Η τηλεόραση μέσα από την ασφάλεια των happy endings και την προστασία που προσφέρει η επανάληψη και το κοινότοπο αναπαράγει τη διανοητική παθητικότητα και την ευπιστία έγραφε ο Αντόρνο μόλις το '54, κάνοντας κριτική στον ολοκληρωτισμό που προωθεί η μαζική κουλτούρα. Πάνω από μισό αιώνα μετά δε φαίνεται να έχει αλλάξει τίποτα. Η μαζική κουλτούρα -σε όλες της τις εκφάνσεις- εξακολουθεί να υποτάσσει τον θεατή στην απάθεια και την εύκολη γνώση. Εκπομπές χαμηλών απαιτήσεων σε σκέψη και ανάλογα αναγνώσματα στις εφημερίδες και τον ευρύτερο Τύπο νανουρίζουν την οποιαδήποτε πνευματική ανησυχία, αναπαράγοντας την κοινοτοπία και παγιώνοντας μαζικές συμπεριφορές. Το ίντερνετ, αντί να χρησιμέψει ως ερέθισμα γνώσης, γίνεται πηγή στείρας πληροφορίας και ευνοεί την άκριτη υιοθέτηση έτοιμων ιδεών. Ο σύγχρονος άνθρωπος επιλέγει να μαθαίνει ιστορία από εύπεπτα ιστορικά μυθιστορήματα και επικές ταινίες, ενώ η σύντομη μεμονωμένη -και αμφίβολης εγκυρότητας- γνώση της wikipedia έχει αντικαταστήσει την όποια εμπεριστατωμένη εμβάθυνση. Αρνούμενος να σκεφτεί και να κρίνει μόνος του κατευθύνεται από τις επιταγές των ΜΜΕ, που υπαγορεύονται από πολιτικοοικονομικά συμφέροντα (η αδρανοποίηση της κρίσης, εξάλλου, πάντα συνέφερε την κραταιά εξουσία), και από την τρέχουσα μόδα που απαλλοτριώνει το προσωπικό γούστο.

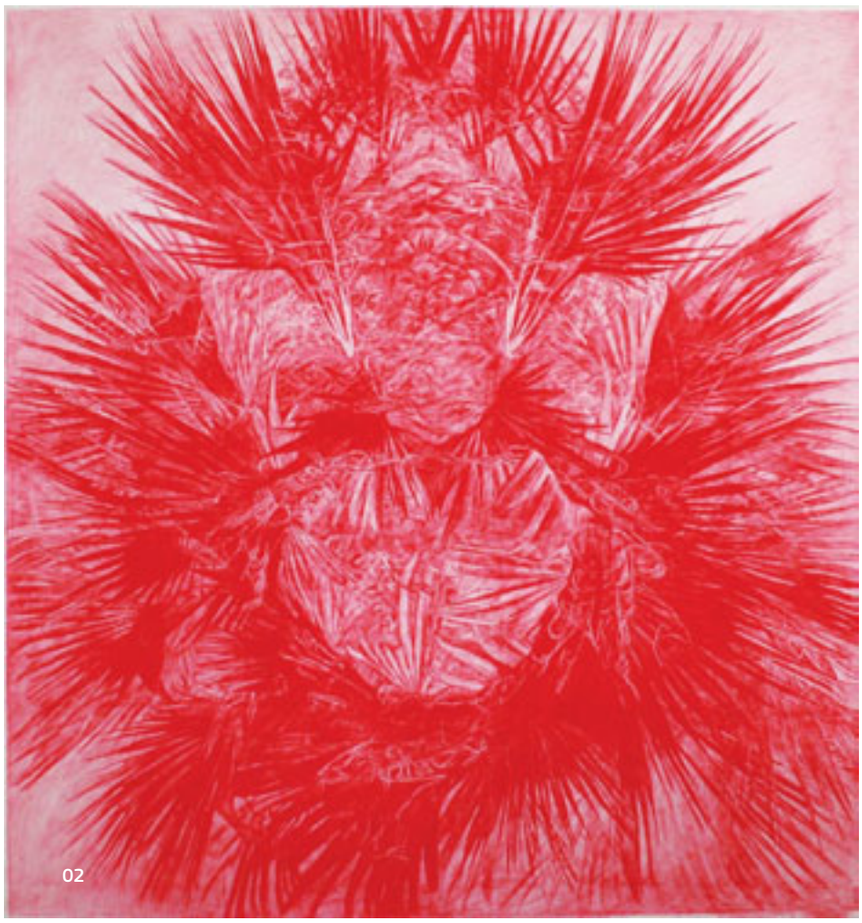
Η τέχνη, ως προϊόν και ερέθισμα πνευματικού κόπου, δε θα μπορούσε να μείνει ανεπηρέαστη από το φαινόμενο. Όσο πιο εύκολη είναι -σε κάθε της τομέα- τόσο περισσότερο δημοφιλής και καταναλώσιμη γίνεται (πρόσφατες στατιστικές έρευνες στην ελληνική κοινωνία το επιβεβαιώνουν περίτρανα). Ο ΜακΝτόναλντ αποδίδει το φαινόμενο στην οικονομική αρχή του Γκρέσαμ: όπως το «κακό» νόμισμα τείνει να βγάλει το «καλό» από την κυκλοφορία, έτσι και το κακό υλικό διώχνει το καλό, αφού κατανοείται και απολαμβάνεται ευκολότερα. Η ευκολία πρόσβασης -υλικής και διανοητικής- στο πολιτιστικό προϊόν της μαζικής κουλτούρας είναι που το κάνει πιο δημοφιλές αλλά και που εμποδίζει την επίτευξη κάθε «δύσκολης» ποιότητας.

Η σημερινή κοινωνία, αποκλείοντας τη δυνατότητα δράσης και αντικαθιστώντας την πράξη από τη συμπεριφορά, έχτισε έναν άνθρωπο που αδρανεί να πάρει θέση απέναντι στα πράγματα, αποστρέφοντας τα μάτια από τις δυσκολίες και παπαγαλίζοντας copy-paste ιδέες, βουλιαγμένος στη θαλπωρή ενός επίπλαστου τεχνολογικού παραδείσου.

Κρύβοντας όμως τις φοβίες και τις ανεπάρκειές μας κάτω από το χαλάκι δε σημαίνει ότι εξαλείφονται. Ίσα ίσα, τότε είναι που θα επιστρέψουν δριμύτερες. Η τρέχουσα κρίση ίσως είναι μια όψη όλου αυτού του στρουθοκαμηλισμού.

01

02

03

01 **Φάνης Λογοθέτης,** τρίπτυχο «Standing in light but yet unseen».
02 **Τούλα Πλουμή,** «Mask».
03 **Ειρήνη Μωυσίδου,** «Copy Students».
04 **Caroline Luigi,** «Κοινοτοπία (Vanite)».
05 **Γιώργος Τσακίρης,** χωρίς τίτλο.

04

05

Urban Boyzone

Επιμέλεια **Λίνα Μανδράκου**

Nike More than the run!

Μέσα του 20ού αιώνα. Η έννοια «running» δεν πολυπαίζει στο επαγγελματικό αθλητικό λεξιλόγιο, όμως ο ιδιοφυής προπονητής Bill Bowerman βρίσκεται σε δημιουργικό παροξυσμό. Στόχος του, να σχεδιάσει ελαφριά και μη ενεργοβόρα αθλητικά παπούτσια για τους δρομείς του. Λίγο αργότερα και για δύο δεκαετίες ('60 και '70), ο Bowerman απολαμβάνει τις αξεπέραστες επιτυχίες του. Πρωτεργάτης του running boom των 70s, έχει προπονήσει 31 αθλητές Ολυμπιακών, έχει κατακτήσει 12 ρεκόρ και 24 πρωταθλήματα στην Αμερική, έχει εισαγάγει τον όρο «Jogging», έχει σχηματίσει την περιβόητη ομάδα δρομέων Athletics West μαζί με τους Phil Knight και Geoff Hollister. Ταυτοχρόνως, ως συνιδρυτής της Nike και καινοτόμος σχεδιαστής, έχει πειραματιστεί και εμπνευστεί μια μεγάλη γκάμα θρυλικών πλέον running shoes, από το top-seller Cortez του 1968 έως το «διαγαλαξιακό» Moon Shoe του 1972.

Τέσσερις δεκαετίες μετά, τα πιο ιστορικά Nike running μοντέλα-σταθμοί συνδυάζονται με τις ολοκαίνουργιες προτάσεις της εταιρίας, και η συλλογή για τον φετινό χειμώνα πάει για πολλά μετάλλια! Στην ενότητα «γκαρνταρόμπα» ξεχωρίζει το Nike AW77 hoodie, η εκσυγχρονισμένη έμπνευση του Geoff Hollister από το 1977 δηλαδή. Νέο σύνθετο φλις, αδιάβροχα φερμουάρ και laser πλευρικές ραφές εγγυώνται προστασία, μείωση των ερεθισμών του δέρματος και ακαταμάχητη all day and night εμφάνιση. Με δύναμη καταφθάνει και το τζάκετ NSW Destroyer. Το κλασικό γυμνασιακό «τζάκετ του ταχυδρόμου», που έγραψε μια μεγαλειώδη πορεία στον χρόνο και στη νεανική κουλτούρα, γίνεται ακόμα πιο αδιαπέραστο από τη βροχή, συνδυάζοντας δύο στρώματα αδιάβροχου μάλλινου υφάσματος.

Ο πλανήτης «παπούτσι» κινείται σε σχεδιαστικές ιστορικές αναφορές και επαναστατικούς high-tech ρυθμούς. Τα αγαπημένα της underground και hip hop κουλτούρας Nike Air Max 1 και Air Max 90, καθώς και το δημοφιλές στους ανθρώπους της μόδας, της τέχνης και του σκέιτ Nike Dunk, απευθύνονται στους δρομείς που αντιμετωπίζουν το running ως δημιουργική διαδικασία. Κατασκευασμένα από υψηλής ποιότητας υλικά, είναι ελαφριά, προσφέρουν ιδανική εφαρμογή και τέλεια αίσθηση. Τα κουλουάρ και οι δρόμοι, τα στάδια και η πόλη, τα δάση και τα βουνά σε περιμένουν να τα κατακτήσεις μέρα και νύχτα.

T: 210 9464 400

Lee 101

Αναμνήσεις από το μέλλον

Με πρώτη εμφάνιση το 1924 και το «ντουέτο» των πεντάτσεπων 101B & 101 Logger, η Lee 101 δημιούργησε το denim μέλλον. Αποτελώντας για οκτώ δεκαετίες μια κλασική, διαχρονική πρόταση και σημείο αναφοράς του brand, η σειρά 101 συνδέθηκε με τα εκρηκτικά sixties, έβαλε τη στιλιστική σφραγίδα στην επανάσταση του flower power, υπήρξε σύμβολο και συστατικό στοιχείο ενός κόσμου που άλλαξε για πάντα. Το ένδοξο παρελθόν πλέον προσγειώνεται στο τώρα, η πιο ιστορική σειρά επανέρχεται με στόχο να ικανοποιήσει νέες ανάγκες. Ο κόσμος συνεχίζει να αλλάζει και η re-edition της Lee 101 «τα σπάει» διατηρώντας το vintage στίγμα της αλλά και γιορτάζοντας το μέλλον. Τα premium denim κομμάτια για το χειμώνα του '11 είναι η πιο τρανή απόδειξη πως η Lee παραμένει το πιο ανήσυχο denim label.

Lee, T: 210 3449 300

Συντελεστές παράστασης
Σκηνοθετική Επιμέλεια: Νέλσων Λούκας
Βοηθός Σκηνοθέτη: Ιουλία Χριστίδου
Σκηνικά- κουστούμια: Λώρα Λούκας

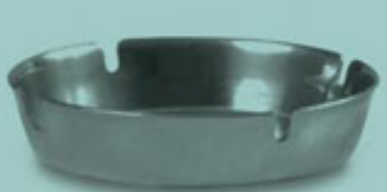
Υπεύθυνη Παραγωγής: Ευγενία Σαμαρά
Διανομή (Με αλφαβητική σειρά):
Νέλσων Λούκας και Ευγενία Σαμαρά

3-19

άλλη μια ασήμαντη ιστορία

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
Θέατρο Σοφούλη
Ενδέκατη ώρα

Πρεμιέρα: 3 Δεκ. 2010 | **Ημέρες παραστάσεων**: Παρ. - Σαβ. - Κυρ. μέχρι 19 Δεκ. 2010 - 11:00 μμ
Τιμές εισιτηρίων: 15€ (γενική είσοδος), 10€ (φοιτητικό), ισχύει ατέλεια
Ένα έργο των Νέλσων Λούκας και Ευγενίας Σαμαρά
Χώρος: Θέατρο Σοφούλη (Σοφούλη και Τραπεζούντος, Καλαμαριά)
Τηλ. κρατήσεων: 2310 423.925

LOISIR | seven SPOTS | MLS | ΘΕΑΤΡΟ ΣΟΦΟΥΛΗ | SOUL | adore.

the shopranos

Επιμέλεια: Λίνα Μανδράκου
Εικονογράφηση: Alphabeta
(aalphabetaa.tumblr.com)

01

03

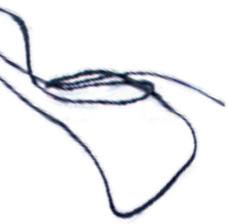

02

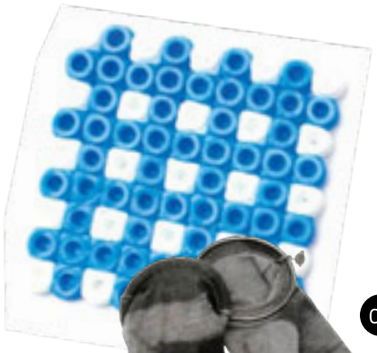

04

05

08

06

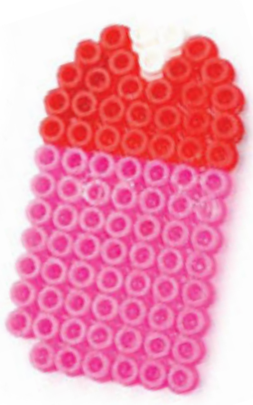
10

09

07

01 Πανωφόρι, **attr@ttivo**
02 Τζάκετ Stüssy, **Boardsports**
03 Γυναικεία μπλούζα **Converse, Elmec Sport**
04 Αθλητικά από τη συλλογή **Star Wars, adidas**
05 Ανδρικό καπέλο **Goorin Bros, fenafresh**
06 Ανδρικό τζιν **Lee 101, VF Hellas**
07 Ανδρικά παπούτσια **Dunk, Nike**
08 Γάντια **Diesel, notosgalleries**
09 Εσώρουχα Christmas **Edition, Intimissimi**
10 Ρολόι της συλλογής **New Gent, Swatch**

Trident

Trident: Απλά... μασηματικά!

Ξέρεις πώς θα μπορούσες να αποκτήσεις 300.000€; Στο μεγαλύτερο διαγωνισμό της Trident και με Απλά... μασηματικά! 300 κουτάκια Trident βρίσκονται στα περίπτερα και τα σουπερ-μάρκετ Ελλάδας και Κύπρου, περιμένοντας εσένα να τα ανακαλύψεις! Βρες ένα από τα 300 μαγικά κουπόνια στις συσκευασίες Trident και κέρδισε 1000€ με Απλά... μασηματικά!

T: 210 2704 228

01

05

02

06

03

04

07

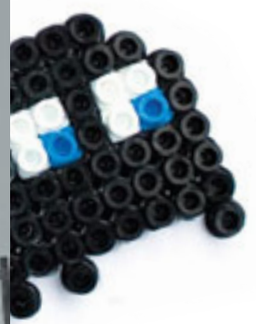
Lay's με 50% λιγότερο αλάτι

Γεύση στο φουλ με 50% λιγότερο αλάτι! Τα νέα «Lay's με 50% λιγότερο αλάτι» απευθύνονται σε όσους χρειάζεται ή επιθυμούν να περιορίσουν την ημερήσια πρόσληψη αλατιού, χωρίς να χάνουν τίποτα από τη γευστική απόλαυση. Τραγανά, από εκλεκτές πατάτες, χωρίς συντηρητικά και με την ποιοτική υπογραφή της Tasty Foods, τα νέα Lay's θα γίνουν το αγαπημένο σου snack.

T:210 6784 350

01 Ανδρική ζακέτα **Converse, Elmec Sport**
02 Γυναικείο γιλέκο, **Levi's**
03 Ανδρικό εσώρουχο, **Intimissimi**
04 Ανδρικά **Graduate CP, Lacoste**
05 Φόρεμα, **A.L.E.**
06 Δακτυλίδι από τη σειρά **Rockin' Beauty, Swatch**
07 Γόβα **Giuseppe Zanotti, notosgalleries**
08 Total look, **Ditcher**
09 Αθλητικά παπούτσια **Air Max 1, Nike**
10 Κούπα 355 ml **Holiday Red Cup, Starbucks**
11 Κινητό τηλέφωνο της σειράς **Optimus, LG**

Beauty: Save it for a rainy day

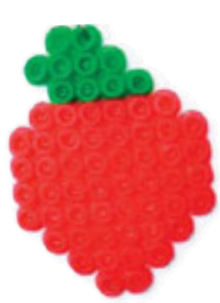
01 Γυναικείο άρωμα Pleasures Bloom, λουλουδάτο και φρουτώδες, **Estée Lauder**

02 Arctic Freeze Wash & Shave Gel 2 σε 1, που χρησιμοποιείται ως gel καθαρισμού και ξυρίσματος, **Nivea.**

03 Sultan Of Mandu / Cardamom Tea σαμπουάν & αφρόλουτρο 2 σε 1, με πρωτεΐνες σιταριού & προβιταμίνη B5, για καθημερινή χρήση, **Kings & Queens.**

04 Οργανικά καλλυντικά προσώπου και σώματος της Germaine de Capuccini, που βασίζονται κυρίως στο εκχύλισμα λευκού τσαγιού, **Naturae**

05 Γιαπωνέζικο Τριαντάφυλλο / Αφρόλουτρο, με ενυδατική δράση, γλυκό άρωμα και βιολογικά εκχυλίσματα από αλθαία και ελίχρυσο, **Korres**

Santa De facto is coming to town!

Τείνει να γίνει τελετουργικό σε ένα all day café bar που μετατρέπει τις καθημερινές τελετουργίες σε τρόπο ζωής. Αγκαλιάζοντας με θάλπη το περιστύλιο πλησίον του μπαρ, το χριστουγεννιάτικο δέντρο του «De facto» είναι μια γιορτινή ωδή στο feel good spirit των Χριστουγέννων, μέσα από τα κατάφορτα με κουλούρια και αρτοποιήματα κλαδιά του, τα κρεμαστά στολίδια, και τις πανύψηλες λωρίδες πραγματικού ξύλου που θεμελιώνουν τον διάκοσμό του.
Γύρω και πέρα από αυτό, οι είκοσι ετικέτες κρασιού, οι ολόδροσες draft και οι πολυποίκιλες εμφιαλωμένες μπίρες, η αστείρευτη κάβα, όμοια της οποίας δεν απαντάς πουθενά αλλού στην πόλη της Θεσσαλονίκης, τα κρύα πιάτα, τα σάντουιτς, τα περίτεχνα κοκτέιλ, οι καφέδες του Πέτρου και της Εύας, το σέρβις της πολυπληθούς pop friendly ομάδας και, πρωτίστως, οι μουσικές. Σε αυτό το σημείο, ας επισημανθεί πως το σάουντρακ της Κυριακής, που ξεκινά από νωρίς, επιμελείται και τη χειμερινή σεζόν το SOUL.

MOTEL

Η σκηνοθέτις της ταινίας «Attenberg», Αθηνά Ραχήλ Τσαγγάρη, και η πρωταγωνίστρια Αριάν Λαμπέντ, φωτογραφημένες από τη Δέσποινα Σπύρου.

Machete
Kill ’em all!

Γρήγορος κι επικίνδυνος. Αποφασισμένος να πάρει κεφάλια. Μάχαιρα έδωσες; Machete θα λάβεις. Ο Ρόμπερτ Ροντρίγκεζ ακτινογραφεί τον νέο του ήρωα, που, όπως όλα δείχνουν, θα αφήσει εποχή. Κείμενο, Συνέντευξη Τάσος Ρέτζιος

Θα παίρνατε ποτέ στα σοβαρά μια ταινία που ξεκίνησε από ένα ψεύτικο τρέιλερ για μια ψεύτικη ταινία κι έχει για ήρωα έναν πρώην μεξικάνο αστυνομικό που τριγυρνάει στους δρόμους, καθαρίζει κάθε βρόμικο στοιχείο και ετοιμάζεται να σκοτώσει κι έναν γερουσιαστή που έχει σκοπό να απελάσει μεξικανούς μετανάστες, αλλά μπλέκει σε μια πλεκτάνη; Και θα το κάνατε όταν θα μαθαίνατε πως πρωταγωνιστεί ένας πρώην κατάδικος, μια γνώριμη φιγούρα κακού σε εκατοντάδες ταινίες, ο Ντάνι Τρέχο;

Μην ανησυχείτε, κανείς δε θα σας κατηγορήσει, αφού ούτε ο ίδιος της ο δημιουργός πολυπαίρνει στα σοβαρά το φιλμ που έκανε. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι το «Machete» που ο Ρόμπερτ Ροντρίγκεζ πρωτοπαρουσίασε στο περασμένο Φεστιβάλ της Βενετίας, (όπως του το ζήτησε το φιλαράκι του - πρόεδρος της κριτικής επιτροπής Κουέντιν Ταραντίνο), είναι ένα b-movie που μπορείς να το προσπεράσεις στα γρήγορα με ένα συγκαταβατικό χαμόγελο. Όχι μόνο γιατί διαθέτει κάτι από την παλιά τρέλα των χειροποίητων εκείνων ταινιών που μας (επανα) σύστησε ο Ταραντίνο με το «Death Proof» και το «Grindhouse»· άλλωστε ως ένα τρέιλερ για αυτήν την τελευταία ταινία ξεκίνησε το «Machete», μια ταινία που ξεκίνησε από μια πλάκα. Και ούτε γιατί έχει ένα καστ που σε κάνει να ζαλίζεσαι, αν παρ' ελπίδα αρχίζεις να ψάχνεις τη λογική του: και Ρόμπερτ Ντε Νίρο, και Στίβεν Σίγκαλ, και Ντον Τζόνσον, και Τζέσικα Αλμπα, και Λίντσεϊ Λόχαν! Θα λέγαμε ότι είναι κυρίως αυτή η αίσθηση ενός παλιού κώδικα που αναδύεται από κάθε πλάνο: ο τρόπος γυρίσματος, η βιασύνη που πάει αντάμα με έναν ήρωα που δεν έχει καιρό για λόγια, αλλά μόνο για δράση, οι σκαμμένες φάτσες και τα κουρασμένα βλέμματα, οι τοποθεσίες, τα ματωβαμμένα δευτερόλεπτα, α, ναι, όλος αυτός είναι ένας κόσμος που είναι ο κοινός μας τόπος. Μνήμες θέλετε να το πείτε, κοινό... πολιτιστικό προϊόν, κυτταρική θύμηση, ο τελευταίος υποψιασμένος θεατής να κλείσει την πόρτα!

«Εντάξει, κι εμένα μου αρέσουν όλες οι ταινίες αυτού του είδους, αλλά η αλήθεια είναι ότι δεν είχα σκεφτεί πως θα έφτιαχνα το "Machete"», λέει ο Ροντρίγκεζ. «Όσοι έβλεπαν το "Grindhouse" με έπιαναν και με ρωτούσαν αν όντως θα γυρίσω την ταινία που είδαν στο τρέιλερ. Σε όλους έλεγα "ναι, ασφαλώς", προσπαθώντας να κυκλοφορήσω ένα αστείο, κάτι σαν φάρσα και, φυσικά, μην έχοντας ποτέ κάτι τέτοιο στο μυαλό μου. Στο τέλος διαπίστωσα πως είχα τόσο "παγιδευτεί" από αυτές τις απαντήσεις, που δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά από το να γυρίσω το "Machete"! Θέλω να πω ότι μου δημιουργήθηκε η ανάγκη σαν να το ήθελα από πάντα».

Ματωμένα αστέρια

Σύμφωνοι, οι περισσότεροι το πρώτο που θα φέρνατε ως... γλυκιά ανάμνηση από μια τέτοια ταινία θα είναι μερικές καυτές σκηνές με ακόμα πιο καυτές παρουσίες. Αλλά μόλις ξεπεράσει κανείς το σύνδρομο penthouse, σίγουρα θα θελήσει να μάθει πώς στο καλό κατάφερε κι έδεσε ένα τέτοιο ανομοιογενές καστ - και όχι, η απάντηση «έτσι κι αλλιώς, ο Ντε Νίρο παίζει στα πάντα» δεν είναι αποδεκτή! «Ξέρω ότι μοιάζει λίγο απίθανη αυτή η συνεύρεση, αλλά για κανέναν από εμάς δεν ήταν παράξενη. Εξάλλου, αν δείτε την ταινία, διαπιστώνετε πως ο καθένας είναι ο πλέον κατάλληλος για τον ρόλο του. Και παρά το γεγονός πως πρόκειται για μια τεχνικά "αποσυντιθέμενη" ταινία, δέχτηκαν όλοι να παίξουν με χαρά. Και η χαρά τους έγινε μεγαλύτερη όταν έμαθαν ότι ο ήρωας θα είναι ο Ντάνι, όλοι ήθελαν να παίξουν μαζί του. Ξέρετε, ο Ντάνι έχει παίξει σε περισσότερες από διακόσιες ταινίες και σχεδόν με όλους τους μεγάλους ηθοποιούς, ειδικά με όσους έχουν παίξει σε περιπέτειες. Δεν είναι και λίγοι αυτοί που... τον βασάνισαν, μιας και πάντα ήταν ο κακός! Ο Σίγκαλ, μάλιστα, τον έχει σκοτώσει με βίαιο τρόπο! Όλοι του χρωστούσαν χάρη! Ω ναι, του έχουν φερθεί πραγματικά άσχημα!».

Ο Ροντρίγκεζ πιστεύει ότι αυτή η ταινία του είναι πολύ κοντά στο «Sin City», (και δεν αλλάζει γνώμη, ό,τι κι αν του πεις), και γι' αυτό προσπάθησε να φτιάξει έναν ήρωα έξω από τα συνηθισμένα και κυρίως έξω από ρεαλιστικές προσεγγίσεις. «Ήθελα να είναι ένας υπεράνθρωπος, να μπορεί να κάνει τα πάντα, να βρίσκεται μέσα σε όλες τις καταστάσεις, όσο απίθανες κι αν είναι, να είναι κάτι σαν τον Ράμπο. Αυτό μοιάζει διασκεδαστικό, και είναι, αλλά πολλοί ξαφνιάζονται όταν λέω ότι όλες αυτές οι ιστορίες και όλο αυτό το αίμα δεν είναι και πάρα πολύ μακριά από όσα συμβαίνουν στην πραγματικότητα. Μάλιστα, μετά από μια μικρή έρευνα που έκανα, διαπίστωσα πως στην αληθινή ζωή συμβαίνουν ακόμα πιο εξοργιστικά πράγματα, τελικά η πραγματικότητα είναι πολύ πιο σκληρή».

Συνήθως τέτοιες ταινίες, ειδικά, μάλιστα, όταν πατάνε και «ασεβούν» σε ευαίσθητα θέματα όπως η μετανάστευση, ξεσηκώνουν και κάποιες αντιδράσεις. Έχει κάποιον τέτοιο φόβο ο Ροντρίγκεζ; «Κοιτάξτε, όλο αυτό δεν το παίρνω και τόσο σοβαρά και πραγματικά αναρωτιέμαι γιατί να το πάρει κάποιος άλλος στα σοβαρά. Αν δεν έχεις πρόθεση να θίξεις κανέναν, γιατί να υπάρχουν αντιδράσεις; Αλλά να σας πω κάτι; Νομίζω ότι έχω παγιδεύσει πολύ έξυπνα το κοινό! Οι περισσότεροι μπαίνουν κι αρχίζουν να νιώθουν απροσδιόριστα ωραία. Είναι γιατί όλο αυτό το σκηνικό και τέτοιου είδους ταινίες τους θυμίζουν την παιδική τους ηλικία. Και σε όλους αρέσει να επιστρέφουν στα όμορφα πράγματα της παιδικής τους ηλικίας, έτσι δεν είναι;».

Έτσι, μάλλον, είναι. Όμως σίγουρο είναι ότι ο Μασέτ θα επιστρέψει, και όχι μονάχα μία φορά. Ήδη οι τίτλοι «Machete kills» και «Machete kills again» είναι καραμέλα στα στόματα των φαν, ενώ ο Ροντρίγκεζ δεν έχει αποφασίσει αν θα τα γυρίσει μαζί και τα δύο. «Σίγουρα, πάντως, θα βάλω σκηνές που δε χώρεσαν σε αυτήν την ταινία. Στο σίκουελ θα υπάρχουν πολλοί ακόμη σκοτωμοί! Κάποιοι που τώρα τη γλίτωσαν, την έχουν βάψει στην επόμενη ταινία»!

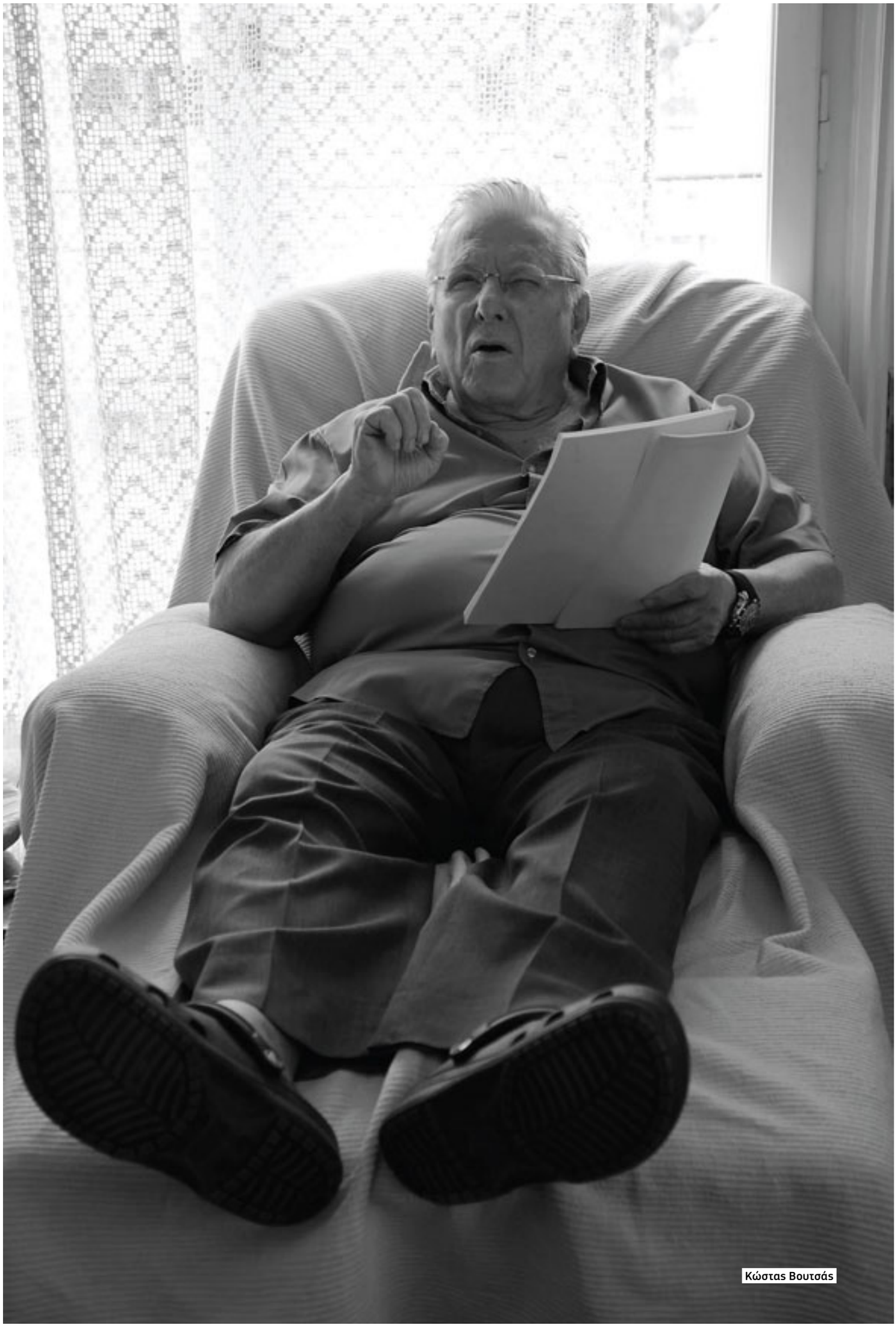
Το κόνσεπτ: μηδαμινό στιλιζάρισμα, ανύπαρκτο μακιγιάζ, καθόλου Photoshop. Το αντικείμενο: πολλοί και καλοί έλληνες ηθοποιοί. Το αποτέλεσμα: ένα τριζάτο λεύκωμα που πάλλεται από ζωή, το οποίο υπογράφει ο βετεράνος φωτογράφος και όψιμος πορτρετίστας Βαγγέλης Δελέγκος. Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος** Φωτογραφία **Βαγγέλης Δελέγκος, «(Απο)ποιώντας Ήθος...», εκδόσεις Χείμαρρος, 2010**

Βαγγέλης Δελέγκος

Let’s face it

Ιωάννα Παππά

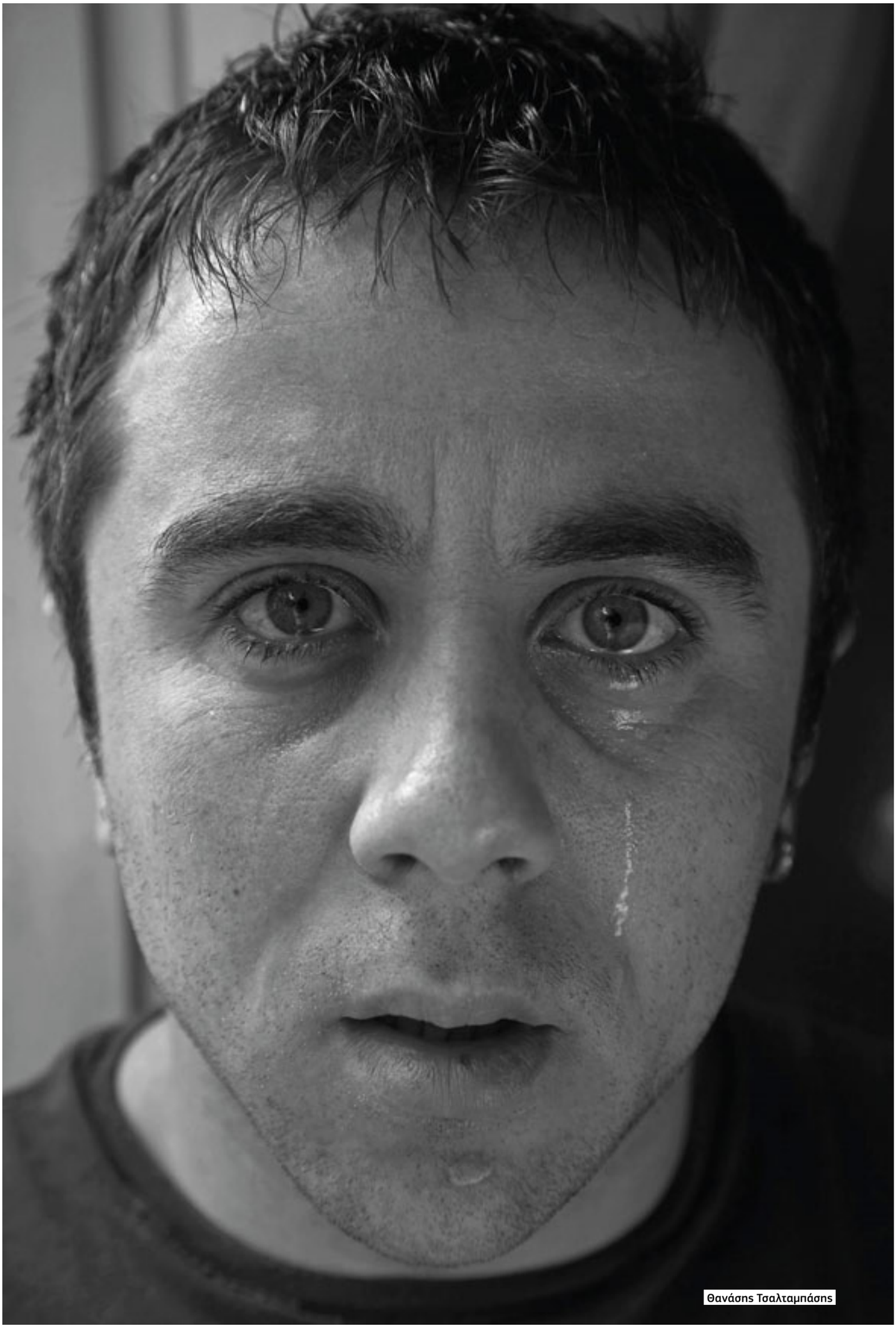
Κώστας Βουτσάς

Χρήστος Χατζηπαναγιώτης

Κατερίνα Παπουτσάκη

Θανάσης Τσαλταμπάσης

Αλέξανδρος Μπουρδούμης

Εργαστήκατε επαγγελματικά στον χώρο της φωτογραφίας επί 15 χρόνια, χωρίς ποτέ να εξασκηθείτε στο πορτρέτο. Τώρα κυκλοφορείτε ένα άλμπουμ μονάχα με πρόσωπα. Πώς έτσι; Πέρασα χρόνια βιώνοντας την ιδανική εμπειρία του να βγάζω τα προς το ζην έχοντας συνδυάσει όλα εκείνα τα στοιχεία που αγαπούσα. Το ταξίδι και η φύση, η φωτογραφία και το γράψιμο απορροφούσαν κάθε δημιουργική στιγμή μου, χωρίς να επιτρέπουν καν την εισχώρηση της παραμικρής αίσθησης ανικανοποίητου ή αντίδρασης στην καθημερινότητα. Κάποια στιγμή, έφτασα υποσυνείδητα σε εκείνο το νοητό όριο που η επαγγελματική μου ιδιότητα και η ανθρώπινη ιδιοσυγκρασία φρόντισαν επιμελώς να θέσουν, προκειμένου να αποφάσιζα αργά ή γρήγορα να στρέψω τον φωτογραφικό μου φακό σε κάτι εντελώς διαφορετικό και πρωτόγνωρο. Συνάμα όμως, χαρακτηριστικό της στάσης ζωής που προσπαθώ να κρατήσω. Έτσι, το καλοκαίρι του 2009, με ενοχλητικά ριζωμένη την πεποίθηση πως υπάρχουν πολλοί σαν και μένα εκεί έξω που θα επιθυμούσαν μια πιο ειλικρινή και πραγματική αποτύπωση πορτρέτων επωνύμων, αποφάσισα να δημιουργήσω αυτό το φωτογραφικό λεύκωμα.

Πόσο σας δυσκόλεψε αυτή η δημιουργική μεταστροφή; Στην πραγματικότητα, δυσκόλεψα ακόμα περισσότερο τα πράγματα επιλέγοντας ως θέμα μου διάσημους έλληνες ηθοποιούς. Φανταστείτε έναν φωτογράφο που δεν έχει ασχοληθεί ποτέ στη σταδιοδρομία του με το πορτρέτο, παρά μόνο με τα τοπία και τη φύση, να προσπαθήσει να πείσει ηθοποιούς να ποζάρουν για αυτόν όπως ποτέ άλλοτε, δηλαδή, εκ φιλοσοφίας και προθέσεως, μόνο με τη βοήθεια φυσικού φωτισμού, χωρίς στούντιο φλας, ομπρέλες και σοφτ μποξ, χωρίς μακιγιέρ και κομμωτές, χωρίς στιλίστες, χωρίς καν έναν βοηθό φωτογράφου να βάζει ένα χεράκι! Και σαν να μη φτάνει αυτό, το θέμα της κάθε φωτογράφησης θα πρέπει αυστηρά να έχει να κάνει με την προσωπικότητα, τον χαρακτήρα και την καθημερινή ζωή του καθενός, χωρίς να προδίδει σε καμία περίπτωση την επαγγελματική του ιδιότητα! Ξεχάστε λοιπόν τις σκηνές θεάτρων, τα πολυτελή ξενοδοχεία και τα επώνυμα ρούχα, και καλωσορίστε το φθαρμένο ρούχο για τη χαλάρωση και τις δουλειές στο σπίτι.

Γνωρίζατε πρόσωπα και πράγματα στον καλλιτεχνικό χώρο; Υποθέτω πως δεν είναι ό,τι ευκολότερο να σταχυολογηθούν τα πρόσωπα του άλμπουμ σας. Τουλάχιστον μέχρι το περασμένο καλοκαίρι, δεν είχα την παραμικρή επαφή και γνωριμία έστω και με έναν από όλους αυτούς που θα ήθελα να εντοπίσω και να συμπεριλάβω στην έκδοση. Βασικά, δε γνώριζα απολύτως κανέναν ηθοποιό μέχρι εκείνη τη στιγμή που αποφάσισα πως ο καλύτερος τρόπος για την επίτευξη του στόχου μου θα ήταν η προσπάθεια επικοινωνίας με τη μεγαλύτερη δυνατή αμεσότητα και ειλικρίνεια για το εγχείρημά μου. Παραδόξως, το καλώς εννοούμενο θράσος μου απέδωσε αμέσως καρπούς και, προς μεγάλη μου έκπληξη, σε διάστημα περίπου δύο μηνών, βρέθηκα να έχω στην ατζέντα μου κάπου γύρω στα 90 τηλέφωνα γνωστών και καταξιωμένων ηθοποιών.

Βάσει ποιας λογικής επιλέξατε τα μοντέλα σας; Επέλεγα ηθοποιούς που εγώ πρώτα θα ήθελα να γνωρίσω ή και κάποιους άλλους των οποίων η πορεία στον χώρο συμβάδιζε με τα δικά μου αισθητικά κριτήρια. Κάποιοι άλλοι διέθεταν φυσιογνωμίες που απλώς με προκαλούσαν και με προσκαλούσαν να απαθανατίσω, ενώ αρκετοί είναι και αυτοί που προέκυψαν κατόπιν ειλικρινούς και ανιδιοτελούς υπόδειξης και πρότασης εκ μέρους συναδέλφων τους. Η συντριπτική πλειοψηφία των μοντέλων μου ήταν τελικά απλοί άνθρωποι που, οι περισσότεροι, όχι μόνο δεν είχαν αντίρρηση να φωτογραφηθούν χωρίς καμία συνδρομή από κανένα ρετούς σε υπολογιστή, αλλά και σχεδόν χαιρόντουσαν και αδημονούσαν για να απαθανατιστούν με την παντόφλα, τη φόρμα και το νυχτικό, αξύριστοι και αχτένιστοι! Το μόνο που έλειπε ήταν το θέμα, το πού και το πότε.

Πώς προέκυπτε το θέμα, το πού και το πότε, λοιπόν; Ως προς το πρώτο, ένα ραντεβού ή μια απλή κουβέντα μαζί τους αρκούσε για να εκμαιεύσω κάποια πραγματικά και αληθινά χαρακτηριστικά της ζωής τους εκτός δουλειάς. Ένα σπορ, ένα χόμπι, αγαπημένα αντικείμενα, μια γωνιά στο σπίτι, κάτι τέλος πάντων που θα μου επέτρεπε να δανειστώ ένα μικρό κομματάκι της ψυχής τους. Το πού και το πότε προφανώς καθορίζονταν σχεδόν αποκλειστικά από αυτούς, μιας και, εν μέσω θεάτρων, περιοδειών και γυρισμάτων για τηλεόραση και κινηματογράφο, ο ελεύθερος χρόνος ήταν πολλές φορές από μηδαμινός έως και ανύπαρκτος. Αυτός είναι και ο βασικός λόγος που κάποιοι, πέρα από τους περίπου 50 του βιβλίου, δεν κατάφεραν να φωτογραφηθούν, λόγω εντελώς αυξημένων επαγγελματικών υποχρεώσεων. Υπήρξαν, βέβαια, και εκείνοι οι πολύ λιγότεροι που αρνήθηκαν ευγενικά την πρόσκλησή μου, στο άκουσμα της πλήρους απουσίας της συνδρομής ομάδας συνεργατών κατά τη φωτογράφηση ή της έλλειψης ψηφιακής «βελτίωσης» και ωραιοποίησης του τελικού αποτελέσματος. Ίσως και να μην ένιωθαν έτοιμοι να αποκαλύψουν εκείνη την άλλη κρυμμένη αξιόλογη πτυχή. Εδώ είμαστε όμως, τίποτα δεν έχει τελειώσει ακόμα.

ΟΤΕ CONN-X

Internet • Ομιλία • Τηλεόραση

Conn-x

Έχεις σταθερό; Πάρε και Internet!

Εάν είσαι πελάτης ΟΤΕ, απόκτησε την απόλυτη σύνδεση Internet, μόνο με €9,90/μήνα στα 2Mbps ή με €14,90/μήνα έως τα 24Mbps, για 6 ολόκληρους μήνες, με δώρο το ασύρματο router.
Άρπαξε τη μοναδική ευκαιρία έως και τις 27/12/10.

Μάθε περισσότερα στο www.conn-x.gr

Internet χωρίς δεύτερη σκέψη. Απόκτησέ το τώρα!

www.conn-x.gr

www.ote.gr

ΟΤΕ

ΚΑΛΕΣΤΕ ΣΤΟ 13888 | www.oteshop.gr .SHOP cosmote ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Αφορά πελάτες ΟΤΕ και συνδέσεις 12μηνης διάρκειας.
Οι τιμές αφορούν τους πρώτους 6 μήνες.
Στη συνέχεια διαμορφώνονται σύμφωνα με τον εκάστοτε ισχύοντα τιμοκατάλογο.

Μαρία Καλλιμάνη

Σε βλέπω

«Δεν ξέρω αν μπορεί ένα έργο τέχνης να επιφέρει αλλαγές στον ψυχισμό του θεατή. Θα σου μιλήσω για τον εαυτό μου. Τις προάλλες επισκέφτηκα την αδερφή μου στο Παρίσι, και επί τη ευκαιρία, πήγα στην έκθεση του Αρμάν στο Πομπιντού. Ενός καλλιτέχνη πολύ σύγχρονου, ψυχαναλυτικού και ρεαλιστή. Περιηγούμενη στη δουλειά του, στα κουτιά από πλεξιγκλάς τα γεμάτα σκουπίδια και θραύσματα μουσικών οργάνων, το βίντεο όπου καταστρέφει ένα τσέλο που του χάρισε ο πατέρας του, τις εγκαταστάσεις με τα σπασμένα έπιπλα, κάτι κουνήθηκε μέσα μου. Ο θυμός του με άγγιξε βαθιά. Αυτομάτως ήρθε στο νου μου η οπτική του Οικονομίδη».

Το ερώτημα ήταν εάν μια ταινία τόσο μεγαλεπήβολη όσο ο «Μαχαιροβγάλτης» δύναται να κλονίσει τις σταθερές του κοινού της, και την απάντηση δίνει η Μαρία Καλλιμάνη, πρωταγωνίστρια του φιλμ στον ρόλο της Γωγώς, μιας σκληρής, κυνικής συζύγου ενός ιδιοκτήτη κάβας, η οποία τα φτιάχνει με τον ανιψιό του άντρα της μέσα στο ίδιο τους το σπίτι. Γεννημένη στο Αίγιο, με σπουδές αρχαιολογίας και ιστορίας της τέχνης, καθώς και δεκατρία χρόνια παρουσίας στο θέατρο, η νεαρή ηθοποιός προσγειώθηκε στην ταινία του Γιάννη Οικονομίδη μέσω του Ερρίκου Λίτση, μαζί με τον οποίο συμμετείχαν στην ανυπέρβλητη «Χώρα Προέλευσης» του Σύλλα Τζουμέρκα.

Ένα τη φορά, όμως. Προς το παρόν, «Μαχαιροβγάλτης». Προσπαθώντας να περιγράψει την ταινία, επικαλείται τη φράση «μια ωδή στην αρνητική πλευρά του Έλληνα», την οποία εξέφρασε ο σκηνοθέτης. Εξυμνώντας την ασχήμια της ελληνικής επαρχίας και των προαστίων της Αθήνας, ο «Μαχαιροβγάλτης» χρησιμοποιεί την ασπρόμαυρη φωτογραφία, τη βωμολοχία εναλλασσόμενη με μακρές σιωπές, για να αναδείξει την πεμπτουσία αυτής της ασχήμιας, ανάγοντάς τη σε επίπεδα υψηλής εικαστικότητας. Ποια ήταν η γνώμη της για τον Οικονομίδη, προτού γνωριστούν; «Με εντυπωσίαζε. Ο Οικονομίδης θέλει να προκαλέσει αμηχανία, για αυτό δρα έτσι με τον μεγεθυντικό φακό του, προβάλλοντας χαρακτήρες που χτυπάνε κόκκινο, των οποίων ο μοναδικός υπαρξιακός στόχος είναι να ασκήσουν βία ο ένας στον άλλο. Ένα είδος βίας που πίσω της κρύβει θλίψη και μοναξιά».

Και ποια η άποψη που αποκόμισε από τη συνεργασία τους; «Γοητεύτηκα. Πιστεύω ακράδαντα πως η έμπνευση είναι ένα στοιχείο απαραίτητο σε όλες τις δουλειές, ακόμα και στην πιο μηχανική. Πόσο παραπάνω στη δική μας. Ο Οικονομίδης είναι άμεσος, επικοινωνιακός, ξέρει πολύ καλά τι θέλει και έχει τον τρόπο για να σε παρασύρει στη δημιουργική του διαδικασία».

Ένα μήνα προτού ξεκινήσει τις πρόβες του «Μαχαιροβγάλτη», τον Οκτώβρη του 2008, η Μαρία Καλλιμάνη βρέθηκε στην παραλία του Σχοινιά, προκειμένου να συμμετάσχει στα γυρίσματα της «Χώρας Προέλευσης», μιας ακόμη ταινίας που μεγαλουργεί εστιάζοντας στην αρνητική πλευρά του έθνους, της οικογένειας, του ατόμου. Το ερώτημά μου αφορά το εάν υπήρχε συναίσθηση της σημασίας του εγχειρήματος από τους συντελεστές του, ενόσω αυτό εξελισσόταν. «Αυτό είναι κάτι που θα πρέπει να το ρωτήσεις στον Σύλλα», απαντά. «Όταν είσαι σε μια ταινία, έχεις πάντα συναίσθηση πως κάνει κάτι που προορίζεται για το κοινό. Είναι σημαντικό να μην επιδιώξεις να γίνεις αρεστός, αλλά ούτε και να σε παρασύρει η έπαρση. Τι σου λέει ο ρόλος σου για εσένα; Αυτό είναι το μόνο ζητούμενο. Αλλιώς δε θα αγγιχτείς και δεν πρόκειται να αγγίξεις». Ανακαλεί επίσης τη μεγάλη οργάνωση σε όλα τα επίπεδα της παραγωγής, την ομαδικότητα αλλά και την ευχάριστη οικειότητα που διατηρεί μέχρι σήμερα με όλα τα μέλη της ταινίας.

Θα έλεγε πως βιώνει την καλύτερη φάση της ζωής της; «Δεν ξέρω αν είναι η καλύτερη, όμως είναι πολύ καλή. Και μάλιστα τώρα, που μπροστά μου έχω μόνο διακοπές, μου αρέσει που έχουν βγει οι ταινίες και βλέπω τον αντίκτυπό τους στον κόσμο». Πιθανότατα μια άλλη ηθοποιός θα διάλεγε αυτήν ακριβώς τη συγκυρία για να κυνηγήσει την τύχη της πιο επίμονα. Η ίδια, ωστόσο, έπειτα από δεκατρία χρόνια δουλειάς σχεδόν χωρίς καθόλου διακοπές, δηλώνει πως για φέτος θέλει μόνο «βόλτες με φίλους, εκδρομές στη φύση και ανατροφοδοσία». Δηλώνει επίσης οπαδός του αξιώματος «το ένα φέρνει το άλλο». Και δεν ανησυχεί για το μέλλον της. Θέλει να χαλαρώσει μέσα σε αυτό που συμβαίνει, λέει. Ταυτόχρονα, όμως, προλαβαίνει να κάνει μια μικρή συμμετοχή στην επερχόμενη ταινία του Σωτήρη Γκορίτσα, «Απ' τα κόκαλα βγαλμένη», όσο και να δοκιμαστεί στον ρόλο του interviewer συναδέλφων της, ασκώντας ένα χομπίστικο πάρεργο για λογαριασμό του site sevenart.gr. Μπορεί όντως να μην είναι η καλύτερη φάση της, όμως η Μαρία Καλλιμάνη βρίσκεται σε πολύ καλή φάση.

Μια από τις πιο δραστήριες ηθοποιούς μας, με συμμετοχή στις ταινίες του Οικονομίδη, του Τζουμέρκα και του Γκορίτσα, η Μαρία Καλλιμάνη είναι ένα κορίτσι που δε θέλει τίποτε άλλο, παρά να σταθεί ακίνητη, έστω για μία στιγμή. Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος**
Φωτογραφία **Χριστίνα Γεωργιάδου**

Homeland

Γιούλα Μπούνταλη

Πραγματοποίησε μια από τις δυνατότερες ερμηνείες στη «Χώρα Προέλευσης», την οποία επιπλέον συνέγραψε, μαζί με τον Σύλλα Τζουμέρκα. Για όσους παρακολούθησαν αυτή την ταινία, η Γιούλα Μπούνταλη αποτελεί αντικείμενο θαυμασμού.
Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος** Φωτογραφία **Χριστίνα Γεωργιάδου**

Προβάλλεται πλέον μια ταινία, η οποία σε απασχολεί από το 2006. Είναι απόκοσμο το συναίσθημα του να βλέπεις σήμερα τον αντίκτυπό της στον κόσμο; Είναι σωστή η λέξη «απόκοσμο». Εκεί που κάτι απασχολεί και βασανίζει μόνο εσένα και τους συνεργάτες σου, το βλέπεις ξαφνικά μέσα σε μία νύχτα να μπαίνει στη ζωή άλλων ανθρώπων, άγνωστων. Να γνωρίζουν τα μυστικά και τα νοήματα που και εμείς ακόμα δεν είχαμε ονομάσει, αλλά ήταν εκεί. Και συνειδητοποιείς πως πλέον δεν είναι μόνο δική σου.

Ποια είναι η μεγαλύτερη ελπίδα σου για τη «Χώρα Προέλευσης»; Να πάει καλά στα ταμεία; Να πετύχει κριτική αποδοχή; Να πάει καλά σημαίνει σίγουρα και να τη δουν πολλοί άνθρωποι. Είναι μια ταινία από αυτές που νιώθαμε από την αρχή ότι θέλαμε να απευθυνθεί σε πολύ κόσμο. Ίσως είναι το θέμα της τέτοιο. Και η κριτική είναι μια πολύ σημαντική διαδικασία, εφόσον αποτελεί μια δημόσια συζήτηση. Ένας γιαπωνέζος χορευτής μου είχε πει κάποτε ότι ο λόγος που στην Ιαπωνία άνθησε ο χορός μετά τον πόλεμο είναι γιατί βρέθηκαν κοντά του κορυφαίοι κριτικοί, που συνέβαλλαν στην εξελικτική του πορεία μέσω των κειμένων τους.

Να κουνήσει τα μυαλά των ανθρώπων; Θα μπορούσε να το κάνει αυτό μια ταινία; Αυτό δε γίνεται από τη μια μέρα στην άλλη. Στη «Χώρα Προέλευσης», θέλαμε να δώσουμε χρόνο, να επιμηκύνουμε τον χρόνο μέσα από τις σκηνές, ώστε να δούμε τις μυστικές πλευρές των χαρακτήρων, αυτές που στην κανονική ζωή είναι δύσκολο να τις διακρίνουμε σε εμάς ή στον διπλανό μας. Και να πάρουμε το μέρος όλων των χαρακτήρων. Αυτό είναι το πιο σημαντικό. Ο καθένας έχει το δίκιο του. Μόνο που όλα αυτά τα δίκια συμπλέουν ή συγκρούονται. Βλέποντας την ταινία δε χρειάζεται να αλλάξεις τη γνώμη σου πάνω σε κάτι. Θέλουμε απλώς να δεις αυτό που συμβαίνει στον κάθε χαρακτήρα.

Παρακολουθώντας την ταινία, και θεωρώντας την εξαρχής ένα πειστικό δείγμα της ελληνικής κοινωνίας, δεν έπαυα να σκέφτομαι το πόσο εξαγριωμένοι και οριακοί θα φαντάζαμε ως έθνος στους θεατές μιας άλλης κουλτούρας. Παρ' όλα αυτά, πρόκειται για τον τρόπο ζωής μας. Τι θα απογίνουμε; Ένα μεγάλο μέρος της αγριάδας και του θυμού που υπάρχει στην ταινία είναι πολύ υπαρκτό σε πολλές σημερινές κοινωνίες. Και αυτό το διαπίστωσα από τον τρόπο που αντιμετώπισαν τα ελληνικά πάθη δημοσιογράφοι και κριτικοί από άλλα κράτη, με τους οποίους μιλήσαμε στο Φεστιβάλ της Βενετίας. Για κείνους, ήταν λυτρωτικό να τα βλέπουν να συμβαίνουν σε μια άλλη κοινωνία από τη δική τους. Αλλά η κατανόηση που έδειχναν είχε να κάνει με το πόσο και εκείνοι αναγνώριζαν τη σχέση της σημερινής νέας γενιάς με τις δύο προηγούμενες. Την προσπάθειά της να επιβιώσει. Την αδυναμία της να βρει τρόπο να εκφραστεί και να ζήσει στην κοινωνία των υποθετικά πετυχημένων γονέων της. Γονέων που θεωρούν ότι έκαναν το σωστό. Και για να το κάνουν αυτό, συνήθισαν να κρύβουν μυστικά, να λένε ψέματα, που είναι πιο βολικά από την αλήθεια. Αυτές οι γενιές υπάρχουν σε όλες τις σύγχρονες δυτικές κοινωνίες.

Είσαι μέσα σε αυτή την ταινία από την κορφή ώς τα νύχια. Συνέγραψες το σενάριό της, μαζί με τον Σύλλα Τζουμέρκα, ενώ κατόπιν ανέλαβες πρωταγωνιστικό ρόλο. Πρόκειται για το μεγαλύτερο ρίσκο που ανέλαβες ποτέ σου; Το μεγαλύτερο ρίσκο είναι να μην κάνεις αυτό που θέλεις, ενώ θα μπορούσες. Το να δουλεύεις, ακόμα και χρόνια, πάνω σε κάτι που πιστεύεις και σε ευχαριστεί είναι χαρά.

Σπούδασες κινηματογράφο στη Νέα Υόρκη, στο Stella Adler's Studio, αν δεν κάνω λάθος. Πόσο σε μετάλλαξε αυτή η εμπειρία; Ήταν μια περίοδος μεγάλης δημιουργικότητας και μάθησης. Είχαμε δασκάλους που μας έβγαζαν στον δρόμο και μας έβαζαν να παρατηρούμε τους ανθρώπους. Να τους δούμε να περπατάνε, να μιλάνε, να γελάνε, να τσακώνονται. Να δούμε, εν ολίγοις, τι κάνουν οι άνθρωποι, όταν είναι ζωντανοί. Στη Νέα Υόρκη διδάχτηκα τη χαρά της δημιουργίας, που έχει να κάνει όχι με το ποιος είσαι αλλά με το τι κάνεις καθημερινά. Καθώς και τον σεβασμό στην εσωτερική μας ποιότητα, στην καλύτερη εκδοχή του εαυτού μας. Θυμάμαι ένα μάθημα, όπου κάποιος δεν είχε προετοιμαστεί πάνω σε ένα σονέτο του Σαίξπηρ που είχε να παρουσιάσει, και η δασκάλα του είπε: «Λυπάμαι, δεν μπορώ να δουλέψω μαζί σου σήμερα. Υπάρχει ακόμα πολύς σεβασμός γι' αυτούς εδώ τους τοίχους της τάξης, για να σε αφήσω να δουλέψεις με τόσα λίγα εφόδια».

Πού μεγάλωσες; Και πώς ήταν τα παιδικά σου χρόνια; Είναι κομμάτι του κόσμου σου η Ελλάδα της «Χώρας Προέλευσης»; Ναι, η Ελλάδα της ταινίας είναι ένας κόσμος που αναγνωρίζω. Αποτελώ κομμάτι του. Αλλά μια ταινία έχει τη δική της γλώσσα. Φτιάχνει έναν κόσμο νέο, μέσα σε αυτόν που έχεις ζήσει και ξεις. Ειδικά όταν τη γράφεις μαζί με έναν ακόμα άνθρωπο - τον Σύλλα Τζουμέρκα, μαζί με τον οποίο συνυπογράφουμε το σενάριο. Πάντως, ο αγαπημένος μου χώρος της ταινίας είναι το εξοχικό στην Επανομή. Εκεί, μέσα στη φύση, ακούγοντας στο ράδιο ένα τραγούδι του Μάνου Χατζιδάκι, δίπλα στη θάλασσα, νιώθω πιο κοντά στα παιδικά μου χρόνια. Εκεί που η οικογένεια μαζεύεται για να γιορτάσει. Εκεί που αρχίζουν όλα.

Τι σκοπεύεις να κάνεις στο μέλλον, στο άμεσο και το απώτερο; Από αρχές Ιανουαρίου θα παρουσιάζω σε έναν χώρο στην Αθήνα, που έχουμε διαμορφώσει με τη σκηνογράφο Μαγιού Τρικεριώτη ειδικά για αυτή την παράσταση -εξ ου και το όνομα του χώρου είναι «Προσωρινός»-, ένα δικό μου κείμενο-μονόλογο, με τον τίτλο «Καυκασιανός Φοίνικας». Καυκασιανός, γιατί έτσι χαρακτηρίζονται επίσημα οι άνθρωποι της λευκής φυλής, και Φοίνικας, γιατί ο μύθος θέλει αυτό το πουλί να πρέπει να θαφτεί στις στάχτες του για να ξαναγεννηθεί. Είναι η ιστορία μιας κοπέλας και των όσων έχει ζήσει προσπαθώντας να ενηλικιωθεί. Ο χώρος δεν είναι θέατρο, αλλά ένα ισόγειο που βλέπει στην οδό Δεινοκράτους. Τον διαμορφώσαμε έτσι, ώστε το κοινό να νιώθει ότι είναι σε ένα μέρος γνώριμο, σαν αυτά που περνάμε ένα μεγάλο μέρος της ζωής μας. Τη σκηνοθεσία έχει κάνει ο Γιώργος Συμεωνίδης και το art direction της παράστασης ο Θάνος Σαμαράς. Ταυτόχρονα δουλεύω ένα νέο σενάριο για ταινία μεγάλου μήκους.

Πώς θα περιέγραφες συνοπτικά τον εαυτό σου, σε έναν ξένο που αποπειράται να σε γνωρίσει μέσω διαδικτύου; Adultfemalefromgreecewelltrainedin tragedy lookingforalternativepossibilities – possibly full time job.

Θα σκάσω αν δε σε ρωτήσω: Ποιος είχε τη μεγαλειώδη έμπνευση να επενδύσει τους τίτλους του τέλους με το «Felicita;» Οι ένοχοι θα πρέπει να αναζητηθούν στην αίθουσα του μοντάζ. Είναι μια φοβερή ανάσα, που παίρνεις στο τέλος.

Τζένη Θεωνά

Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος**

Μυριέλλα Κουρεντή

Φωτογραφία **Χριστίνα Γεωργιάδου**

Trouble Girls

Πρωταγωνιστούν στον «Θάνατο που Ονειρεύτηκα», τη φιλόδοξη ταινία του Παναγιώτη Κράββα, που εισάγει για πρώτη φορά στο ελληνικό σινεμά την έννοια «ρομαντικό θρίλερ».

«Θα δεις πλάνα που δεν πρόκειται να σου θυμίσουν ελληνικό κινηματογράφο. Είναι μια ταινία που εμπεριέχει πολύ ταλέντο». Η Μυριέλλα Κουρεντή δε φείδεται θετικών σχολίων για τον «Θάνατο που Ονειρεύτηκα». Τον περιγράφει σαν «ένα ρομαντικό θρίλερ με πολύ ωραία αισθητική και ενδιαφέρουσα ατμόσφαιρα, που παίζει με τις έννοιες του καλού και του κακού, ουσιαστικά θίγοντας το εξής ερώτημα: είναι το καλό και το κακό κάτι ακλόνητο; Ή μήπως είναι εύκολο να περάσεις από τη μία μεριά στην άλλη; Μπορεί να θεωρείς τον εαυτό σου άκακο, όμως τελικά δε θέλει και πολύ για να ανακαλύψεις τη σκοτεινή πλευρά σου».

Ο «Θάνατος που Ονειρεύτηκα» βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα, στη ιστορία των σατανιστών της Παλλήνης που συντάραξαν το πανελλήνιο τη δεκαετία του '90, και κινείται γύρω από μια φαινομενικά φυσιολογική ομάδα εφήβων, συνηθισμένου οικογενειακού υπόβαθρου, οι οποίοι ζουν καθημερινά τις διαφυσεις της μέσης ελληνικής οικογένειας. Διακατεχόμενοι από την έλλειψη στόχων της γενιάς τους, οι ήρωες της ταινίας αναζητούν την αυτοπραγμάτωση μέσα από ένα μονοπάτι που θα τους οδηγήσει στο έγκλημα, τις αποκρυφιστικές τελετές, την έκσταση του μεταφυσικού και την κίβδηλη αίσθηση εξουσίας που εμπνέει η βιαιοπραγία. Πρωταγωνιστής και ηγήτορας της παρέας είναι ο Χρήστος, τον ρόλο του οποίου ερμηνεύει ο Γιώργος Σπάνιας, ενώ τη Δωροθέα, τη γοητευτική δεκαεπτάχρονη που σπάει χωρίς ενδοιασμό τα όρια της πληκτικής εφηβικής ζωής της, υποδύεται η Τζένη Θεωνά. Την οποία στο σενάριο μαγνήτισε τόσο το είδος, «ένα υβρίδιο που δεν απαντάται συχνά στο ελληνικό σινεμά», όσο και το σενάριο. «Με ενδιέφερε υποκριτικά αυτή η οριακή περιοχή ανάμεσα στο ανθρώπινο και το απάνθρωπο, μια περιοχή που δεν την είχα εξερευνήσει. Την προσέλκυσε επίσης «το πόσο εύκολα μπορείς να περάσεις από τη μία περιοχή στην άλλη, σε μια πλικία που είναι ρευστά τα όρια της προσωπικότητας του ανθρώπου. Τότε που οι παρορμήσεις του βρίσκονται σε άλλο επίπεδο, και δε θα καταχωνιαστούν παρά πολύ αργότερα. Είναι συνηθισμένες περιπτώσεις οι χαρακτήρες της ταινίας. Η ιστορία τους είναι ασυνήθιστη».

Από την πλευρά της, η Μυριέλλα Κουρέντη βρίσκει μεν ενδιαφέρον το γεγονός ότι η ταινία αντλεί πρώτη ύλη από την πραγματικότητα, ταυτόχρονα όμως δε θα ήθελε να επικεντρωθεί το κοινό σε αυτό το στοιχείο. «Πρόκειται για παιδιά που αφέθηκαν να βουτήξουν στη σκοτεινή πλευρά. Ποια είναι εντέλει αυτή, όμως; Για μένα, δεν υπάρχει καλό και κακό. Τα δυο τους ενυπάρχουν, ανάλογα με τη συγκυρία».

Παρά την ελλιπή εμπειρία της από τον κινηματογράφο, η Μυριέλλα ενέπνευσε τόση εμπιστοσύνη στον Παναγιώτη Κράββα, που της έδωσε τον ρόλο της Μαρίας χωρίς καν να την περάσει από τη δοκιμασία του κάστινγκ. «Η Μαρία είναι η κολλητή της Δωροθέας. Ένας χαρακτήρας στον οποίο εύκολα αντιλαμβάνεσαι ποιο από τα δύο χαρακτηριστικά, καλό ή κακό, υπερνικούν. Μια κοπέλα που δεν τη συμπαθείς. Που επιζητά την προσοχή, είναι πειραχτήρι, υπερβολική στις αντιδράσεις της και στον τρόπο που αντιμετωπίζει τη ζωή. Σίγουρα όλοι έχουμε έναν τέτοιο άνθρωπο στον περίγυρό μας. Κάποιον που, προκειμένου να γίνει το επίκεντρο, είναι διατεθειμένος να εμπλακεί σε λογιών καταστάσεις». Και ποια η επίγευση που της άφησε αυτός ο ρόλος; «Ήταν μια πολύ καλή ευκαιρία να προσεγγίσω έναν χαρακτήρα που είναι κόντρα σε μένα. Επίσης στάθηκε η ευκαιρία μου να παίξω σε ένα θρίλερ. Κάθε πότε γίνονται τέτοιες ταινίες στην Ελλάδα»;

Για την Τζένη Θεωνά, ένας τέτοιος ρόλος αποτελούσε ανεξερεύνητη ζώνη. «Παίζοντας σε μια ταινία ζεις στιγμές έντασης. Πώς δελεάζεις τον ψυχισμό σου για να παρουσιαστείς σε μια τέτοια κατάσταση; Απαιτείται λιτότητα μεν, αλλά πώς θα πετύχεις να την κάνεις ουσιώδη; Γενικότερα η όλη εμπειρία με δίδαξε να χειρίζομαι καλύτερα τον εαυτό μου. Αυτό είναι, άλλωστε, το μόνο εκφραστικό όργανο του ηθοποιού». Σήμερα ετοιμάζει μια σειρά για την τηλεόραση, ενώ διατηρεί ρόλο και στο «Στοπ Καρέ» του Ντόναλντ Μάργκιουλις, μαζί με την Πέγκυ Τρικαλιώτη, τον Γιώργο Παρτσαλάκη και τον Κρατερό Κατσούλη στο θέατρο «Άλφα».

Στο θέατρο βρίσκεται και η Μυριέλλα, εφόσον συμμετέχει στο «Rent», το μιούζικαλ που ανεβαίνει στο θέατρο «Σφεντόνα». Πρόκειται, εξάλλου, για τον λόγο που θα την κρατήσει για τελευταία σεζόν στην Ελλάδα, μιας που είναι ειλημμένη η απόφασή της να κάνει σπουδές κινηματογράφου στο Λονδίνο. Οι δυο τους ολοκληρώνουν, εκφράζοντας ομόφωνα την άποψη ότι «ο κινηματογράφος είναι το πιο υπέροχο μέσο, και είναι ευχής έργο να συμμετέχεις σε δουλειές που σε ενδιαφέρουν». Αμήν.

Attenberg

Η σκηνοθέτις Αθηνά Ραχήλ Τσαγγάρη και η ηθοποιός Αριάν Λαμπέντ μιλούν για το «Attenberg». Μια ταινία για την ενηλικίωση, τον θάνατο, τις δύσκολες οικογενειακές σχέσεις.

Συνέντευξη **Χρήστος Παρίδης** Φωτογραφία **Δέσποινα Σπύρου**

Η Αθηνά Ραχήλ Τσαγγάρη, εξοπλισμένη με κινηματογραφικές γνώσεις και πείρα ετών και στις δύο πλευρές του Ατλαντικού, γνωστή στο ελληνικό κοινό μόνο χάρη στις βιντεοπροβολές των τελετών έναρξης και λήξης των Ολυμπιακών, το «2» του Δημήτρη Παπαϊωάννου στο «Παλλάς» και το animation «Αντικατοπτρισμοί» στο Μουσείο Ακροπόλεως, είναι η δημιουργός του «Attenberg». Μια ταινία έκπληξη για την ελληνική κινηματογραφία με πολύ ιδιαίτερη γραφή, φόρμα και προσωπικό στιλ. Ο τίτλος παραπέμπει στον Sir David Attenborough και τα ντοκιμαντέρ του για το ζωικό βασίλειο. Το «Attenberg» είναι σαν να αποτολμά το ίδιο με αντικείμενο τους ανθρώπους, καταγράφοντας την εφηβεία, τη φιλία, τον έρωτα, τη σχέση μιας κόρης και ενός πατέρα που πεθαίνει, την ώρα του αποχωρισμού. Η ταινία έκανε τεράστια εντύπωση στο τελευταίο φεστιβάλ Βενετίας, χαρίζοντας στην πρωταγωνίστρια Αριάν Λαμπέντ Α' βραβείο ερμηνείας.

Το πρώτο που παρατήρησα στο «Attenberg» ήταν τα εξαιρετικά εικαστικά κάδρα, σαν νεκρές φύσεις. Είσαι και φωτογράφος;

Αθηνά Τσαγγάρη: Η αλήθεια είναι ότι, στις σπουδές μου στην Αμερική, μετά τη σκηνοθεσία, το μάθημα που πάντα με ενδιέφερε ήταν η φωτογραφία. Αναλάμβανα τη φωτογραφία σε ταινίες συμφοιτητών μου, γενικώς παίρνω συνεχώς φωτογραφίες, είμαι συνεχώς με μια κάμερα. Μου αρέσει να βάζω το μάτι μου στον φακό. Άλλωστε, πάρα πολλά χρόνια ασχολούμαι προσωπικά και επαγγελματικά με το βίντεο. Η πρώτη μου μεγάλου μήκους ταινία, «The Slow Business of Going», είναι η ιστορία μιας γυναίκας της οποίας τα μάτια είναι φακοί που προσπαθούν να καταγράψουν τα πάντα γύρω της.

Έχουν περάσει οκτώ χρόνια από την πρώτη σου ταινία. Γιατί άργησε τόσο πολύ η επόμενη;
Α. Τσ. Μου παίρνει πολύ χρόνο για να πάω από το ένα πράγμα στο άλλο, ιδίως όταν είναι κάτι πολύ προσωπικό.

Εννοείς ότι ήθελες να μιλήσεις για κάτι που σε απασχολεί ή να αφηγηθείς μια πολύ δική σου ιστορία;
Α. Τσ. Όχι, δεν είναι αυτοβιογραφική ταινία.

Τι είναι τότε;
Α. Τσ. Θα σου πω πώς ξεκίνησε αυτή η ταινία. Με ενδιέφερε πάρα πολύ η σχέση ανάμεσα σε έναν πατέρα και μια κόρη, μια σχέση διαφορετική από αυτές που έχουμε συνηθίσει σε χώρες πιο παραδοσιακές, όπως η Ελλάδα. Με ενδιέφερε η ταυτόχρονη ενηλικίωση αυτών των δύο ανθρώπων μέσω της σχέσης τους. Πως μπορούν να μιλήσουν πολύ τίμια μεταξύ τους σε μια στιγμή αποχωρισμού. Στον αποχωρισμό μεταξύ τους, του πατέρα από τη ζωή και της κόρης από την αθωότητα.

Εσύ, Αριάν, μεγάλωσες σε μια συμβατική οικογένεια;
Αριάν Λαμπέντ: Εγώ δεν είμαι Ελληνίδα, κι αυτό έχει σημασία. Η σχέση μου με τους γονείς μου ήταν μια χαρά στην αρχή, μέχρι την εφηβεία, που χώρισαν. Νομίζω ότι ήταν όπως σε πολλές οικογένειες: δεν είναι ποτέ εύκολο.

Έχεις κοινά στοιχεία με τη Μαρίνα της ταινίας;
Α. Λ. Φυσικά, γι' αυτό νομίζω ότι το έκανα. Όλος ο κόσμος μπορεί να νιώσει κοντά στη Μαρίνα. Για διαφορετικούς λόγους.

Αναμφισβήτητα, Αθηνά, βάζεις τους ανθρώπους κάτω από ένα μικροσκόπιο. Κινηματογραφείς τις ανθρώπινες συμπεριφορές όπως ο Ατένμπορο τις συμπεριφορές των ζώων στα ντοκιμαντέρ που βλέπει η Μαρίνα.
Α. Τσ. Παρακολουθώ πολλά χρόνια τα ντοκιμαντέρ του Ατένμπορο, οπότε δεν είναι τυχαίο που τα παρακολουθεί η Μαρίνα. Για πρώτη φορά μου βγήκε κάτι ανάλογο με αυτό που κάνει ο Ατένμπορο: ένα scientific melodrama. Κάτι ανάμεσα σε laboratory και melodrama, που ξεκινάει με εργαστηριακή ματιά σε σχέση με το ανθρώπινο είδος και σιγά σιγά γίνεται μελόδραμα.

Νομίζω, θα μπορούσες κάλλιστα να κάνεις εξίσου καλά ντοκιμαντέρ για ζώα...
Α. Τσ. (γέλια) Είναι τρομερό λάθος στην καριέρα μου, που δεν το έκανα. Είναι ό,τι αγαπάω. Να κάθομαι κάπου στη φύση και να παρακολουθώ ένα πράγμα που δεν καταλαβαίνω ακριβώς, κάτι στο οποίο είμαι ξένη, δεν ανήκω.

Αυτό κάνεις και με τους ανθρώπους;
Α. Τσ. Είναι αδύνατο να είσαι κινηματογραφιστής, χωρίς να είσαι ηδονοβλεψίας. Μπορώ να περάσω ώρες ατέλειωτες απλώς παρακολουθώντας συμπεριφορές. Όταν τις απομονώνω από τον απόλυτο ρεαλισμό κι αρχίζω να τις βλέπω ως χειρονομίες, αποκτούν μια νέα ερμηνεία. Κι αυτό με ενδιέφερε σε αυτήν την ταινία. Τι συμβαίνει σε αυτές τις σχέσεις που είναι εντελώς απογυμνωμένες από τα συμφραζόμενα. Έχουμε μια πόλη που δεν ξέρουμε πού βρίσκεται, ούτε έχει σημασία ποια είναι, είναι κάπου στη φύση, κι ένα κατάλοιπο της μεγάλης βιομηχανικής ακμής της Ελλάδας. Ένας πατέρας, μητέρα δεν υπάρχει, και μια κόρη. Ο καθένας είναι μονάδα.

Είναι μια ταινία χωρίς ταυτότητα εθνική;
Α. Τσ. Είναι η πρώτη μου ταινία στην Ελλάδα, στην ελληνική γλώσσα, με έλληνες ηθοποιούς, κυρίως. Το ότι οι χαρακτήρες είναι αποστασιοποιημένοι και λίγο σαν εξωγήινοι στον χώρο αλλά και μεταξύ τους, είναι ίσως ο μόνος τρόπος με τον οποίο θα μπορούσα να κάνω μια ταινία στη χώρα μου. Η ίδια ταινία, με το ίδιο σενάριο, στην Αμερική και στα αγγλικά ίσως να είχε διαφορετικό ρυθμό και εντελώς διαφορετική σκηνοθεσία.

Αριάν, εσύ μεγάλωσες στην Ελλάδα και επέστρεψες πρόσφατα. Σπούδασες ηθοποιός;
Α. Λ. Όχι, έκανα χορό μέχρι τα 16 μου και αργότερα σπούδασα θεατρολογία στο Παρίσι. Τώρα είμαι ηθοποιός. Έχω μια ομάδα θεάτρου που βασίζεται στο body language και αποτελείται από εμένα, μια Μεξικάνα και μια ελληνίδα σκηνοθέτιδα. Εργαζόμαστε μεταξύ Ελλάδας και Γαλλίας πάνω σε δικά μας έργα. Δουλεύουμε με άλλο τρόπο από τον συνηθισμένο και χρησιμοποιούμε πολλές γλώσσες.

Σου πέρασε από το μυαλό ότι έπαιξες μια Ελληνίδα και ίσως θα έπρεπε να την ερμηνεύσεις ακόμα πιο δραματικά;
Α. Λ. Όχι, καθόλου.
Α. Τσ. Δε με ενδιαφέρει καθόλου ο συναισθηματισμός στον κινηματογράφο, δε μου πάει ως προσέγγιση στα πράγματα. Εξαρχής είχα στο μυαλό μου τη Μαρίνα σαν ένα εκλεπτυσμένο αγρίμι που ανήκει στον πολιτισμό, αλλά, είτε γιατί μεγάλωσε διαφορετικά είτε γιατί έχει πολύ ισχυρό χαρακτήρα, έχει πάρει από μικρή κάποιες συγκεκριμένες αποφάσεις στο τι της αρέσει και τι όχι. Κάτι που μας αρέσει, όταν είμαστε έφηβες, είναι να μιμούμαστε. Η Μαρίνα κάνει ακριβώς το αντίθετο επιλέγοντας αυτό που θεωρεί σωστό.

Αριάν, σε ενδιέφερε πάντα το μη συμβατικό σινεμά;
Α. Λ. Πριν γνωρίσω την Αθηνά, δεν είχα καθόλου στο μυαλό μου να κάνω σινεμά. Αλλά, γενικά, στην τέχνη και στη ζωή μου αρέσουν πράγματα που θέτουν ερωτήματα στο κατεστημένο, που το ταρακουνάνε. Δεν είπα ποτέ ότι ήθελα να κάνω αυτό το είδος σινεμά ή το άλλο.

Το βραβείο της Βενετίας δεν επηρέασε τις αποφάσεις σου; Θα μπορούσες να επιστρέψεις στο Παρίσι και να ξεκινήσεις μια καριέρα σε γαλλικές ταινίες.
Α. Λ. Με ενδιαφέρει να κάνω αυτό που μου αρέσει. Παλιότερα ούτε που φανταζόμουν ότι θα παίξω στον κινηματογράφο. Τώρα μου αρέσει πολύ και είναι αυτό που θέλω να κάνω. Είμαι ήδη στη νέα ταινία του Γιώργου Λάνθιμου. Αν μου προτείνουν ένα σενάριο στη Γαλλία ή οπουδήποτε και με ενδιαφέρει, θα το κάνω.

Έχεις επιρροές από τον κινηματογράφο, τη φωτογραφία, είδα στοιχεία Χόπερ και Χόκνεϊ, εσύ τι θα πρόσθετες;
Α. Τσ. Επειδή οι βασικές μου σπουδές ήταν θεατρολογία, έχω επηρεαστεί πολύ από τον Μπρεχτ και τον Μπέκετ επίσης. Αυτοί οι δύο ήταν οι πρώτοι μου «δάσκαλοι». Ο συνδυασμός αποστασιοποίησης και μαύρου χιούμορ.

Το «Attenberg» είναι μια «γυναικεία» ταινία;
Α. Τσ. Δε θεωρώ τον εαυτό μου γυναίκα σκηνοθέτη, αλλά σκηνοθέτη.
Α. Λ. Πάντως, αν ήμουν άντρας, δε θα μπορούσα να μιλάω έτσι για το σεξ. Δε θα έλεγα αρκετά από αυτά που λέει η Μαρίνα. Ίσως αυτό την κάνει «γυναικεία» ταινία...

Ο θάνατος στην ταινία είναι μια ακόμα βασική πτυχή...
Α. Τσ. Η ταινία είναι για όλους τους χαρακτήρες μια αργή τελετή μετάβασης. Ίσως οφείλεται στην προσωπική μου φοβία για τον θάνατο -να πεθάνω με αξιοπρέπεια όπως ακριβώς το επιλέγω εγώ- και το γεγονός ότι δεν υπάρχει αποτέφρωση στην Ελλάδα... Ο Σπύρος εκπροσωπεί τη γενιά του πατέρα μου και ίσως λίγο τη δική μου. Μια γενιά που έχει απογοητευτεί από ό,τι συνέβη στην Ελλάδα, που από όλα τα ιδεώδη και τα οράματα αυτό που απέμεινε είναι το ΔΝΤ και μια ιδεολογική και μεταφυσική έκπτωση. Το μόνο που έχει απομείνει σε αυτόν τον άνθρωπο είναι πως θα πεθάνει.

Πως θα διαχειριστεί το σώμα του μετά τον θάνατό του.
Α. Τσ. Με αυτόν τον σκληρό τρόπο ζητάει από την κόρη του να ενηλικιωθεί. Γενικώς η σχέση που έχουμε στη ζωή και στο σινεμά με τον θάνατο και το σεξ είναι πορνογραφική. Δε μιλάμε γι' αυτά ή, όταν μιλάμε, χαμηλώνουμε τη φωνή. Υπάρχει συγχρόνως φοβερή περιέργεια και ενοχή.

Αριάν, πώς φάνηκε η ταινία στους γονείς σου;
Α. Λ. Της μητέρας μου της άρεσε πολύ. Ο πατέρας μου δεν είπε τίποτα, αλλά λίγο ενοχλήθηκε που εμφανίζομαι γυμνή.

Το «Attenberg» θα μπορούσε να είναι γαλλικό φιλμ ή είναι καθαρά ελληνικό;
Α. Λ. Δεν έχει πολύ σημασία. Περισσότερη σημασία έχει ποιος το έκανε. Από την άλλη, μου αρέσει που είναι στην Ελλάδα και δεν είναι «άσπρο και μπλε», αλλά σε μια βιομηχανική πόλη που πλέον είναι νεκρή. Είναι πολύ πιο ακριβές αυτό για την Ελλάδα σήμερα.

Αθηνά, θα ήθελες ιδανικά να κάνεις μόνο ταινίες προσωπικές; Θα απέρριπτες ανάθεση ενός παραγωγού για κάτι πιο «εμπορικό»;
Α. Τσ. Αυτή τη στιγμή με ενδιαφέρει το σινεμά είδους, genre. Θα με ενδιέφερε επίσης πολύ να κάνω επιστημονική φαντασία. Κατά τη γνώμη μου, και οι δύο μου ταινίες έχουν ανάλογα στοιχεία. Αν, πάλι, μου πρότειναν ένα σενάριο που μου άρεσε, θα το έκανα. Δε συμφωνώ με τον μηχανιστικό διαχωρισμό «καλλιτεχνικού» κι «εμπορικού».

Ποια είναι η αγαπημένη σου ελληνική ταινία;
Α. Τσ. «Οι βοσκοί της συμφοράς» του Νίκου Παπατάκη. Κορυφαία.

Βαγγέλης Ρασσιάς
Un certain regard

Τα πορτρέτα του στο σινέ «Ολύμπιον» και στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης είναι εξίσου σημαντικά με τις ταινίες που προβάλλονται. Γιατί ο Βαγγέλης Ρασσιάς δεν είναι απλώς φωτογράφος των σταρ, είναι δημιουργός. Συνέντευξη Χρήστος Παρίδης

Ήσουν ανέκαθεν σινεφίλ; Ο κινηματογράφος είναι μια πολύ μεγάλη μου αγάπη. Έτσι ξεκίνησα να πηγαίνω στις Κάννες.

Ποια ήταν η πρώτη σου φορά στις Κάννες; Το 1982 με τη φίλη δημοσιογράφο Ειρήνη Νικολοπούλου, εκπροσωπώντας έναν ελεύθερο ραδιοφωνικό σταθμό της Νίκαιας, που τότε μόλις είχε ξεκινήσει να εκπέμπει και ήταν γεγονός. Για χάρη ακριβώς αυτού, μας παραχώρησε συνέντευξη ο Κώστας Γαβράς.

Είχε ανάγκη φωτογραφιών ο ραδιοφωνικός σταθμός; Όχι, αλλά ήταν ο μόνος τρόπος να διαπιστευτούμε. Τα επόμενα χρόνια ως εκπρόσωπος του παριζιάνικου πρακτορείου Graffiti και του ελληνικού περιοδικού ΕΝΑ άρχισα να διαπιστεύομαι κανονικά ως επαγγελματίας φωτογράφος.

Θυμάσαι «ιστορικές» στιγμές που έχησες από κοντά; Το 1998, όταν ο Θόδωρος Αγγελόπουλος πήρε τον Χρυσό Φοίνικα. Μια πολύ συγκινητική στιγμή. Ήμουν έξω περιμένοντας με τους υπόλοιπους και ο αδελφός μου μέσα στην απονομή. Από την ώρα που ολοκληρώθηκε η βράβευση και για όλο το υπόλοιπο της βραδιάς, ακολούθησα τον Θόδωρο με τη γυναίκα του και τις κόρες του όπου πήγαν. Ήμασταν και οι μοναδικοί Έλληνες. Μια άλλη περίπτωση ήταν το 1990, όταν βρέθηκα εντελώς τυχαία δίπλα στον Αλέν Ντελόν, που μόλις είχε βγει από το «Majestic», το ξενοδοχείο δίπλα από το Palais du Festival, και μπήκε ανάμεσα στο πλήθος να χαιρετήσει. Έγινε πανζουρλισμός! Είχε να εμφανιστεί στις Κάννες από το 1977 με το «Mr. Klein». Μέχρι που έφτασε στο χαλί, τον φωτογράφιζα μόνο εγώ. Τον έχω σε μια φωτογραφία να σκουπίζεται με ένα μαντήλι και να με κοιτάζει. Μια άλλη επιτυχία ήταν όταν δέχτηκε η Μπριγκίτε Νίλσεν μέσω του ατζέντη της να φωτογραφηθεί μέσα στη σουίτα της με ρούχα Τιερύ Μιγκλέρ.

Είχες την ευκαιρία να γνωρίσεις και κάποιους φιλικά; Είχα την τύχη να συναντήσω και να πιω μαζί τους σε μπαρ με τους Αντρέι Ταρκόφσκι, Χάρβεϊ Καϊτέλ, Τζον Μάλκοβιτς, Τζέιμι Λι Κέρτις. Επίσης με τον Κισλόφσκι, που κάπνιζε ακατάπαυστα. Παρόλο που ήταν στιγμές χαλάρωσης και καθόλου επαγγελματικές, ο Ταρκόφσκι, αν του ζητούσα να τον φωτογραφήσω, θα δεχόταν.

Στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης πότε άρχισες να έρχεσαι; Από το 1996 άρχισα να πηγαίνω και στη Βενετία. Σε μια πτήση, επιστρέφοντας στο Παρίσι, συνταξίδευα με τον Μισέλ Δημόπουλο που τον ήξερα από τις Κάννες. Τότε μου έκανε την πρόταση να έρθω στη Θεσσαλονίκη και να αναλάβουμε με τον αδελφό μου το φεστιβάλ, ως ρεπορτάζ και πορτρέτα. Το πρώτο στούντιο το στήσαμε στο Βελλίδειο και εκεί ξεκίνησα να φωτογραφίζω με μια Hasselblad τα περίφημα τετράγωνα 6Χ6 σε μορφή Polaroid.

Ποιο ήταν το σκεπτικό σου; Όταν με ρωτούσαν «τι να κάνω;», απαντούσα «απλώς κοίτα με». Όλη η ιστορία ήταν να πείσεις τον άλλον να ποζάρει, να σταθεί μπροστά από τον φακό όπως είναι ο ίδιος και όπως τον θέλεις εσύ.

Πώς τον θέλεις εσύ; Όσο το δυνατόν περισσότερο «ο εαυτός του». Για μένα, η Θεσσαλονίκη λειτούργησε ως ο αντίποδας των Καννών. Δηλαδή, το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης είναι η σκοτεινή πλευρά του εαυτού μου. Οι φωτογραφήσεις δεν κρατούν παρά 2-3 λεπτά, 2-3 κλικ, ώστε να μην προλάβει να μπει ο άλλος στη ματαιοδοξία της πόζας. Να μπορέσεις να συλλάβεις τη στιγμή πριν μπει στη διαδικασία εκείνη. Γι' αυτό και κάθε χρόνο έκανα και διαφορετικά concepts. Το '96 και το '97 ήταν «Ο λόγος του βλέμματος», το '98 «Μάτια κλειστά». Ξαφνικά βλέπουμε ότι ένα πρόσωπο είναι εντελώς διαφορετικό με τα μάτια ανοικτά και τα μάτια κλειστά. Το 1999 «Τα κομμένα πρόσωπα», το 2000 «Τα προφίλ», το 2001 «Ο τρόμος», και πάει λέγοντας: «Το γέλιο», «Χέρια στο πρόσωπο», «Σκιές», «Κλείσιμο ματιού», «Send me a kiss»...

Στήνονται μπροστά σου να φωτογραφηθούν σπουδαίες προσωπικότητες. Προλαβαίνεις να μάθεις ή να καταλάβεις κάτι γι' αυτούς; Το ενδιαφέρον όλο μπαίνει στο τι θα μπορέσω να αποτυπώσω εκείνη τη στιγμή.

Δηλαδή αποτυπώνεις μια μάσκα ή προλαβαίνεις να τους απογυμνώσεις; Για να είμαι ειλικρινής, δε θέλω τον άλλον και να απογυμνωθεί. Τον θέλω κανονικό. Άλλωστε, από τον χαρακτήρα του μπορείς να δείξεις ελάχιστα, από την προσωπικότητα ίσως κάτι και από τις φαντασιώσεις του σχεδόν τίποτα...

Λυπάσαι που δε φωτογράφισες κάποιους; Θα ήθελα να είχα αποτυπώσει καλύτερα την Ελίζαμπεθ Τέιλορ, που την είχα φωτογραφίσει εν μέσω πανικού στις Κάννες. Όπως θα ήθελα να είχα κάνει καλύτερα τον Ντέιβιντ Λιν και τον Κλάους Κίνσκι.

Τους οποίους όμως δεν είχες σε συνθήκες στούντιο. Στα πορτρέτα της Θεσσαλονίκης έχει εκφράσει κανείς την απογοήτευσή του; Όχι. Είναι μια αληθινή φωτογραφία.

Μα επειδή είναι αληθινές ρωτάω, μήπως κάποιοι τρομοκρατήθηκαν; Συνέβη κι αυτό. Η φίλη μου από παλιά Βαλέρια Γκολίνο, όταν είδε τις φωτογραφίες της, ενοχλήθηκε. Η Ιζαμπέλ Ιπέρ ζήτησε να τις δει και απαίτησε να «φτιαχτούν». Κάτι που το θεωρώ θεμιτό. Κάθε ηθοποιός που έχει κτίσει με τα χρόνια μια εικόνα που πουλάει οφείλει να τη διατηρήσει. Η Φέι Ντάναγουεϊ ήθελε ειδικό φωτισμό, έκανε ειδικό μακιγιάζ και στο τέλος μου είπε «make some more»! Ο Χάρβεϊ Καϊτέλ, αφού πρώτα με ρώτησε «what for?», δέχτηκε να κάνει τα προφίλ δεξιό-αριστερό-μπροστά σαν φυλακισμένος. Δεν έφερε καμιά αντίρρηση, αλλά ούτε και ο Όλιβερ Στόουν, όταν του ζήτησα το send me a kiss.

Περνάνε επεξεργασία τα πορτρέτα αυτά; Κάνεις Photoshop; Μέχρι το 2008, που τράβαγα και ψηφιακά και αναλογικά, όχι. Πρώτη φορά έκανα πέρυσι, αφότου έκλεισε η Kodak και είναι πια όλα ψηφιακά.

Οι ηθοποιοί είναι πιο ανασφαλείς από τους υπόλοιπους ανθρώπους μπροστά από τον φακό; Όλοι οι άνθρωποι είναι ανασφαλείς, όταν κάθονται να τους κάνεις το πορτρέτο. Διά μέσου του φακού, ο φωτογράφος γίνεται ο καθρέπτης σου. Κι όταν κοιτάζεις στον καθρέπτη και ξέρεις ότι αυτή η φευγαλέα στιγμή θα αποτυπωθεί, είναι σίγουρο ότι η ναρκισσιστική διαδικασία, η ιδέα ότι η στιγμή αποτυπώνεται, δεν είναι πάντα εύκολη.

Σε έχει κουράσει καθόλου όλη αυτή η δουλειά; Ποτέ! Όχι. Όταν κουραστώ, θα σημαίνει ότι δε με ενδιαφέρει πλέον η φωτογραφία. Για μένα, κάθε άνθρωπος, κάθε πρόσωπο έχει το δικό του ενδιαφέρον. Ένα ενδιαφέρον, μάλιστα, που μπορεί να ανανεώνεται κάθε χρόνο, και κάθε φορά που θα φωτογραφίζω ακόμα και το ίδιο πρόσωπο θα έχει το δικό του ενδιαφέρον εκ νέου!

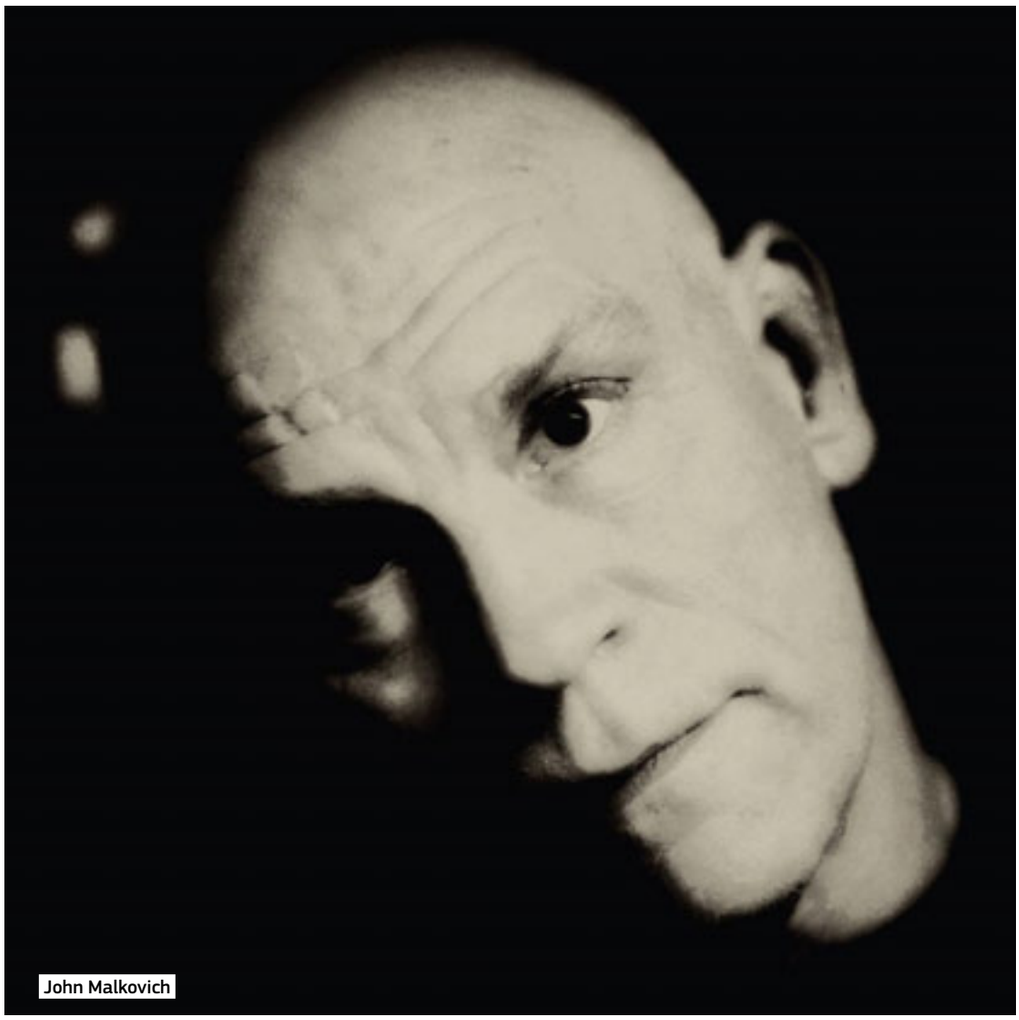

Patricia Arquette

Cinematic Orchestra

Ένα star folio με το βλέμμα του Βαγγέλη Ρασσιά.

John Malkovich

Willem Dafoe

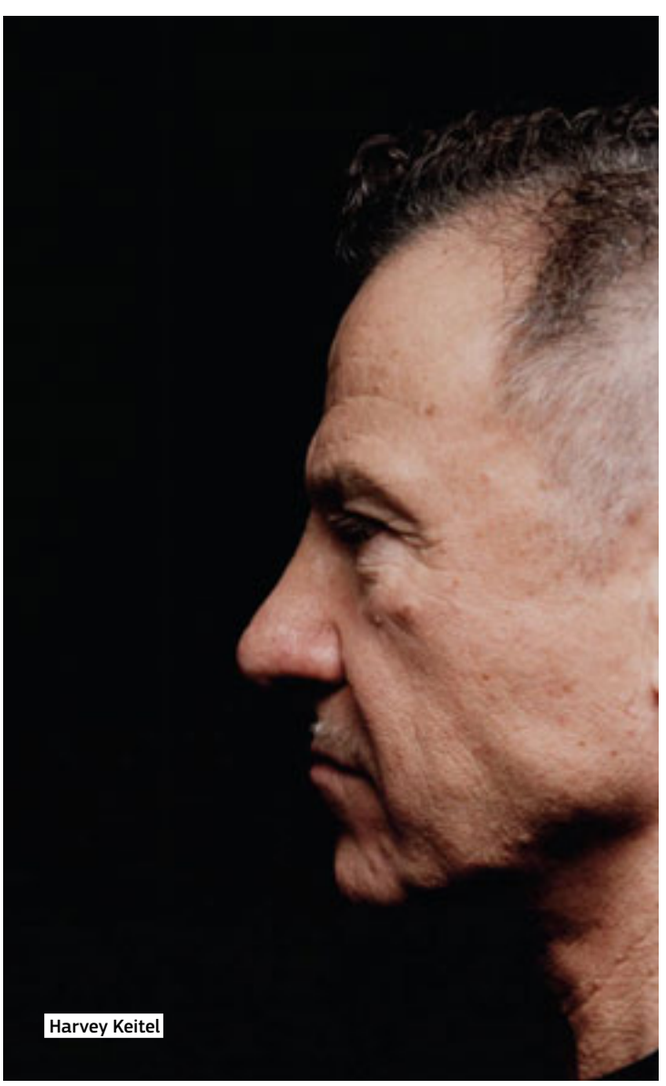
Wim Wenders

Anjelica Huston

Isabelle Huppert

Harvey Keitel

ΑΔΑΜΙΔΗΣ ΛΕΥΤΕΡΗΣ
ΗΜΕΡΕΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ

Τι πρέπει να είναι ένα φεστιβάλ; Γιατί οι μισοί θα λατρέψουν τον Ταϊλανδό Απιτσατπόνγκ Ουερασεθακούλ και οι άλλοι μισοί θα φεύγουν από τα παράθυρα; Σινεμά είδους ή καλλιτεχνικό σινεμά; Ο υπεύθυνος του τμήματος Ημέρες Ανεξαρτησίας μας προϊδεάζει για το τι μας επιφυλάσσει το 51ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Συνέντευξη **Χρήστος Παρίδης** Φωτογραφία **Χριστίνα Γεωργιάδου**

Πότε επισκέφτηκες για πρώτη φορά το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης; Το 1992, που ήταν και η πρώτη του χρονιά ως διεθνές. Αξέχαστη εμπειρία! Έμπαινα σε αίθουσες, πολλές φορές μισογεμάτες, και έβλεπα σκηνοθέτες από όλο τον κόσμο, νέους ανθρώπους, ταινίες πολύ διαφορετικές από ό,τι έξω, στη διανομή. Έβλεπα πάρα πολύ σινεμά έτσι κι αλλιώς, αλλά στο φεστιβάλ, σε μια εποχή που δεν υπήρχαν πολλά πράγματα, μπορούσες να δεις ένα άλλου είδους σινεμά, ας πούμε, τις ταινίες του Κιαροστάμι. Μετά από αυτήν την εμπειρία, δεν άφηνα χρονιά που να μην ανέβω. Έφτανα να παίρνω άδεια από τη δουλειά μου! Το 1999 αποφάσισα να ξεμπερδεύω με τις σπουδές μου στο πολυτεχνείο και να ασχοληθώ επαγγελματικά με τον κινηματογράφο. Απέκτησα επαφές με το περιοδικό «Σινεμά» και τις Νύχτες Πρεμιέρες, και το ένα έφερε το άλλο. Για μένα, κυρίαρχο κομμάτι του σινεμά ήταν τα φεστιβάλ. Έπιανα τον εαυτό μου να χαζεύει προγράμματα διαφόρων φεστιβάλ, των Καννών, της Βενετίας, του Τορόντο... Το πώς φτιάχνεται ένα φεστιβάλ, τι πρέπει να είναι ένα φεστιβάλ...

Τι πρέπει να είναι ένα φεστιβάλ; Ένα φεστιβάλ είναι ένα μαγικό πράγμα. Ενώ θεωρητικά είναι ταινίες, τις οποίες θα μπορούσες να δεις και μεμονωμένα, ξαφνικά, όταν αυτές συγκεντρώνονται μέσα σε ένα δεκαήμερο, τοποθετημένες με σωστό τρόπο, συμβαίνει κάτι άλλο, μοναδικό. Όταν φεύγεις από ένα φεστιβάλ, ξέρεις γιατί είδες τις ταινίες που είδες και γιατί ήταν μαζί όλες αυτές.

Εσύ, κάθε φορά που επέστρεφες από τη Θεσσαλονίκη, είχες καταλάβει κάτι για το προς τα πού προχωράει η κοινωνία; Βλέπεις πολλά πράγματα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα: τα πρώτα χρόνια στη Θεσσαλονίκη ήταν η έκρηξη του queer cinema, εικόνες που έρχονταν από την Αμερική, τον Καναδά, τη Μεγάλη Βρετανία. Για μένα, ήταν ένα σημείο των καιρών και κάτι που θα βλέπαμε να έρχεται στην Ελλάδα πολλά χρόνια μετά. Εκεί έβλεπες πόσο το σινεμά πιάνει πράγματα...

Ενδεχομένως και πόσο προπορεύεται των εξελίξεων. Ακριβώς. Επίσης έβλεπα την έκρηξη των «εθνικών κινηματογραφιών». Τότε ήταν το Ιράν, πέρυσι ήταν οι Φιλιππίνες και η Ρουμανία. Μιλάμε για κινηματογραφίες που για χρόνια δεν είχαν διέξοδο, την οποία απέκτησαν χάρη στα φεστιβάλ. Έξω από τα φεστιβάλ, το σινεμά είναι στα χέρια της διανομής.

Και της Αμερικής... Που είναι παντοκρατορία. Όχι ότι τρέφω αρνητικά συναισθήματα για το αμερικανικό σινεμά, μου αρέσει πολύ, απλώς η κυριαρχία του είναι ασφυκτική. Τα φεστιβάλ άλλαξαν πολλά πράγματα στον χάρτη. Νομίζω ότι και η άνοιξη που ζούμε τώρα στον ελληνικό κινηματογράφο, είναι αποτέλεσμα των φεστιβάλ. Μια γενιά παιδιών χρησιμοποίησαν αυτό το «εργαλείο».

Δεχόμενοι τρομερές επιρροές; Ναι, και βλέποντας ότι υπάρχουν φόρουμ όπου μπορείς να δείξεις τη δουλειά σου, χωρίς να χρειάζονται πολλά χρήματα. Μπορείς με μια απλή αίτηση να φτάσεις στη Βενετία! Αυτό δεν ισχύει μόνο με τον ελληνικό κινηματογράφο αλλά και φτωχότερων χωρών. Παιδιά 23 ετών παίρνουν έναν φάκελο, βάζουν μέσα την ταινία τους, συμπληρώνουν μια φόρμα, και μπορεί να βρεθούν ξαφνικά στο κέντρο του κινηματογραφικού ενδιαφέροντος. Αυτό το τοπίο το έφτιαξαν τα φεστιβάλ.

Πώς βρέθηκες να διευθύνεις τις Ημέρες Ανεξαρτησίας στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης; Το 2005 αποχώρησε ο Μισέλ Δημόπουλος και τον ακολούθησε ο Δημήτρης Εϊπίδης, που διεύθυνε τους Νέους Ορίζοντες. Εγώ ήδη από το 2002 είχα αναλάβει τη διεύθυνση προγράμματος στις Νύχτες Πρεμιέρας. Τότε με πήρε η Δέσποινα Μουζάκη, που τοποθετήθηκε διευθύντρια, για να μου προτείνει να στήσω ένα παράλληλο πρόγραμμα που θα αντικαθιστούσε το κενό των Οριζόντων. Ήταν επιθυμία του Δημήτρη Εϊπίδη, και απολύτως σεβαστή, από τη στιγμή που παραιτήθηκε από τη θέση του, να κλείσει και το τμήμα που λεγόταν «Νέοι Ορίζοντες». Και είχε νόημα, γιατί τα προγράμματα έχουν να κάνουν με τον άνθρωπο που βρίσκεται πίσω από τις επιλογές. Ήταν η μεγαλύτερη πρόκληση που έχω αντιμετωπίσει ποτέ. Έτρεφα τρομερό σεβασμό για τον Δημήτρη Εϊπίδη και τη δουλειά του, ήμουν φανατικός των Νέων Οριζόντων, θεωρούσα ότι ήταν το κομμάτι του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης από το οποίο έμαθα πάρα πολλά πράγματα, και ξαφνικά βρέθηκα στη θέση του! Γενικά μπορώ να πω ότι το ανέλαβα κάτω από τις λιγότερο δυνατόν ιδανικές συνθήκες. Θυμάμαι ακόμα με τρόμο εκείνη τη χρονιά. Οι Ημέρες Ανεξαρτησίας προφανώς δεν είναι συνέχεια των Νέων Οριζόντων. Είναι η δική μου ιδέα για το τι παράλληλο πρόγραμμα θα έπρεπε να έχει το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης.

Οπωσδήποτε κινούνται στον ίδιο καμβά. Ανεξάρτητες παραγωγές, αντισυμβατικά θέματα, ακραία αισθητική, πλήρης ελευθερία, νέα ματιά. Ναι, αλλά υπό άλλη διεύθυνση. Εμένα, ας πούμε, μου αρέσει πολύ το σινεμά είδους, το genre cinema. Δε νομίζω ότι υπάρχει μόνο το art house. Γίνονται εξίσου ενδιαφέρουσες δουλειές στο σινεμά είδους. Την πρώτη χρονιά θέλησα να δώσω στίγμα με τις ταινίες του Σέιτζουν Σουζούκι. Μέχρι να τις δουν, υπήρξε μεγάλη αμφισβήτηση, έλεγαν ότι θα φέρουμε ταινίες καράτε. Όταν τελικά τις είδαν, κατάλαβαν ότι οι όροι «καλλιτεχνικό σινεμά» και «σινεμά είδους» είναι κούφια πράγματα κι ότι όλα είναι συγκοινωνούντα δοχεία.

Ταξιδεύεις σε φεστιβάλ, έρχεσαι σε επαφή με τις διεθνείς τάσεις στο ανεξάρτητο σινεμά σήμερα; Το ανεξάρτητο σινεμά περνάει πολύ δύσκολες μέρες. Η κρίση έχει αγγίξει όλη την παραγωγή ταινιών κι ο όγκος τους παγκοσμίως έχει μειωθεί αισθητά. Από τη στιγμή που γίνονται λιγότερες ταινίες, ταυτόχρονα ελαττώνεται και ο αριθμός των καλών ταινιών. Πολλοί σκηνοθέτες που έχουν κάνει ελπιδοφόρα ξεκινήματα, αδυνατούν να προχωρήσουν στην επόμενή τους ταινία. Ταυτόχρονα, βλέπει κανείς κινηματογραφίες που ανθούν, όπως στη γειτονιά μας, στα Βαλκάνια. Η Ελλάδα μπορεί να βγει ωφελημένη από αυτήν την κατάσταση. Τα επόμενα χρόνια προβλέπω ότι θα μειωθεί σημαντικά το κόστος των ταινιών.

Τι θα δούμε φέτος στις Ημέρες Ανεξαρτησίας; Υπάρχουν πέντε ταινίες διαφορετικών σκηνοθετών, όπως του Πολ Γκόρντον, του οποίου είχαμε δείξει παλιότερα την πτυχιακή του. Τώρα φέρνουμε το «Happy Poet», ταινία μηδενικού budget που παίχτηκε σε ένα παράλληλο πρόγραμμα της Βενετίας. Πραγματεύεται την κρίση και πώς μπορεί κανείς να την αντιμετωπίσει. Ένας νεαρός άνεργος, τον οποίο παίζει ο ίδιος, ανοίγει μια καντίνα με υγιεινό φαγητό σε ένα πάρκο. Μια άλλη δυνατή ταινία είναι το «Cold Weather» του Άαρον Κατς. Επίσης δεκαπέντε ταινίες από χώρες της Λατινικής Αμερικής, Περού, Αργεντινή, Μεξικό. Ξεχωρίζω τις δύο μεξικάνικες, το «Προς τη θάλασσα» και το «Καλοκαίρι του Γολιάθ». Επίσης ασιατικό σινεμά από τις Φιλιππίνες και ένα αφιέρωμα στον μεγάλο νικητή των Καννών, τον Απιτσατπόνγκ Ουερασεθακούλ από την Ταϊλάνδη. Θα δείξουμε την πρώτη του ταινία, το «Mysterious Object at Noon», ένα είδος ντοκιμαντέρ για την Μπανγκόγκ. Με τις ταινίες του Ουερασεθακούλ έχω ιδιαίτερη σχέση, καθώς σε προβολή δικής του ταινία μπήκα πρώτη φορά στις Κάννες και είχα βγει μαγεμένος. Νομίζω ότι θα υπάρξει κόσμος που θα απορρίψει τελείως τις ταινίες του και κόσμος που θα τον ερωτευτεί!

POTTER MANIA

Μυθικές εισπράξεις, ασύλληπτα ρεκόρ πωλήσεων, ακραίες αντιδράσεις λατρείας, λεγεώνες φανατικών θαυμαστών αλλά και πλήθος ορκισμένων πολέμιων. Η «Pottermania» κυριεύει και πάλι ολόκληρο τον πλανήτη, καθώς «Ο Χάρι Πότερ και οι Κλήροι του Θανάτου» παίζει στα σινεμά όλου του πλανήτη.

Κείμενο **Βάλια Μπουγιουκλή**

Περιμένοντας το για τέσσερις ώρες καθυστερημένο τρένο της, η νεαρή δασκάλα Τζόαν Ρόλινγκ δεν μπορούσε ποτέ να φανταστεί ότι η ιδέα της να γράψει ένα παιδικό βιβλίο θα προκαλούσε παγκόσμια υστερία. Και σίγουρα οι δώδεκα εκδοτικοί οίκοι που απέρριψαν ο ένας μετά τον άλλο το πρώτο της πόνημα, «Ο Χάρι Πότερ και η Φιλοσοφική Λίθος», δεν μπορούσαν να προβλέψουν ότι «πετούσαν» ένα λογοτεχνικό έργο που θα εξελισσόταν από μόνο του σε ολόκληρη βιομηχανία. Ο πρώτος αναγνώστης που μαγεύτηκε από τα ξόρκια του Χάρι και της παρέας του ήταν η 8χρονη κόρη του προέδρου του οίκου Bloomsbury, που ανέλαβε τελικά να εκδώσει τη «Λίθο». Η μικρή ξετρελάθηκε από το πρώτο κιόλας κεφάλαιο, συμβάλλοντας στην απόφαση του πατέρα της να δοθεί το «πράσινο» φως στη συμφωνία με τη Ρόλινγκ. Το βιβλίο κυκλοφόρησε το 1997 στην Ευρώπη κι έναν χρόνο αργότερα στις ΗΠΑ λαμβάνοντας διθυραμβικές κριτικές. Τον Νοέμβριο του 2001 βγήκε στις αίθουσες η κινηματογραφική μεταφορά του. Οι παγκόσμιες εισπράξεις άγγιξαν τα 970 εκατομμύρια δολάρια φέρνοντας, τότε, την ταινία στη δεύτερη θέση των μεγαλύτερων blockbusters πίσω από τον «Τιτανικό» και σηματοδοτώντας απλώς την αρχή της εξάπλωσης του «φαινομένου».

I put a spell on you

Ο ανεπίσημος όρος Pottermania «γεννήθηκε» ακριβώς για να περιγράψει τη φρενίτιδα που πυροδότησε το πρώτο κιόλας από τα συνολικά επτά βιβλία με τις περιπέτειες του μικρού μάγου. Ο Χάρι Πότερ δημιούργησε κινηματογραφικό, λογοτεχνικό, εκδοτικό και πολιτισμικό φαινόμενο, όχι χάρη σε κάποια... μαγικά φίλτρα, αλλά έχοντας στην καρδιά της ιστορίας απλά και διαχρονικά θέματα. Το πέρασμα από την εφηβεία στην ενηλικίωση, η αιώνια μάχη ανάμεσα στο Καλό και το Κακό, ευγενείς ήρωες σε ένα επικό ταξίδι θυσίας και αυτογνωσίας, ένας εφιαλτικός κακός πεινασμένος για δύναμη και εξουσία, μαθήματα φιλίας, πίστης, αφοσίωσης στο πλαίσιο μιας μικρής οργανωμένης κοινωνίας, όπως είναι η Σχολή Χόγκουαρτς στην οποία φοιτούν οι ήρωες. Κι όλα αυτά σε συνδυασμό με δράση, μυστήριο, σασπένς και ατμόσφαιρα που θυμίζει την Αγγλία ενός άλλου λατρεμένου λογοτεχνικού ήρωα, του Σέρλοκ Χολμς.

Εκατομμύρια παιδιά έγιναν έφηβοι και μεγάλωσαν παράλληλα με την αγαπημένη τους «μαγική» τριάδα, Χάρι, Ρον και Ερμιόνη. Όσο για τους μεγαλύτερους φανατικούς θαυμαστές, αυτοί ξαναζούν την ενηλικίωσή τους μέσα από μια από τις μεγαλύτερες περιπέτειες φαντασίας. Η «Pottermania» δεν έχει ηλικία. Μικροί και μεγάλοι έχουν συμμετάσχει στα αμέτρητα πάρτι που διοργανώθηκαν για να εορταστεί η κυκλοφορία κάθε νέου βιβλίου, ενώ εξίσου μαζική είναι η συμμετοχή σε εκατοντάδες διαδικτυακά φόρουμ και μπλογκ.

Ωστόσο, το καλύτερο και πιο δυνατό ξόρκι που έκαναν η Ρόλινγκ και οι ήρωές της είναι ότι στην εποχή της αποβλάκωσης στις ιστοσελίδες κοινωνικής δικτύωσης, εκατομμύρια άνθρωποι άρχισαν και πάλι να δείχνουν ενδιαφέρον για το «παραδοσιακό» διάβασμα. Τη μεγαλύτερη πολιτισμική επίδραση δέχθηκαν, σύμφωνα με σχετικές έρευνες, οι αποχαυνωμένες ΗΠΑ, όπου οι δάσκαλοι βλέποντας τη λατρεία των μαθητών για τα βιβλία του Χάρι Πότερ βρήκαν την ευκαιρία να προάγουν τη λογοτεχνία στα σχολεία, ενώ στα αμερικανικά κολέγια δημιουργήθηκε μια νέα κατηγορία μαθημάτων, αυτή της «παιδικής λογοτεχνίας».

Ολόκληρη η σειρά έγινε αντικείμενο μελέτης και δεκάδων αναλύσεων σχετικά με τις κοινωνικές, ακόμη και πολιτικές, επιρροές του Χάρι Πότερ στη σύγχρονη κοινωνία. Το περιοδικό «TIME» έφτασε, μάλιστα, σε σημείο να συγκρίνει την επιρροή αυτή με την αντίστοιχη που είχε τον 19ο αιώνα το κλασικό «Η καλύβα του μπαρμπα-Θωμά». Ενδεικτικό είναι το γεγονός ότι στο τεύχος του 2007 για τους «Ανθρώπους της Χρονιάς» κατέταξε τη Ρόλινγκ στην τρίτη θέση μετά τον Βλάντιμιρ Πούτιν και τον Αλ Γκορ.

Ένα «φαινόμενο» τέτοιου μεγέθους ήταν αναπόφευκτο να προκαλέσει και υπερβολικές αντιδράσεις, με πιο χαρακτηριστικές αυτές των διαφόρων θρησκευτικών οργανώσεων που πιστεύουν ότι οι ιστορίες με τον Χάρι και την παρέα του οδηγούν τα παιδιά σε παγανιστικές λατρείες και άσκηση μαγείας. Κι αν αυτό ήταν λίγο πολύ αναμενόμενο, κανείς δεν περίμενε ότι θα φτάσει άνθρωπος και δη μορφωμένος να υποβάλει μήνυση, γιατί ένα βιβλίο της σειράς, το «Τάγμα του Φοίνικα», έχει τόσες πολλές σελίδες, που κάνει τα παιδιά να... παθαίνουν κακώσεις, κοινώς να «πιάνονται» στο χέρι και το λαιμό ξεφυλλίζοντας και διαβάζοντας!

Love sorry

Τα νεανικά σκιρτήματα δε θα μπορούσαν να λείπουν από μια μυθολογία που είναι κατά βάση ιστορία ενηλικίωσης. Σε κάθε σχολική χρονιά στο Χόγκουαρτς, οι ήρωες, όταν δεν αντιμετώπιζαν το κακό, εξερευνούσαν τα συναισθήματα του ενός για τον άλλο και για τους συμμαθητές-συμμαθήτριές τους. Κι ενώ η πλειοψηφία του κοινού ονειρευόταν να δει επιτέλους μαζί τον Χάρι και την «κολλητή» του Ερμιόνη, η Ρόλινγκ έκανε την έκπληξη και στο προτελευταίο βιβλίο, τον «Ημίαιμο Πρίγκιπα», έβαλε οριστικά και αμετάκλητα στην καρδιά του νεαρού μάγου την Τζίνι, αδερφή του έτερου κολλητού του, Ρον! Αν και από το πρώτο κιόλας βιβλίο υπήρχαν οι ενδείξεις ότι Χάρι και Τζίνι θα κατέληγαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου, μερίδα φανατικών αναγνωστών, υπέρμαχων του ειδυλλίου Χάρι-Ερμιόνης, απείλησαν τη συγγραφέα ότι θα επιστρέψουν τα αντίτυπα του «Ημίαιμου Πρίγκιπα» και θα μποϊκοτάρουν οποιοδήποτε μελλοντικό «ποτεροβιβλίο». Μετά από διαδικτυακές συζητήσεις με την ίδια τη Ρόλινγκ, η οποία ποτέ δε σταμάτησε να έχει επαφή με το κοινό της, οι δύο πλευρές τα βρήκαν, αν και οι συγκεκριμένοι φαν ακόμη προσπαθούν να χωνέψουν το ότι δε θα δουν ποτέ μαζί το, κατ' αυτούς, ιδανικό ζευγάρι.

Το πρώτο μέρος από το τελευταίο κεφάλαιο της σειράς, «Ο Χάρι Πότερ και οι Κλήροι του Θανάτου», παίζεται ήδη στις αίθουσες από τη Village, με τον μύθο να ολοκληρώνεται στις 15 Ιουλίου του 2011. Στο δεύτερο μέρος, που θα είναι και τρισδιάστατο, θα δοθούν όλες οι απαντήσεις για τις τύχες των ηρώων. Ωστόσο, τα εκατομμύρια θαυμαστών που μεγάλωσαν μαζί τους δύσκολα θα πουν αντίο στον Χάρι και την παρέα του. Γιατί, όπως είπε και ένας από τους φανατικότερους οπαδούς της σειράς, ο Στίβεν Κινγκ: «Αν εμείς οι μάγοι και οι συγγραφείς έχουμε κάνει καλά τη δουλειά μας, πείθουμε και το κοινό πως ό,τι είδαν ή διάβασαν είναι πέρα για πέρα αληθινό, αν και φαινομενικά έμοιαζε τελείως αδύνατο».

Photo **Mariano Vivanco** Dress by L'Agence, chain and feather necklace by Chanel, coin earrings by Laura Lee, shoes by Christian Louboutin.

Γράμματα και Χαριθμοί

• Οι ποτεροταινίες αποτελούν την κινηματογραφική σειρά με τις μεγαλύτερες εισπράξεις στην ιστορία του σινεμά. Η αξία της φλέβας χρυσού που λέγεται «Χάρι Πότερ» εκτιμάται στα 15 δισεκατομμύρια δολάρια, ενώ η αξία της «μαμάς» του, συγγραφέως Τζ. Κ. Ρόλινγκ και της μαγικής πένας της, μεταφράζεται σε 1 δισεκατομμύριο δολάρια, σύμφωνα με τη λίστα που εξέδωσε το περιοδικό «Forbes» τον Μάρτιο του 2010 για τους πλουσιότερους ανθρώπους στον κόσμο. Κοινώς, η περιουσία της Ρόλινγκ είναι μεγαλύτερη και από της βασιλομήτορος, κάτι που η ίδια όμως αρνείται.

• Το 2008 το περιοδικό «Forbes» χαρακτήρισε τη Ρόλινγκ ως τη μοναδική πολυεκατομμυριούχο συγγραφέα τονίζοντας σε σχετικό άρθρο ότι μόνο το 2007 κέρδιζε πάνω από 5 αγγλικές λίρες το δευτερόλεπτο, κάθε μέρα, όλο το χρόνο! Μην κάνετε τους υπολογισμούς, θα ζαλιστείτε.

• Τα βιβλία με τις περιπέτειες του Χάρι Πότερ έχουν πουλήσει πάνω από 400 εκατομμύρια αντίτυπα κι έχουν μεταφραστεί σε 67 γλώσσες. Το πρώτο από αυτά, «Ο Χάρι Πότερ και η Φιλοσοφική Λίθος», μεταφράστηκε ακόμα και στα λατινικά και τα αρχαία ελληνικά!

• Το τελευταίο κεφάλαιο της σειράς, ο «Χάρι Πότερ και οι Κλήροι του Θανάτου», κατέρριψε κάθε προηγούμενο ρεκόρ, αφού πούλησε 12 εκατομμύρια αντίτυπα μόνο το πρώτο 24ωρο κυκλοφορίας του και είναι το βιβλίο με τις ταχύτερες πωλήσεις στην ιστορία των εκδόσεων.

• Κάθε περιπέτεια του Χάρι Πότερ εκτυλίσσεται σε 500 σελίδες κατά μέσο όρο. Το πιο ογκώδες βιβλίο της σειράς είναι ο «Χάρι Πότερ και το Τάγμα του Φοίνικα» που αριθμεί 766 σελίδες στη βρετανική έκδοση και 870 σελίδες (πάνω από 250 χιλιάδες λέξεις!) στην αμερικανική. Ωστόσο, σε αντίθεση με το βιβλίο, η ταινία είναι η μικρότερη σε διάρκεια από τις υπόλοιπες της «μαγικής» σειράς.

Λυδία Παπαϊωάννου

About a girl

Πόση ψυχή και τι χαρακτήρα κρύβει το πιο φρέσκο κορίτσι των ελληνικών μίντια;

Συνέντευξη **Στέφανος Τσιτσόπουλος** Φωτογραφία **Τάσος Βρεττός**

Πού μπλέξατε, δεσποινίς μου; Κάμερες, χορηγοί, prime time, breaks, talent shows, κουτσομπολιό, πρωινάδικα, κανιβαλισμός, low budget και φθηνές παραγωγές λόγω κρίσης. Δε σας φοβίζει ο άγριος κόσμος της ελληνικής τηλεόρασης; Πού και πού, ναι. Και ξέρεις τι σκέφτομαι όταν συμβαίνει αυτό για να μου φύγει ο φόβος; Ότι είναι απλά τηλεόραση.

Και ταυτόχρονα αρχισυνταξία στο «Cosmopolitan». Κοινώς η παγκόσμια διάπλασις των παίδων-κορασίδων, παράρτημα Ελλάδας. Συμβουλές για γκόμενους και eye-liner, ενυδατικές και sex tips. Σε ποια από όλα θεωρείς τον εαυτό σου έμπειρο, για να δίνεις συμβουλές; Είμαι πολύ στόκος σε όλα αυτά, αλλά βγάζω τέλειους τίτλους και βινιέτες.

Πόσο άγχος και πόση χαρά; Πόση ελευθερία και πόσο script; Ποιο είναι το πλαίσιο στο οποίο κινείται η μιντιακή σου παρουσία; Επειδή έκανα από πάντα live και χωρίς ιδιαίτερη σκαλέτα (δηλαδή προγραμματισμένη ροή εκπομπής), η μιντιακή μου παρουσία αποτελείται, νομίζω, από καθαρές, ειλικρινείς, impromptu ασυναρτησίες.

Real life! Με λένε Λυδία Παπαϊωάννου και μικρή ήθελα να γίνω... Μεγάλη/ εργοστασιάρχης ποπ κορν/ κοπέλα του Κερτ Κομπέιν/ πρωταθλήτρια συγχρονισμένης κολύμβησης/ διπλωμάτης.

Τι θα βρω, αν ανοίξω την τσάντα σου; Πολλά χαρτιά, μισοφαγωμένα παστέλια, πράγματα ξεχασμένα από το καλοκαίρι. Κάποτε είχαν καταγραφεί στα περιεχόμενά της μια μικρή υδρόγειος, μια μολυβοθήκη και ένα βαζάκι μαρμελάδα.

Από πού πηγάζει όλο αυτό το άφοβο, η αυτοπεποίθηση, το «θράσος» με τα οποία χειρίζεσαι το live; Είτε παλιά στο Mad είτε τώρα στο Mega. Εχμ., άγνοια κινδύνου; ADD; (σ.σ. Διαταραχή Ελλειμματικής Προσοχής-Υπερκινητικότητα)

Μένεις μόνη ή με τους γονείς σου; Αυτή τη στιγμή δεν έχω καν σπίτι, διότι είμαι σε φάση μετάβασης από το παλιό μου στο καινούργιο (το οποίο δεν έχω προλάβει ακόμα να «κλείσω»). Η λαμπερή πλευρά της σόουμπιζ.

Σου αρέσει η Αθήνα ή θα ήθελες να μεταναστεύσεις κάπου αλλού, όπου πιθανόν να λειτουργούσες καλύτερα; Είσαι ευτυχισμένη σε αυτή τη χώρα υπό τις παρούσες συνθήκες, όπου οι στατιστικές κάνουν λόγο για νέους της γενιάς σου που μεταναστεύουν αναζητώντας την τύχη τους στο εξωτερικό; Μου αρέσει η Αθήνα, ναι. Υπάρχουν πράγματα στην ελληνική πραγματικότητα που είναι θλιβερά, αισχρά ή και επικίνδυνα πλήθια - και τα περισσότερα από αυτά έχουν να κάνουν με την ίδια μας την κουλτούρα και τη νοοτροπία. Αλλά όσο έχω εδώ φίλους, συγγενείς, έρωτα και δουλειά, δε βιάζομαι να φύγω. Αυτές είναι οι προτεραιότητές μου.

Αποταμιεύεις; Εννοείται. Είναι τέλεια αίσθηση να έχεις λεφτά στην άκρη. Μετά έρχεται η ημερομηνία απόδοσης ΦΠΑ και μένω πανί με πανί. Δε βαριέσαι, να 'χουμε να δίνουμε. Αρκεί να μη χρωστάς.

Ποιο είναι το πρώτο poster boy που κρέμασες στο προσκέφαλο του κρεβατιού σου ή το φυλούσες ευλαβικά στις σελίδες των βιβλίων σου; Είχα σίγουρα μια αφίσα του Κομπέιν και κάπου πάνω σε ντουλάπες και μπαλκονόπορτες είχα κολλήσει τον Φρέντι Μέρκιουρι, τον Γιούαν ΜακΓκρέγκορ ως Μαρκ Ρέντον, μια αφίσα του Prince of Bel Air, γύρευε γιατί, και κάτι φωτογραφίες ενός θεού από το σχολείο που έπαιζε ντραμς και ήταν πολύ κουλ και τις οποίες είχα κλέψει από το σπίτι του κολλητού του (πόσο loser).

Περπάτησες ποτέ μόνη βράδυ στην Πατησίων, την Ομόνοια, την πλατεία Βικτωρίας ή οπουδήποτε στο κέντρο της Αθήνας, όπου είναι επικίνδυνα τις μικρές ώρες; Δεν είναι επικίνδυνα τις μικρές ώρες, είναι επικίνδυνα κάθε ώρα και στιγμή. Γιατί το αφήνουν ή θέλουν να είναι. Πριν από λίγες μέρες βρέθηκα σε ένα πάρτι στην πλατεία Κουμουνδούρου. Ήταν πολύ ωραία, γιατί για πρώτη φορά το δρομάκι μπροστά από αυτό το σπίτι (που τις υπόλοιπες μέρες τρέμεις να το διασχίσεις) είχε φως, κόσμο και μια αίσθηση ασφάλειας. Όταν κάποια στιγμή ήρθαν αστυνομικοί λόγω της μουσικής, ο ιδιοκτήτης του σπιτιού δεν μπορούσε να πιστέψει ότι, ενώ κάθε μέρα παίρνει τηλέφωνο για βοήθεια, δεν έρχονται ποτέ, και έσπευσαν στο σημείο για κάτι τόσο ασήμαντο όσο ένα σπιτικό πάρτι. Διαπληκτίστηκε με τους αστυνομικούς, στο σημείο έσπευσαν άλλα τρία περιπολικά (σύνολο 4!) και τον πήγαν στο αυτόφωρο. Ήταν τουλάχιστον γελοίο να βλέπεις τέσσερα περιπολικά να διασχίζουν δρόμους της Αθήνας που ξέρεις ότι γίνεται το μάλε-βράσε και στο πίσω κάθισμα να κάθεται ένα παιδί που έκανε ένα πάρτι.

Ποια τραγουδίστρια πιστεύεις πως θα μπορούσε να κάνει ντουέτο στο «Just The 2 Of Us» με τον Άδωνι Γεωργιάδη; Μου έρχονται κάποια ονόματα στο μυαλό, αλλά δε μου αρέσει να κάνω πλάκα με όλους και όλα. Για μένα, το να «κοροϊδέψεις» κάποιον είναι κάτι σαν κομπλιμέντο.

Εκεί στο «Cosmopolitan» θεωρείτε τον Γιώργο Παπανδρέου σέξι; Painfully hot.

Είπες πρόσφατα πως το twitter είναι το μέλλον. Πόσο ειλικρινά και ολοκληρωμένα μπορούν να επικοινωνήσουν οι άνθρωποι χρησιμοποιώντας μόνο 140 χαρακτήρες; Δε θυμάμαι να είπα κάτι τέτοιο, αλλά ποιος νοιάζεται. Έχω περάσει σχεδόν όλη την ενήλικη ζωή μου σε ατελιέ περιοδικών να προσπαθώ να χωρέσω κείμενα 4479 λέξεων σε γραφιστικό χώρο για 500 λέξεις. Για μένα η σκέψη ότι εκεί έξω υπάρχουν ένα σωρό άνθρωποι που πασχίζουν να εκφραστούν με 140 χαρακτήρες και σβήνουν-γράφουν μέχρι να χωρέσουν είναι μια μορφή συμπαντικής δικαιοσύνης.

Ζώα, αεροπλάνα, ασανσέρ, άνθρωποι. Τι φοβάσαι περισσότερο; Τίποτα από αυτά. Το μόνο που φοβάμαι είναι οι αρρώστιες. Και οι κουκουβάγιες.

Γκάζι, πλατεία Καρύτση ή κάτι άλλο; Και Γκάζι, και Καρύτση, και Κολωνάκι, και Πετράλωνα. Αναλόγως τη μέρα και τη διάθεση. Και δε μου αρέσουν αυτές οι ξινίλες του τύπου «μμμ, έγινε μόδα η Καρύτση, δεν πάω», αυτά είναι χαζά. Τέλος πάντων, όπου έχει φίλους ή πατατούλες τηγανητές για μένα είναι καλά. Το μόνο που δε μου αρέσει είναι που ένα μέρος στην Αθήνα να πεις ότι θα πας και θα χορέψεις δεν υπάρχει - ή δεν το ξέρω.

Θα τα παρατούσες όλα για έναν έρωτα; Είσαι ανοιχτή; Ελπίζεις; Τον περιμένεις; Ή προς το παρόν δεν εμπεριέχονται τέτοιου είδους ατασθαλίες στο σχέδιο ζωής σου; Δεν υπάρχει καλύτερο συναίσθημα από το να είσαι αμοιβαία ερωτευμένος. Αισθάνεσαι ατρόμητος και αισιόδοξος. Μου αρέσει να βλέπω τον άλλο και να νιώθω μέσα μου ότι διαλύομαι, συνθλίβομαι, γίνομαι πολύχρωμα κομματάκια και σκορπίζομαι. Νομίζω ως ένα βαθμό είμαι ερωτευμένη με το να είμαι ερωτευμένη. Και νιώθω ευγνωμοσύνη απέναντι σε εκείνον που μου το εμπνέει.

Έχεις σχέδιο ζωής; Βεβαίως και έχω, για να το δω να διαλύεται και να παίρνει μορφή που δεν είχα φανταστεί. Μέχρι σήμερα η ζωή μου με πηγαίνει ακριβώς εκεί που δεν την πήγαινα εγώ, κι έχει αρχίσει να μου αρέσει. Με βαράει, αλλά μ' αγαπάει, που λένε.

Τι θα σου ήταν πιο χρήσιμο να σου χαρίσω μετά το τέλος της συνέντευξης; Έναν οδηγό για το «Κεφάλαιο» του Μαρξ για αρχάριους ή έναν ταξιδιωτικό οδηγό με τις πιο χρήσιμες διευθύνσεις για clubbing και shopping στη Βαρκελώνη; Ένα GPS, έχω τόσο, μα τόσο, κακή αίσθηση προσανατολισμού, που με κουράζω.

Μια ερειπωμένη βιομηχανία εσωρούχων μεταλλάχτηκε σε πολιτιστικό πολυχώρο με την υπογραφή των IF_UNTITLED. Αυτή είναι η ιστορία του παλιού κτηρίου της Palco-Schiesser αλλά και οι αναμνήσεις από το μέλλον, όπως τις προδιαγράφει πλέον το THE HUB. Κείμενο **Τζίνα Σωτηροπούλου**

THE HUB

Κλιμακοστάσιο: βαριά βιομηχανική ατμόσφαιρα κι έντονο φούξια δάπεδο.

Η βαθιά εγκάρσια τομή σε όλο το ύψος του κτηρίου μεταμορφώνεται σε κλίμακα ανόδου που οδηγεί στην είσοδο του THE HUB.

Η εναρκτήρια έκθεση που φιλοξένησε ο χώρος «THE VOLUME ONE - Αντικείμενα, γεγονότα και συναντήσεις» εντυπωσίασε.

Ο Νικ Χόρνμπι αποσυνθέτει τρία ολόλευκα γλυπτά εμπνεόμενος από στίχους και αποφθέγματα 1. «The horizon comes» (Ted Hughes) 2. «I never wanted to weight more heavily on a man than a bird» (Coco Chanel) 3. «We turn the cube and it twists us» (Erno Rubik)

01

Στη διασταύρωση των οδών Αλκμήνης και Σφηττίων στα Κάτω Πετράλωνα, ακριβώς πίσω από την οδό Πειραιώς, υπάρχουν ακόμα έντονες οι μνήμες ενός εργοστασίου που σίγησε για πάντα. Εκεί που πριν κάμποσα χρόνια στεγαζόταν η παλιά βιομηχανία εσωρούχων Palco-Schiesser, που έκλεισε αιφνιδιαστικά το 2003 μεταφερόμενη στη Βουλγαρία (για ακόμη φτηνότερα εργατικά χέρια) και άφησε 512 γαζώτριες και κοπτοραπτούδες κυριολεκτικά στον δρόμο, σήμερα το ίδιο βιομηχανικό κτήριο του '30 υψώνεται αστραφτερό και ανακαινισμένο, μεταλλαγμένο σε μοδάτο πολιτιστικό πολυχώρο και σε σικ πολυτελή διαμερίσματα τύπου λοφτ.

Κάθε τέτοια πρωτοβουλία αποκατάστασης και επανάχρησης κτηρίων που έχουν χάσει την αλλοτινή τους αίγλη είτε λόγω εγκατάλειψης είτε λόγω χωροταξικών μεταβολών -από παλιά εγκαταλελειμμένα βιομηχανικά κτήρια-εργοστάσια και μισογκρεμισμένα διατηρητέα, ως επί το πλείστον νεοκλασικά, μέχρι παρατημένες τεραστίων διαστάσεων αποθήκες, πολλαπλά διάσπαρτα κενά αστικά δωμάτια στο κέντρο της πόλης- είναι όχι απλώς αξιέπαινη αλλά πολλές φορές αποτελεί επιτακτική ανάγκη για το μέλλον της σύγχρονης αρχιτεκτονικής των μεγαλουπόλεων. Η διάσωση και η επανένταξη κτηρίων συνυφασμένων με συγκεκριμένες λειτουργίες κατά το παρελθόν σε μια νέα πραγματικότητα αποτελεί έναν συνδετικό κρίκο, μια μετεξέλιξη του παρόντος σε ένα δυναμικό μέλλον δίνοντας συνέχεια στην ιστορικότητα του ιστού της πόλης.

Η νέα αρχιτεκτονική πρόταση επανάχρησης των 5.131 τ.μ. του παλιού βιομηχανικού κτηρίου της Palco συνδιαλέγεται με σεβασμό με τα στοιχεία εκείνα που χαρακτήρισαν μια ολόκληρη εποχή και έδωσαν την ταυτότητα σε αυτό το βαρύ και στιβαρό αρχιτεκτόνημα. Οι IF_UNTITLED, το αρχιτεκτονικό γραφείο με έδρα την Αθήνα και το Λονδίνο που ανέλαβε τον αρχιτεκτονικό σχεδιασμό του έργου, κατάφερε με μια διεισδυτική ματιά και με αρκετές λιτές αλλά ταυτόχρονα δυναμικές πινελιές να επανασχεδιάσει τον χώρο δημιουργώντας ένα λειτουργικό κτήριο ανοιχτό προς την πόλη. Η κεντρική ιδέα της μετάλλαξης του κτηρίου είναι η βαθιά εγκάρσια τομή σε όλο το ύψος του και η γενναία περιστροφή τμήματος του κελύφους με σκοπό την ενδυνάμωση και τη δημιουργία νέας εισόδου στο THE HUB, τον νεοαφιχθέντα εκθεσιακό χώρο 1400 τ.μ. που καταλαμβάνει τον πρώτο όροφο. Οι αρχιτέκτονες Μάρθα Γιαννακοπούλου, Annika Grafweg και Seki Hirano αλλάζουν τη διαρρύθμιση καλώντας σε να εισέλθεις στο κτήριο από μια στενή και επιμήκη κλίμακα στο βάθος της οποίας φιγουράρει το λογότυπο της εταιρίας THE HUB EVENTS που διαχειρίζεται τον χώρο χωρητικότητας 1200 καθισμάτων.

HUB art

Η εναρκτήρια έκθεση που φιλοξένησε η πολυλειτουργική αυτή αίθουσα, με τον τίτλο «THE VOLUME ONE - Αντικείμενα, γεγονότα και συναντήσεις» και με υπότιτλο «η θεατρικότητα στη σύγχρονη γλυπτική», εντυπωσίασε κυρίως χάρη στην ιδιαίτερη σχέση που αναπτύσσει ο θεατής-περιπατητής με το έκθεμα-σκηνικό. Ο επισκέπτης μετατρέπεται σε πρωταγωνιστή του χώρου βιώνοντας μια διαφορετική εμπειρία περιπλανώμενος ανάμεσα στα μεγάλων διαστάσεων γλυπτά 14 καλλιτεχνών. Η μνημειακή εγκατάσταση-σφαίρα της εισόδου υπ' αριθμόν IV από καπλαμά του Άντι Χόλντεν, τα ψηλά μεταλλικά πλαίσια-οφθαλμαπάτη που περιβάλλουν ενισχυμένους υαλοπίνακες του Μάθιου Κουμπς και τα μεταμοντέρνα λευκά γλυπτά του Νικ Χόρνμπι, που εμπνέονται από στίχους του Τεντ Χιουζ, τσιτάτα της Κοκό Σανέλ και αποφθέγματα του Έρνο Ρούμπικ μπλέκονται με την αρχιτεκτονική του χώρου και δικαιώνουν τις επιμελήτριες Μάρθα Γιαννακοπούλου από το αρχιτεκτονικό γραφείο IF_UNTITLED και Φιόνα Μπάουντι από τους Spratt and Winkle. Η έκθεση συνομιλεί με το κτήριο και οι γλυπτικές εγκαταστάσεις επανερμηνεύουν τη χωρική τους διάσταση.

Τα συνεχή οριζόντια ανοίγματα της σχολής Μπαουχάους μπλέκονται με τα υπερμεγέθη πορτοκαλί γράμματα P από mdf της Μίμι Νόργκρεν, το άπλετο φως και ο εμφανής σκελετός του κτηρίου παιχνιδίζει με το φωτεινό και αέρινο γλυπτό του Κόνραντ Σόκρος, το φούξια βιομηχανικό δάπεδο του κλιμακοστασίου αντιπαραβάλλεται στους φωτεινούς μονολιθικούς τοίχους από μαύρη λάκα των Χάνα Μπάρτον και Ξαβιέ Πούλτνεϊ, ενώ οι πράσινοι επικλινείς τοίχοι της υποδοχής χορεύουν με τις πολύχρωμες φιγούρες του Τζόναθαν Μπάλντοκ.

My Loft

Το υπόλοιπο κτήριο, το οποίο μεταμορφώνεται σε συγκρότημα πολυτελών κατοικιών-λοφτ με την επωνυμία My Loft, καταλαμβάνει τους τρεις τελευταίους ορόφους και αποτελείται από 25 λοφτ επιφανείας από 80 ώς 150 τ.μ., δηλαδή μονόχωρα διαμερίσματα ανοιχτής και ελεύθερης κάτοψης, με εμφανή δοκάρια και σωληνώσεις, διώροφους χώρους και πατάρια, ενώ στο ισόγειο χωροθετούνται οι θέσεις στάθμευσης, οι αποθήκες, το γυμναστήριο και το εστιατόριο του THE HUB. Το κτήριο μεταλλάσσεται σε μεταμοντέρνα πολυκατοικία που κρατά σε γενικές γραμμές τη μορφολογία της παλιάς βιομηχανίας -μεγάλα ανοίγματα, διπλό ύψος, ανεπίχρηστο σκυρόδεμα, ελεύθερη κάτοψη, βαριά κατασκευή-, αλλά παράλληλα επανεξετάζει έννοιες όπως υπαίθριοι-ημιυπαίθριοι χώροι και εξώστες δίνοντας ενδιαφέρουσες αρχιτεκτονικές λύσεις.

Τώρα, βέβαια, γιατί αυτή η εμμονή για διαμερίσματα τύπου λοφτ σε μια συνοικία αμιγώς εργατική όπως τα Πετράλωνα, είναι μια άλλη ιστορία. Το Μουσείο Μπενάκη της Πειραιώς, από τη μία, και οι αμέτρητες γκαλερί που έχουν φυτρώσει στην περιοχή τα τελευταία χρόνια έχει δώσει νέα ώθηση στην αγορά του real estate και στα επενδυτικά κεφάλαια ανεβάζοντας παράλογα τις τιμές των ακινήτων και αλλάζοντας με αργούς αλλά σταθερούς ρυθμούς την ανθρωπογεωγραφία του χώρου. Ο «εξευγενισμός» περιοχών όπως το Ρουφ, τα Πετράλωνα, ο Βοτανικός, το Γκάζι και το Μεταξουργείο, παρότι είναι πολύ γοητευτικός και μποέμικος, πλήττει συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες και προκαλεί σφοδρές αλλαγές της κοινωνικής σύνθεσης των κατοίκων και των περιοχών αυτών. Η οικιστική αναδιάρθρωση μέσω συγκροτημάτων διαμερισμάτων όπως το My Loft, οι ποικίλες «αναπλάσεις» χωρίς ευρύτερο πολεοδομικό σχεδιασμό, ο «εξωραϊσμός» δημόσιων χώρων αλλά και η πολιτιστική αλλαγή του σκηνικού κεντρικών περιοχών της πόλης είναι κάποια φαινόμενα που πρέπει και οφείλουν να μας προβληματίσουν.

02

03

04

01 Οι πράσινοι επικλινείς τοίχοι της υποδοχής χορεύουν με τις φιγούρες του Τζόναθαν Μπάλντοκ και το λουστραρισμένο αλουμινένιο «μοβ κάθισμα» του Φραντς Γουέστ.

02 Τα ψηλά μεταλλικά πλαίσια-οφθαλμαπάτη που περιβάλλουν ενισχυμένους υαλοπίνακες του Μάθιου Κουμπς συνομιλούν με ολόκληρο το κτήριο.

03 Οι IF_UNTITLED, το αρχιτεκτονικό γραφείο με έδρα την Αθήνα και το Λονδίνο που ανέλαβε τον αρχιτεκτονικό σχεδιασμό του έργου / Μάρθα Γιαννακοπούλου, Annika Grafweg και Seki Hirano

04 Η μνημειακή εγκατάσταση-σφαίρα της εισόδου υπ' αριθμόν IV από καπλαμά του Άντι Χόλντεν είναι ένα από τα δυνατότερα χαρτιά της έκθεσης που επιμελήθηκαν η Μάρθα Γιαννακοπούλου από το αρχιτεκτονικό γραφείο IF_UNTITLED και η Φιόνα Μπάουντι.

Παντελόνι σε baggy γραμμή, **A.L.E.**
Μπορντό μακό τοπ, **attr@ttivo.** Παλτό JOOP!, **Mah Jong.**
Χακί κοντό πουλόβερ, **attr@ttivo.**

Φωτογράφος Τάσος Βρέττος

Παραγωγή και επιμέλεια Χρήστος Καλλιαρέκος, Κατερίνα Μανωλαράκη

Blitzkrieg

Βοηθός φωτογράφου Κωνσταντίνος Γκίκας

Hair Styling Αλατσιανός

Μοντέλα Katya (Dmodels), Chris Burrows (Ace)

Make up Αχιλλέας Χαρίτος

Boxer, **Björn Borg.**
Ολόσωμη φόρμα και μάσκα, **Κανελλάκης Βασίλης.**

Παντελόνι **Lacoste, notogalleries**. Καρό πουκάμισο Volcom, **Boardsports**.
Πουλόβερ **JOOP!, Mah Jong**. Μπουφάν Gas, **Elmec Sport**.
Ζώνη με μεταλλική αγκράφα Harley Davidson, **Elmec Sport**.

Χακί μπουφάν, **adidas.** Μεταλλικό κολιέ, **Swatch.**
Μάλλινο καλσόν, **Calzedonia.** Τοπ, **Nike.**
Αρβύλες από προσωπική συλλογή.

Τζιν παντελόνι **Volcom, Boardsports.** Μπλούζα **Harley Davidson, Elmec Sport.**
Πουλόβερ, **Polo by Ralph Lauren.** Αρβύλες από προσωπική συλλογή.
Επιγονατίδες, **Κανελλάκης Βασίλης.**

Τζιν σορτς, **Levi's.** Γιλέκο με ενσωματωμένο μαντήλι, **Diesel.**
Μάλλινη κάπα **Ralph Lauren, Notos Com.** Γκέτες, **Calzedonia.**
Καλσόν, **Calzedonia.** Μποτάκια **Converse All Star, Elmec Sport.** Ρολόι, **Swatch.**

Μάλλινο καλσόν, **Calzedonia.** Ρολόι, **Swatch.**
Μουτόν παλτό, **Iso.** Στρατιωτικό παντελόνι και τιράντες, **Κανελλάκης Βασίλης.**
Καφέ δερμάτινα μποτάκια **All Star Converse, Elmec Sport.**

Τζιν παντελόνι, **Levi's.** Τζιν πουκάμισο, **Levi's.** Χακί πλεχτή ζακέτα με επωμίδες, **Diesel.** Γκρι πλεχτή ζακέτα, **J.C. Rags.** Μποτάκια **Converse All Star, Elmec Sport.** Παγούρι και στρατιωτική ζώνη, **Κανελλάκης Βασίλης.**

Παντελόνι, **Ditcher.** Καρό πουκάμισο, πλεχτή ζακέτα και ζώνη **Lee, VF Hellas.**
Ρολόι, **Swatch.** Πλεχτός γιακάς, **Stella McCartney for adidas.**

Ολόσωμη φόρμα, **Iso.** Μάλλινα γάντια, **J. C. Rags.**
Στρατιωτική ζώνη, **Κανελλάκης Βασίλης.**

soulpedia
market trends • news

Επιμέλεια
Λίνα Μανδράκου

Ryan Doyle: Red parkour Bull

Ένας από τους καλύτερους parkourίστες παγκοσμίως, κυριολεκτικά πετάει! Όταν πατάει στη γη, είναι ιδιοκτήτης περιώνυμης σχολής του σπορ στη Βρετανία και πρωταγωνιστής της εκπομπής του MTV «Ultimate Parkour Challenge». Νικητής στον διαγωνισμό Red Bull Art of Motion το 2007, έγινε έκτοτε μέλος της Red Bull οικογένειας. Έχει χιλιάδες φαν στο YouTube και στην πραγματική ζωή. Τον περασμένο Οκτώβριο ο Ryan Doyle βρέθηκε στη Σαντορίνη για τις ανάγκες ενός ντοκιμαντέρ και απογειώθηκε πάνω από τον αιγαιοπελαγίτικο ουρανό. Τα συναρπαστικά του άλματα στις ταράτσες και οι περίτεχνες φιγούρες του στα σοκάκια έκλεψαν τις εντυπώσεις ακόμα και από το ηλιοβασίλεμα της Οίας κι επιβεβαίωσαν το σλόγκαν: Η Red Bull δίνει φτερά.

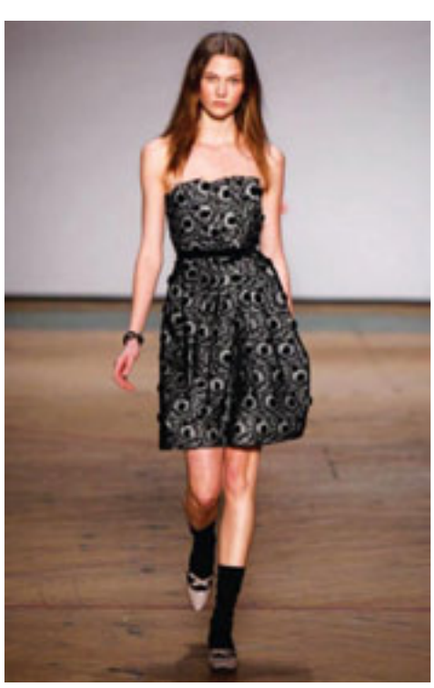
T: 210 9859 751-7

Accessorize: Fairytales

Μπορεί ένα ιδιαίτερο styling και μερικά αξεσουάρ να σε μετατρέψουν σε πριγκίπισσα του παραμυθιού; Ναι! Η Lily Aldridge και η Jojefin Hedstrom, οι δύο πρωταγωνίστριες της νέας καμπάνιας των Accessorize, είναι η ζωντανή απόδειξη. Κοπελάρες-μοντέλα περιωπής, φέτος τον χειμώνα ντύθηκαν Accessorize κι έγιναν «όνειρο». Οι νέες συλλογές είναι σούπερ λαμπερές, με έντονα χρώματα, περίτεχνα διακοσμητικά στοιχεία και πληθωρικά σχέδια. Στα λουλούδια και στα φτερά, στα μεγάλα φουλάρια και στα πρωινά ζακάρ prints, στις βραδινές κομψές πέρλες και στα χρυσά μεταλλικά αξεσουάρ, στην ποικιλία και τη φρεσκάδα, τα κορίτσια συναντούν μια full power ονειρική Accessorize πρόταση.

Accessorize, T: 210 3624 286
www.accessorize.com

Marc Jacobs @ Fena & fenafresh

Φούστες σε σχήμα Α, χαμηλοκάβαλα παντελόνια, παλτό με γούνινες λεπτομέρειες, τουαλέτες σε γαλάζιο και χρυσό, vintage της δεκαετίας του '50 συνδυασμένο με μοντέρνες σχεδιαστικές προτάσεις. Η χειμωνιάτικη συλλογή του Marc by Marc Jacobs, όπου κι αν πα(σα)ρέλασε, απέσπασε ενθουσιώδη σχόλια για τη δημιουργικότητα και τη φαντασία του εμπνευστή της. Μένει να την ανακαλύψεις κατά αποκλειστικότητα στη Θεσσαλονίκη στα καταστήματα Fena στον Φοίνικα και fenafresh στα Ηλύσια.

T: 2310 471 093, 2310 257 447

My way:
Τάκης Ζαχαράτος way

Η Αλίκη και η Ρένα, η Ζωζώ και η Άντζελα, η Βάνα και η Μαρινέλλα, τηλεπερσόνες και ντίβες του θεάματος, πούπουλα και περούκες, μια καταιγιστική πασαρέλα που αποδεικνύει πως ένας καλλιτέχνης με ταλέντο ισούται με όλο το ελληνικό star system! Ο No1 one man show κατέφθασε στη Θεσσαλονίκη αποφασισμένος να συμπυκνώσει την ελληνική σόουμπιζ σε εκδοχή ενός δίωρου αλλά και να σατιρίσει ανελέητα την ελληνική πραγματικότητα. Μιμήσεις, μεταμορφώσεις, μαξιμαλιστικό styling, ανατροπές, καυστικό χιούμορ, σκετς, ατάκες και, φυσικά, μουσική και πολύ τραγούδι: η νέα παράσταση με τίτλο «My Way» πιστοποιεί πως ο απόλυτος performer Τάκης Ζαχαράτος γνωρίζει καλά την υπόθεση που λέγεται διασκέδαση. Από τις 19 Νοεμβρίου και για περιορισμένο αριθμό παραστάσεων, οι νύχτες λάμπουν στο Θέατρο Βεργίνα του Regency Casino Thessaloniki. Ό,τι καλύτερο για μια glam & fun χριστουγεννιάτικη έξοδο.

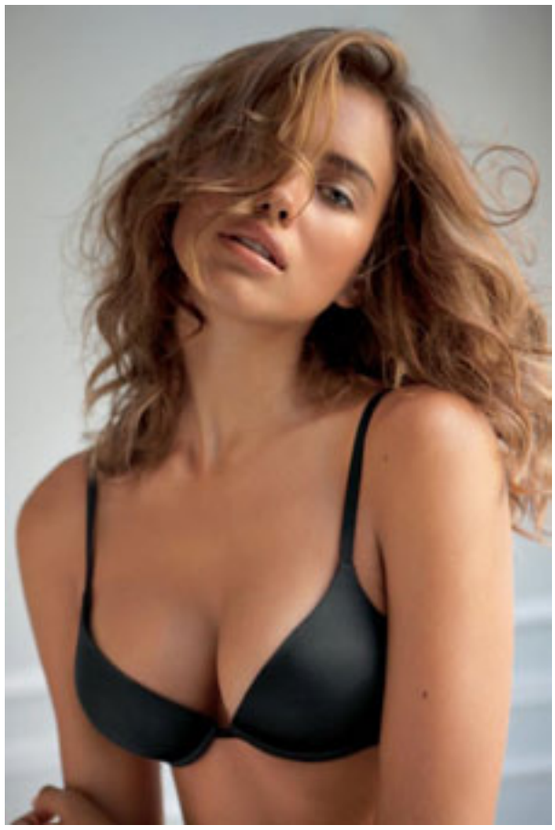
Πληροφορίες & προπώληση εισιτηρίων:
i-ticket, 801 11 60000 (από σταθερό)
210 6786 000 (από κινητό)

Swatch: **Rockin' Beauty babes**

Κάθε φορά που η Swatch λανσάρει μια νέα οικογένεια bijoux, τα κορίτσια απλώς πανηγυρίζουν. Σκουλαρίκια, μπρασελέ, δακτυλίδια και κρεμαστά της σειράς Rockin' Beauty φιλοτεχνούν το στιλ της δυναμικής γυναίκας και γίνονται σύμβολο της ροκ ψυχοσύνθεσής της. Βάση για ανατρεπτικές μεταμορφώσεις και τολμηρές εμφανίσεις, τα νέα Swatch items δεν είναι απλά αξεσουάρ, είναι άποψη. Let's rock!

Swatch Group Greece, T: 210 956 5656

Intimissimi: **Think big**

Επειδή σχεδόν κανένα κορίτσι δε μοιάζει ευχαριστημένο με το μπούστο του, η Intimissimi καταφθάνει με καλά νέα και... ενισχύσεις. Η Simona, το push-up super padded, σου χαρίζει ένα νούμερο παραπάνω εκεί που το χρειάζεσαι για να κυκλοφορείς με αυτοπεποίθηση. Cup με extra super ενίσχυση στη βάση και στο πλάι, λεπτές τιράντες, πολύ βαθύ ντεκολτέ δίνουν όγκο και σεξαπίλ, καίνε μάτια και καρδιές!

T: 210 6840 005

CR Mercurial Vapor SuperFly II **by Nike**

Το 1987, τα Air Safari έλαμψαν σαν φωτοβολίδα στον γαλαξία των αθλητικών υποδημάτων υψηλών επιδόσεων. Πολύ γρήγορα λατρεύτηκαν και εξαντλήθηκαν. Η θρυλική Safari στάμπα με το δέρμα στρουθοκαμήλου πραγματοποιεί μια ανέλπιστη θριαμβευτική επιστροφή στα πόδια του Κριστιάνο Ρονάλντο. Τα CR Mercurial Vapor SuperFly II εμπνέονται από την ταχύτητα και το στιλ του Πορτογάλου, συνδυάζοντας τις υψηλές επιδόσεις με την κομψότητα. Εξοπλισμένα με το σύστημα Nike Sense και κατασκευασμένα από το ελαφρύ συνθετικό υλικό Nike Flywire, επιτρέπουν την ελευθερία κινήσεων, αυξάνουν τις επιδόσεις, εγγυώνται ευστάθεια, ενώ την ίδια στιγμή βάζουν στιλιστική φωτιά στα πόδια σου μέσα κι έξω από το γήπεδο. Αν είσαι κολλημένος με την μπάλα, μάθε πως κάθε ζευγάρι CR Mercurial Vapor SuperFly II συνοδεύεται από έναν αποκλειστικό κωδικό, που σου εξασφαλίζει πρόσβαση στο Nike Football+ και ξεκλειδώνει μυστικά κορυφαίων ποδοσφαιριστών και προπονητών. Τι άλλο θέλεις;

www.nikestore.com
www.nikesoccer.com

Mitsubishi: **The future is green**

Τα τελευταία 40 χρόνια, η ηλεκτροκίνητη τεχνολογία ανθεί με την υπογραφή της. Αναζητώντας εναλλακτικές πηγές καυσίμου, από τον Οκτώβριο του 1966 έως σήμερα, η Mitsubishi Motors πρωταγωνιστεί στην εξέλιξη ηλεκτροκίνητων μοντέλων EV. Με επίκεντρο της έρευνας τις μπαταρίες ιόντων λιθίου και την ηλεκτροκίνηση, η Mitsubishi έχει λανσάρει οχήματα-ορόσημα που ξεχώρισαν για τις επιδόσεις, την ασφάλεια, την αξιοπιστία, την αντοχή τους. Το απίστευτα χαριτωμένο Minicab EV (1989), το plug-in υβριδικό «Chariot HEV» (1994), τα πρωτότυπα Colt MiEV (2005) και Lancer Evolution MiEV, το Concept-EZ MiEV (2006), είναι μερικά μόνο από τα επαναστατικά της μοντέλα που οδήγησαν την τεχνολογία σε πρωτοποριακούς οικολογικούς και οικονομικούς δρόμους δείχνοντας πως μέλλον είναι τώρα.

T: 210 3483 744

Tweety by Kaws

Περίληψη προηγουμένων: Υπό το label Original Fake μεγαλουργεί ίσως ο πιο φρέσκος, groovy και εύστοχος νεοϋορκέζος καλλιτέχνης. News: Ο Kaws ξαναχτυπά «πειράζοντας» γραφιστικά ένα ακόμα σύμβολο της ποπ κουλτούρας. Η σειρά Tweety by Kaws είναι ένα ολόκληρο κίτρινο σύμπαν που περιλαμβάνει παιχνίδια και T-shirts, κι έχει το στιλ και τον χαρακτήρα του δημιουργού της. Με το X-trademark του γκουρού, φυσικά.

Number 3, T: 210 7298 980
www.number3store.com

Tassimo: More than coffee

Espresso, cappuccino, latte macchiato, καφές φίλτρου, δυνατό καφές, καφές με σοκολάτα, καφές με γεύσεις, χωρίς καφεΐνη, ζεστή σοκολάτα ή τσάι; Όποιο κι αν είναι το αγαπημένο σου ρόφημα, πλέον μπορείς να το απολαύσεις σε φουλ άρωμα και γεύση με τον πιο απλό τρόπο. Με το πάτημα ενός και μόνο κουμπιού, η έξυπνη τεχνολογία του Tassimo αναλαμβάνει να μετατρέψει τις καθημερινές σου συνήθειες σε μάξιμουμ απόλαυση, σταλάζοντας στο φλιτζάνι σου 20 ροφήματα με την υπογραφή των 7 πιο ισχυρών brands (βλέπε Jacobs, Suchard, Twinings). Σε πέντε χρώματα εξαιρετικής αισθητικής και με τη σφραγίδα της Bosch, το Tassimo θα γίνει πιστός σου φίλος.

T: 210 6281 800
www.tassimo.gr

Βίκος: www.water.gr

Η εταιρία Βίκος Α.Ε., ένα από τα πλέον καταξιωμένα ονόματα στον χώρο των εμφιαλωμένων νερών, στηρίζει την εθελοντική αιμοδοσία στο πλαίσιο της κοινωνικής της ευθύνης. Με τους ιδιοκτήτες, Π. Σεπετά και Ε. Θεοχάρη να είναι εθελοντές αιμοδότες και δωρητές μυελού των οστών από τα φοιτητικά τους χρόνια και να μοιράζονται τα ιδεώδη του εθελοντισμού με τους ανθρώπους τους στο Βίκο, το 2009 συνεργάστηκαν με το Γενικό Νοσοκομείο Ιωαννίνων Χατζηκώστα και δημιούργησαν μία ομάδα εθελοντικής αιμοδοσίας μέσα στην τοπική «κοινωνία» της εταιρίας. Μέρος των συγκεντρωμένων φιαλών αίματος έχει διατεθεί στο Περ. Γεν. Νοσοκομείο Παίδων «Η Αγία Σοφία» της Αθήνας, για τις ανάγκες των παιδιών που πάσχουν από μεσογειακή αναιμία. Η Βίκος επέκτεινε την προσφορά της με την αγορά κινητής μονάδας αιμοληψίας, εμπλουτίζοντας τον ήδη υπάρχοντα στόλο του Υπουργείου Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, ενώ τόσο η τηλεοπτική της καμπάνια όσο και οι νέες συσκευασίες στοχεύουν στην ευαισθητοποίηση πάνω στο θέμα της αιμοδοσίας.

T: 26510 61951, 26510 62111, 26510 63673
www.water.gr

Πλαίσιο: The Clickers

Είσαι τεχνοφοβικός ή απλώς άσχετος με την τεχνολογία; Χάλασε ο υπολογιστής σου και δεν έχεις χρόνο να τον μεταφέρεις για επισκευή; Δε βγάζεις άκρη με το manual της καινούργιας σου τηλεόρασης και μπαίνεις στον πειρασμό να την σπάσεις; Πλέον, no problem! Ενισχύοντας τις after sales υπηρεσίες του, το Πλαίσιο λανσάρει το πακέτο τεχνικής υποστήριξης The Clickers βάζοντας τέλος στα άγχη, τις αγωνίες, τις απορίες σου. 26 διαφορετικές υπηρεσίες, από την εγκατάσταση ή την επισκευή ενός υπολογιστή έως τη σύνδεση Home Cinema, έρχονται για να καλύψουν όλες τις ανάγκες σου στον χώρο σου. Η χαρακτηριστική συσκευασία The Clickers με το κόκκινο κουμπί είναι διαθέσιμη τόσο στα καταστήματα Πλαίσιο όσο και στην ηλεκτρονική διεύθυνση www.plaisio.gr. Γίνε Clicker τώρα!

T: 800 11 12345, 210 5587 355

STEREOLAB

Του **Δημήτρη Καραθάνου**

Bruce Springsteen
The Promise (Sony)

Υπάρχουν αυτοί που τον λένε Springsteen, υπάρχουν και κάποιοι που τον αποκαλούν «The Boss», και καταλαβαίνονται μεταξύ τους. Υπάρχουν αυτοί που τον ταυτίζουν με την Αμερική του «Born in the USA», του Ρίγκαν, του ρατσισμού, του μάτσο προτύπου, των δικαστικών eighties, αλλά υπάρχουν και κάποιοι που στο πρόσωπό του βρίσκουν την ενσάρκωση της ελεγειακής americana, αυτοί για τους οποίους δίσκοι σαν το «Nebraska», το «Born to Run» ή το «The River» δεν είναι ακούσματα που τα ξεπερνάς από τη μία στιγμή στην άλλη. Ξέρεις ήδη σε ποια κατηγορία ανήκω. Συστρατεύομαι με τη μερίδα εκείνη για την οποία ο Springsteen αποτελεί case study του πώς μπορείς να διατηρείσαι φρέσκος, επίκαιρος, οραματικός και πολιτικοποιημένος επί τριάντα χρόνια, χωρίς να φοβάσαι να γίνεσαι δυσάρεστος, αλλά και δίχως να πάψεις να απευθύνεσαι στο κοινό γούστο ή να χάνεις το έρεισμά σου στο mainstream. Ο Springsteen, που υποστήριξε την καμπάνια του Τζον Κέρι εν μέσω της παντοκρατορίας του Μπους, που ροκάρισε με την καρδιά του στη διάρκεια της εκστρατείας του Ομπάμα, ο Springsteen των τίτλων τέλους της «25ης ώρας», είναι φίλος μου προαιώνιος και μακράν πιστότερος από τα απαθή μέλη του περίγυρού μου, που κατασπατάλησαν το δικαίωμα ψήφου τους και σε αυτές τις εκλογές, δίχως αυτή τη φορά να πάθει κακό κανείς, ευτυχώς.

Το δίχως άλλο, ο Springsteen θα ήταν μαζί μου ανήμερα των εκλογών, με το μεγάλο του χαμόγελο και τον ιδρώτα να σταλάζει από κάθε του πόρο, όμως έχει τα συμφέροντά του να προωθήσει και αυτός. Στην προκειμένη, το «The Promise». Ένα ανθοστόλιστο μπουκέτο, το οποίο περιέχει τρία cd και τρία dvd, όλα τους αντλούμενα από τα outtakes του «Darkness on the Edge of Town», που κυκλοφόρησε το 1978.

Το «Darkness...» ήταν ένα σημαδιακό άλμπουμ, για πολλούς λόγους. Εγκαινίασε τη στροφή του Springsteen από την εύπεπτη ποπ στις πιο εσωστρεφείς εκφάνσεις που έμελλε να χαρακτηρίσουν την τραγουδοποιΐα του. Εγκαινιάζουν τη στουντιακή τελειομανία του, εφόσον κατά τη διάρκεια της παραγωγής του προβαρίστηκαν, ενορχηστρώθηκαν, ερμηνεύτηκαν, ηχογραφήθηκαν και, τελικά, παραχωριάστηκαν σαράντα κομμάτια. Ο θρύλος λέει ότι το «αφεντικό» δεν άφησε τίποτα στην τύχη, ξοδεύοντας μερόνυχτα ώσπου να επιτύχει τον τέλειο ήχο ενός snare drum. Ήταν, επίσης, ενδεικτικό της αποστροφής του προς την εικόνα του media darling που του φιλοτεχνούσαν τα μέσα, γεγονός ειρωνικό, εάν αναλογιστεί κανείς πως αποδείχτηκε το άλμπουμ που τον απογείωσε στα εξώφυλλα του «Newsweek» και του «Time». Πρόκειται, τέλος, για το άλμπουμ που έκανε τον Billy Brag να πει: «Ο Springsteen με κάνει να εξακολουθώ να πιστεύω στην Αμερική». Γράφω κάτι τέτοια και μου σηκώνεται η τρίχα. Άραγε ποιος θα μας κάνει να πιστέψουμε κάτι στη χώρα αυτή; Ο Γκμοχ;

INTERVIEW

Του Δημήτρη Καραθάνου

Cayetano
Back Home

Νέος δίσκος από τον Cayetano, έναν από τους καλύτερους μαέστρους μας, τιτλοφορημένος «Back Home». Κόσμος και κοσμάκης τρίβει τα χέρια του από ικανοποίηση στο άκουσμα της είδησης αυτής. Συναντάμε τον δημιουργό.

Είναι το «Back Home» ο δίσκος που πρόκειται να αποτινάξει οριστικά από επάνω σου την ταμπέλα του «Έλληνα Παρόβ Στέλαρ»; Η ταμπέλα του «Έλληνα Παρόβ Στέλαρ» μου κόλλησε από κάποιους ημιμαθείς bloggers. Με τον Παρόβ είμαστε καλοί φίλοι και υπήρξαμε συνεργάτες για κάποια χρόνια. Μουσικά, δε βλέπω κάτι που να δικαιολογεί τον χαρακτηρισμό. Όπως και να έχει πάντως, δεν ξέρω τι θα αποτινάξει από πάνω μου αυτός ο δίσκος. Αυτό που σίγουρα θέλω, είναι να πείσει, μέσω μιας αισθητικής στην οποία εμμένω και επιμένω.

Τι σου συμβαίνει; Ποια διάθεση σε οδήγησε σε μια δουλειά που κινείται σαφέστατα σε μελαγχολικότερες κλίμακες; Δε μου συμβαίνει τίποτα. Είμαι στην καλύτερή μου φάση. Ίσως αυτό να οφείλεται στις μελαγχολικές κλίμακες που περιγράφεις, με την έννοια ότι ξορκίζω αυτή την πλευρά του εαυτού μου, αποτυπώνοντάς την σε παρτιτούρες. Έτσι κι αλλιώς, οι μουσικές μου έχουν βιωματικό χαρακτήρα. Δε δημιουργώ κατά παραγγελία. Οπότε αυτό που μένει, είναι ένας νορμάλ, έως και χαρούμενος, άνθρωπος.

Όπως και στο παρελθόν, εναγκαλίζεσαι όλο το σύγχρονο τεχνολογικό οπλοστάσιο, ενώ ταυτόχρονα αξιοποιείς ορισμένα από τα πιο εκλεπτυσμένα όργανα του παρελθόντος, όπως το Hammond και το Fender Rhodes. Είναι αυτό ένα χαρακτηριστικό στοιχείο του τρόπου σου να φτιάχνεις μουσική; Σχεδόν κάθε ιδέα μου ξεκινάει με Rhodes. Ασχέτως αν στο τέλος ο ήχος αυτός μπορεί να μην υπάρχει στο κομμάτι. Αγαπώ όμως τη ζεστασιά των αναλογικών οργάνων και αυτά μου το ανταποδίδουν χαρίζοντάς μου απλόχερα ιδέες. Είμαι και τυχερός που τα έχω στη διάθεσή μου. Όποιος δεν άγγιξε αυτά τα όργανα είναι για μένα μισός μουσικός.

Ποιες ιδιαιτερότητες στο επίπεδο της σύνθεσης, της ενορχήστρωσης και της παραγωγής έχει το «Back Home», σε σχέση με τις προηγούμενες κυκλοφορίες σου; Είναι ο πρώτος δίσκος που έφτιαξα σπίτι μου. Μπορεί στους προηγούμενους να καθόμουν πίσω από την κονσόλα και να δούλευα σε δικό μου στούντιο, δεν έπαυε ωστόσο να είναι ένας άλλος χώρος. Πρόκειται επιπλέον για τον δίσκο που εναγκαλίζεται την αναλογική ενορχήστρωση περισσότερο από κάθε άλλον.

Πόσο σε επηρεάζουν τα πράγματα που ακούς κατά την περίοδο που συνθέτεις; Και ποιες οι επιρροές αυτού του δίσκου; Με επηρεάζουν τα πάντα. Δεν μπορώ να αντισταθώ στην πρόκληση να υιοθετήσω ένα mood, όταν αυτό με συνεπαίρνει. Σοκαρίστηκα με το «Black Sands» του Bonobo, όπως είχα σοκαριστεί και με τους Cinematic Orchestra, όταν τους πρωτοάκουσα. Το ίδιο και με το «Cumbia Sobre El Mar» του Quantic. Όλα αυτά αποτυπώνονται, θέλοντας και μη. Παρθενογένεση δεν υπάρχει ή, τουλάχιστον, εγώ δεν μπορώ να την αντιληφθώ ούτε ως έννοια.

Πιστεύεις πως θα πουλήσει το άλμπουμ; Αγοράζει κανείς δίσκους πια; Η δυναμική ενός δίσκου είναι πια πολύ συγκεκριμένη. Υπάρχει κοινό που επιμένει στο αυθεντικό και, όταν του αρέσει κάτι πολύ, το αγοράζει. Και η μέχρι τώρα πείρα μου λέει πως, αν το υλικό σου είναι καλό, ο κόσμος θα το αγοράσει.

Ποιο διαδικτυακό μέσο σε εξυπηρετεί καλύτερα για να προωθείς τη μουσική σου; Είναι ταυτόχρονα και το πιο προσιτό στο κοινό σου; Είμαι εδώ και αρκετά χρόνια στο MySpace. Μόλις πέρυσι κατάλαβα και την αξία του facebook, όταν ένα ζευγάρι από Γερμανία δημιούργησε ένα fan page για μένα. Τώρα πια, πέρασε στα δικά μου χέρια, όπως όριζε η επιθυμία τους, και μένω έκπληκτος από την αμεσότητα που προσφέρει.

Το πρώτο πραγματικά uptempo κομμάτι του δίσκου, το «The K Blues», βρίσκεται στη θέση 7 του tracklist. Έχει να κάνει αυτό με την ατμόσφαιρα που θέλησες να αποπνέει το άλμπουμ; Ο τρόπος που γράφω είναι λίγο περίεργος. Δε δημιουργώ καμιά εικοσαριά κομμάτια, για να ξεδιαλέξω στο τέλος. Τα δημιουργώ με τη σειρά. Στο τέλος ίσως απορρίψω κάποια, αλλά η σειρά είναι αυστηρή. Μόνο έτσι πιστεύω ότι μπορώ να διηγηθώ μια ιστορία. Μοναδική εξαίρεση το «Sleepless And Mr. Coffee», στο οποίο δεν αντισταθηκα, καθώς νομίζω ότι είναι από τα ωραιότερα πράγματα που έχω κάνει. Το έγραψα με το που ολοκλήρωσα το «The Big Fall». Εν τέλει απέρριψα τέσσερα κομμάτια, απλώς και μόνο επειδή θεώρησα ότι έδιναν άλλη τροπή στην ιστορία που λέγεται «Back Home». Οπότε, καθώς το στόρι κυλάει, κορυφώνεται στο «The K Blues», για να ακολουθήσει η αϋπνία και οι ατέλειωτοι καφέδες.

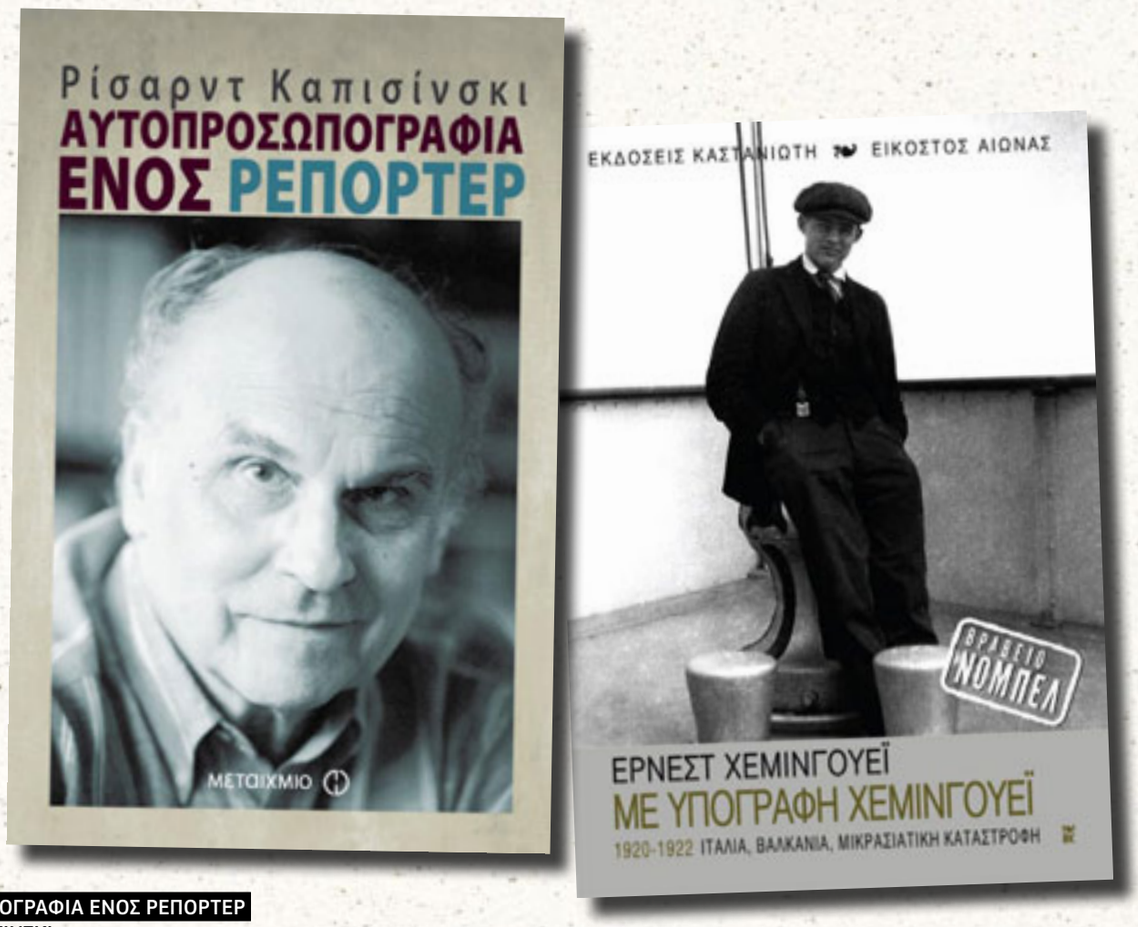
«Left my Girl for a Bizarre Sextet»: ενδιαφέρων τίτλος. Τι ακριβώς θέλει να πει; Αυτό το εκτενές τζαμάρισμα με την εξαμελή μπάντα λειτούργησε ως κάθαρση. Ακριβώς όπως θα γινόταν σε ένα μεγάλο διονυσιακό όργιο. Με τα μάτια κλειστά, και ενώ συνταξιδεύεις με άλλους πέντε, είσαι μόνος. Δε σε νοιάζει τίποτα. Τα 7 λεπτά που το αποτελούν, για μένα, είναι μαγικά.

Το άλμπουμ του Cayetano κυκλοφορεί από την Klik Records.

www.cayetanomusic.com

P R I N T

Του **Θανάση Μήνα**

ΑΥΤΟΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ ΕΝΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ
ΡΙΣΑΡΝΤ ΚΑΠΙΣΙΝΣΚΙ
ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕ ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΧΕΜΙΝΓΟΥΕΪ
ΕΡΝΕΣΤ ΧΕΜΙΝΓΟΥΕΪ
ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Δύο βιβλία, δύο ήπειροι, σε δύο διαφορετικές χρονικές στιγμές, δύο συγγραφείς του vivere pericolosamente. Ο πρώτος κάλυψε δημοσιογραφικά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, τις συρράξεις στα Βαλκάνια, τον εμφύλιο μεταξύ Κομουνιστών και Κουόμιτανγκ στην Κίνα, τον Ισπανικό Εμφύλιο και έζησε την Κούβα κατά την περίοδο της επανάστασης του Κάστρο. Ο δεύτερος εργάστηκε επί 40 χρόνια στην Αφρική και έζησε από κοντά 27 επαναστάσεις και πραξικοπήματα.

Βίοι παράλληλοι: Ο Έρνεστ Χέμινγουεϊ και ο Ρίσαρντ Καπισίνσκι ανδρώθηκαν ως λογοτέχνες μέσα από τη δημοσιογραφία. Βρέθηκαν αμφότεροι εκεί όπου έπρεπε, όταν έπρεπε, ψήθηκαν στο ρεπορτάζ από την πρώτη γραμμή και σε συνθήκες δύσκολες και έπειτα μεταλαμπάδευσαν την κατασταλαγμένη εμπειρία του ζην επικινδύνως σε μια πρόζα που καθηλώνει με το στιβαρό ύφος και την αμεσότητά της. Συγχρόνως, αμφότεροι ως σχολιαστές της επικαιρότητες χαρακτηρίζονται από μια οξυδέρκεια.

Ο μεν Χέμινγουεϊ προαναγγέλλει το τι μέλλει γενέσθαι στο literati της Αμερικής του 20ού αιώνα, από τους πηγαίους πανηγυρισμούς του Κέρουακ ώς την αθυρόστομη εποποιία του Νόρμαν Μέιλερ και από τον υποκειμενισμό του new journalism και της δημοσιογραφίας gonzo ώς την ακονισμένη γλώσσα του Κόρμακ ΜακΚάρθι. Ο δε Καπισίνσκι, σε συνθήκες στριμόκωλες, μάλιστα, γράφοντας πίσω από το Σιδηρούν Παραπέτασμα, θέτει τα όρια της ανεξάρτητης δημοσιογραφίας, αυτής που δεν υποτάσσεται στις νόρμες της σκοπιμότητας του υπαρκτού σοσιαλισμού αλλά ούτε και ξελογιάζεται από τις σειρήνες της φιλελεύθερης πολιτικής ορθότητας. Οι Ρόμπερτ Φισκ αυτού του κόσμου του χρωστάνε πολλά.

Βίοι ασύμμετροι: Ο Χέμινγουεϊ και ο Καπισίνσκι, λόγω ιδιοσυγκρασίας αλλά και ιστορικά ορμώμενοι, επιλέγουν αναγκαστικά διαφορετικό πεδίο δόξης ο καθένας. Ο δημοσιογράφος Χέμινγουεϊ δρα στην Ευρώπη της δεκαετία του '20. Συμμετέχει και τραυματίζεται στον πρώτο Μεγάλο Πόλεμο, παρατηρεί την πτώση των Κεντρικών Αυτοκρατοριών, αιτιολογεί τις παραμέτρους του Ανατολικού ζητήματος (το οποίο περιλαμβάνει τα Βαλκάνια και, βεβαίως, την τότε ελληνοτουρκική διαμάχη), οσμίζεται ότι έρχεται το τέλος της ιμπεριαλιστικής αποικιοκρατίας, την οποία κάποιοι ερμήνευσαν ως το απόγειο, άρα και την αρχή του τέλους του καπιταλισμού, όμως προφανώς έκαναν λάθος.

Ο Χέμινγουεϊ ασφυκτιά στην Ανατολή, ακόμη και στην Κωνσταντινούπολη, εξόν από την ευρωπαϊκή συνοικία της. Γράφει χαρακτηριστικά για την Ισταμπούλ της εποχής του θριάμβου του Κεμάλ: «Είναι μια πόλη γεμάτη στολές και φήμες». Στη δε Αφρική πηγαίνει αργότερα και μόνο για σαφάρι. Αντιλαμβάνεται τις παραμέτρους που ορίζουν την πολιτική της κατάσταση, αλλά δεν μπορεί να κατανοήσει τους τρόπους της. Ο Χέμινγουεϊ νιώθει άνετα στην παλαιά Ευρώπη, στη Γένοβα, στις Άλπεις και, προπάντων, στο Παρίσι. Στις ανταποκρίσεις του προς την εφημερίδα «Toronto Star Weekly», που είναι συγκεντρωμένες στον παρόντα τόμο, παρατηρεί αυτήν την παλαιά Ευρώπη με δέος, με τη συναίσθηση ότι η Αμερική, η πατρίδα του, τον «απόδιωχνε άσπλαχνα εκεί όπου ανήκε - θεόσταλτος ξενιτεμός» (όπως έγραψε ο Νάσος Βαγενάς για τον Κάλβο). Συγχρόνως, όμως, τη σαρώνει με την επαναστατική βιασύνη και τον αφοπλιστικό αυθορμητισμό του, ως παιδί μιας Αμερικής που βρίσκεται ακόμη στη φάση της νεωτερικότητάς της, πριν αυτή η εγρήγορση αποβεί εκτροχιαστική. Αλλιώς, ο Χέμινγουεϊ θέλει τον Φλωμπέρ του, όμως θέλει και το ουίσκι του στη μεζούρα και την τιμή που πρέπει.

Ο δημοσιογράφος Ρίσαρντ Καπισίνσκι εργάζεται από τα τέλη της δεκαετίας του '50 και εντεύθεν. Δρα ορμώμενος από την προδότεια Ιστορία στην εγγύς Ανατολή και, προπάντων, στην υποσαχάρια Αφρική. Εκεί όπου διαδραματίζονται τα συμβάντα του '60. Αρχής γενομένης από την Γκάνα το 1959, η μία μετά την άλλη χώρα της Μαύρης Αφρικής ανακηρύσσει την πολιτική ανεξαρτησία της από την ευρωπαϊκή της μητρόπολη, χωρίς όμως να κερδίζει και την οικονομική της ανεξαρτησία. Ο Καπισίνσκι είναι εκεί και παρακολουθεί διά ζώσης την -πολύ συχνά βίαιη- ανατροπή του προηγούμενου καθεστώτος. Αναγκαστικά, διαφοροποιείται ιστορικά από τον Χέμινγουεϊ. Τα δημοσιογραφικά ρεπορτάζ του τελευταίου εντάσσονται στην περίοδο της ύστερης αποικιοκρατίας. Οι ανταποκρίσεις του Καπισίνσκι εγγράφονται στη μετα-αποικιοκρατική συνθήκη. Αποτυπώνουν την Αφρική με τη ματιά ενός λευκού μη-αποικιοκράτη, που ενδιαφέρθηκε για την ιστορία και τον πολιτισμό της, ξελογιάστηκε από την πολυρρυθμία της, κι ήθελε κατόπιν να κοινοποιήσει αυτή τη γνώση. Οι ομοιότητές του με τον Ηρόδοτο είναι και πάλι έκδηλες.

T H E A T R E

Του **Στέφανου Τσιτσόπουλου** Φωτογραφία **Κώστας Μαδεμλής**

Ασήμαντα σημαντικά!

Η Ευγενία Σαμαρά κι ο Νέλσων Λούκας έγραψαν την παράσταση «Άλλη μια ασήμαντη ιστορία», που ανεβαίνει από 3 έως 19 Δεκεμβρίου στο Θέατρο Σοφούλη. Μια καλή ευκαιρία για να συζητήσουμε με την Ευγενία Σαμαρά για όλα τα τι και πώς.

Πώς σου προέκυψε η συγγραφή ενός θεατρικού έργου; Όπως όλα τα όμορφα πράγματα στη ζωή, εντελώς ξαφνικά! Συναντηθήκαμε τυχαία με τον Νέλσων, τον οποίο γνώριζα από το σχολείο, φέτος το καλοκαίρι. Έχοντας ασχοληθεί και οι δύο με το θέατρο είπαμε μεταξύ σοβαρού και αστείου να ανεβάσουμε μία παράσταση. Τελικά από ένα αστείο μίας βραδιάς βρεθήκαμε το επόμενο πρωί να γράφουμε, να σκηνοθετούμε, να πρωταγωνιστούμε και τώρα να δίνω και συνέντευξη στο SOUL για την πρώτη εξ ολοκλήρου δική μας παράσταση.

«Άλλη μια ασήμαντη ιστορία». Περί έρωτος; Περί σχέσεων; Περί τίνος; Περί εκείνου και εκείνης, μιας μύγας, ενός Γρηγόρη, ενός μεθυσμένου φιλιού, της κυρά-Σούζης στη γωνία, λίγης χλωρίνης, ενός ονείρου, κανενός ονείρου, ενός δώρου, μίας σταγόνας λεμόνι... Κατάλαβες;

Γιατί διαλέξατε σαν σκηνικό ένα μπαρ κι όχι ένα εξομολογητήριο εκκλησίας, ας πούμε; Θεωρώ ότι, αν 2000 χρόνια πριν υπήρχαν μπαρ, το πιθανότερο είναι η ερώτησή σου να ήταν αντίστροφη. Ένα μπαρ είναι από τα μέρη όπου σίγουρα θα δεις πολλούς διαφορετικούς ανθρώπους. Από τις αντιλήψεις και τα πιστεύω μέχρι την εξωτερική εικόνα. Στο δικό μας μπαρ συναντιούνται έξι διαφορετικοί χαρακτήρες που διηγούνται την ίδια ιστορία από τη δική τους οπτική γωνία κάνοντας και μια μικρή εξομολόγηση. Άλλωστε, ποιος δεν έχει πει κάτι που δεν πρέπει σε ένα μπαρ;

«Οι περισσότερες ιστορίες είναι ασήμαντες! Τα πρόσωπα είναι που τις κάνουν σημαντικές!»: Ανάλυσε. Ανάλυση 1: Μία ιστορία που μπορεί να είναι εντελώς ασήμαντη για εσένα, για τα πρόσωπα που την έζησαν μπορεί να είναι η πιο σημαντική ιστορία της ζωής τους.
Ανάλυση 2: Σκέψου ότι ο Νέλσων χτυπάει το πόδι του κάνοντας ποδήλατο. Τώρα σκέψου ότι ο πρωθυπουργός χτυπάει το πόδι του κάνοντας ποδήλατο. Είδες; Τα πρόσωπα είναι που κάνουν σημαντική μια ιστορία!

Ο περισσότερος κόσμος σε ξέρει από τις ραδιοφωνικές εκπομπές σου στον Imagine και την τηλεόραση. Θα σε ακολουθήσει στο θέατρο, με δεδομένο ότι το θέατρο απαιτεί άλλου «εκπαίδευση»; Θέλω οι άνθρωποι που ακούν ραδιόφωνο και βλέπουν τηλεόραση να ασχοληθούν περισσότερο με το θέατρο γιατί, καλώς ή κακώς, το πολιτιστικό επίπεδο της πόλης μας βρίσκεται σε οριακό σημείο. Όσο για μένα, είμαι απόφοιτη δραματικής σχολής, όπως επίσης και ο Νέλσων.

Τι προσδοκάς να νιώσει ο κόσμος βγαίνοντας από την παράσταση; Όχι πολλά... Ούτε να του αλλάξω τη ζωή θέλω ούτε να τον κάνω να αναθεωρήσει τις απόψεις του. Ο σκοπός μας από την αρχή ήταν, και εξακολουθεί να είναι, να περάσει καλά ο κόσμος, να νιώσει την ανάγκη να ξαναπάει θέατρο και ίσως, έστω και για μία στιγμή, να σκεφτεί ότι αυτή δεν είναι άλλη μία ασήμαντη ιστορία.

Συντελεστές παράστασης
Επιμέλεια Σκηνοθεσίας: Νέλσων Λούκας/ Βοηθός Σκηνοθέτη: Ιουλία Χρηστίδου/ Σκηνικά-κουστούμια: Λώρα Λούκας/ Υπεύθυνη Παραγωγής: Ευγενία Σαμαρά/ Παίζουν: Νέλσων Λούκας, Ευγενία Σαμαρά
Ημέρες παραστάσεων:
Παρασκευή - Κυριακή, 23:00
Χώρος: Θέατρο Σοφούλη, Σοφούλη και Τραπεζούντος, Καλαμαριά
Τιμές εισιτηρίων: 15 ευρώ (γενική είσοδος), 10 ευρώ (φοιτητικό/ομαδικό), ισχύουν ατέλειες

SOCIAL MEDIA

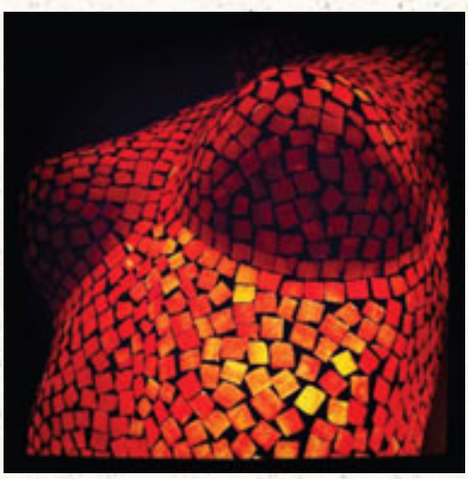
Του **Δημήτρη Καραθάνου**

Φωτογραφία **Δημήτρης Καραθάνος**

Instagram

Ένα νέο στοίχημα των social media, βασισμένο στην ανταλλαγή εικόνας μεταξύ χρηστών, φουσκώνει παλιρροϊκά, κοντεύοντας να εξελιχθεί σε νέο twitter. Τι τύπος είσαι; Ξυπνάς, ας πούμε, γύρω στις 8; Θαυμάσια ώρα για μια βόλτα στο Νάσβιλ, όπου κοντεύουν μεσάνυχτα και ο χρήστης τάδε ανεβάζει το φωτορεπορτάζ του από τα ενδότερα του τηλεοπτικού γίγαντα Country Music Television. Κάμποση ιριδίζουσα urbania σε περιμένει στα προφίλ των χρηστών από τη Νέα Υόρκη, ενώ, σε περίπτωση που δεν πρόλαβες, τα στιγμιότυπα του gasman από τα νοτιοδυτικά προσφέρουν μια πειστική εικόνα της αγροτικής βιοπάλης που δε βλέπουμε ποτέ στα περιοδικά. Στο Τόκιο η ώρα θα είναι νυχτερινή και οι instagramers άγρυπνοι, ενώ θα πρέπει να σκεφτείς πως, από ώρα σε ώρα, η Ευρώπη ξυπνά και εφορμά, μαζί με τον πακτωλό της από φωτογραφίες τραπεζιών πρωινού, κατοικίδιων, δρόμων, κτηρίων, σταθμών μετρό, και λογής καταστάσεων, για να σε φέρει ενώπιον του καλειδοσκοπίου της που εκτείνεται από τη Βρετανία στη Γαλλία, από την Ιταλία στη Σκανδιναβία ή την Ευρασία. Αυτό είναι το instagram. Ένα νέο application, προορισμένο αποκλειστικά για συσκευές iPhone, το οποίο κατά την πρώτη εβδομάδα λειτουργίας του, στα μέσα Οκτωβρίου, συγκέντρωσε εκατό χιλιάδες εγγραφές. Ποντάροντας στις υψηλές φωτολη̈πτικές δυνατότητες των iPhone 4 αλλά και τον εν εξελίξει καλπασμό της κουλτούρας του διαδικτυακού «μοιράσματος», μέσα από μικρά και μεγάλα σάιτ, το instagram είναι το ακριβές ανάλογο του twitter, μονάχα που λειτουργεί με εικόνες.

Η εφαρμογή προσφέρεται δωρεάν, περιέχει έντεκα φίλτρα που εξωραΐζουν εικόνες τραβηγμένες από το τηλέφωνο, τις οποίες μπορείς με απλούστατο τρόπο να ανεβάσεις στο σάιτ, να τις μοιράσεις στους υπόλοιπους λογαριασμούς σου, στο facebook, το twitter ή το flickr, να ακολουθήσεις και να ακολουθηθείς από χρήστες, να ανταλλάξεις σχόλια και αρχεία. Με τις εγγραφές να αυξάνονται ανά λεπτό και τις φωτογραφίες να πολλαπλασιάζονται ανά δευτερόλεπτο, οι δημιουργοί του instagram, Μάρτιν Κρίεγκερ και Κέβιν Σίστρομ, είναι δύο από τα πιο τρανταχτά ονόματα της τεχνολογίας αυτή τη στιγμή. Το μόνο που εύχομαι προσωπικά είναι να διατηρήσουν τον σέρβερ τους στη ζωή. Διότι, ώρα με την ώρα, ο σέρβερ του instagram βαρυγκωμεί.

G A M E S

Του **Μάκη Παπασημακόπουλου**

WRC FIA Wolrd Rally Championship (PS3, Xbox360, PC) (CD Media)

Όπως έχω τονίσει και στο παρελθόν, η σχέση μου με τα motorsport driving games, δεν ήταν ποτέ και ιδιαίτερα καλή. Είτε μιλάμε για Φόρμουλα 1 είτε μιλάμε για μηχανές είτε μιλάμε -και για να έρθουμε και στην περίπτωσή μας- για το παγκόσμιο πρωτάθλημα ράλι. Ξεκινώντας να παίζω τον παρόντα τίτλο, η γνώμη έδειχνε να μην αλλάζει με ευκολία. Κάπως μπαναλούρα αρχικές οθόνες και κλασικά πραγματάκια με «πάρε αμάξι και τρέχα αντί τιουτόριαλ», που για παίκται μυρωδιάδες στα οδηγηλίκια, όπως γιορς τρούλι, οδήγησε γρήγορα σε σκέψεις εκσφενδονισμού του κοντρόλερ από το παραθύρι. Πολύ ατύχημα, πολύ μάζεμα φράχτη και χώματος και από αποτέλεσμα πρακτικού παιχνιδιού τίποτα.

Όλα ετούτα μέχρι που με πήρε το γαμώτο και αποφάσισα να ξεκινήσω από τα χαμηλά με το σωτήριο για τον τίτλο career mode, που χωρίς υπερβολή ίσως είναι και από τα πιο απολαυστικά τέτοια mode που έχω εντοπίσει σε οποιονδήποτε τίτλο. Με το να σε βάζει να ξεκινάς με baby steps, με αμάξια που ό,τι κάνουν σε ταχύτητα και εντύπωση το κερδίζουν σε άφθονο περιθώριο λάθους στην οδήγηση, το WRC καταφέρνει να βρει ρυθμό πιο γρήγορα και από σπινιάρισμα εκκίνησης, και έτσι, όταν πλέον φτάσεις στα πιο ενισχυμένα μονοπάτια της καριέρας σου και κοιτάς κατάματα τα αμάξια που στην πραγματικότητα βλέπεις μόνο σε κανένα Ράλι Ακρόπολις, είσαι πλέον έτοιμος να τα χειριστείς.

Θα μου πεις, σιγά τα ωά, όλα έτσι ξηγιούνται φωνήεν, αλλά, στην περίπτωση του WRC, το ζουμί που βρίσκεις είναι κατιτίς παραπάνω. Οι τυπικά στενές του πίστες, μαζί με το έξτρα τυρί που προστίθεται από τις αλλαγές χειρισμού λόγω διαφορετικών εδαφών, απαιτούν ασκητική προσήλωση και ακριβείς χειρισμούς, αλλά είναι αυτό ακριβώς το μόνιμο, μα ελεγχόμενο άγχος που προσδίδει τις αληθινές νότες εθισμού στον τίτλο. Η ύπαρξη μιας καλής τιμονιέρας, όπως είναι φυσικό, προσθέτει σημαντικά, αλλά έχοντας δοκιμάσει και ένα απλό χειριστήριο, σας διαβεβαιώ ότι παρόμοιες μάζεις ιδρώτα και παράπλευρης ικανοποίησης με το τέλος κάθε stage θα αντλήσετε, είτε έτσι είτε αλλιώς.

Συνολικά, το WRC FIA World Rally Championship μου θύμισε μια από αυτές τις ταινίες με τις «και καλά» μέτριες κορασίδες που, στα μισά της ταινίας, βαράνε μεταμόρφωση και μαζεύεις σαγόνια από το πάτωμα. Δε σου γεμίζει το μάτι στην αρχή, αλλά δώσε του τον χρόνο να πιστονάρει το πράμα του και θα σε κάνει να τρέχεις από πίσω του ωσάν τον σκύλουρα. Γκαραντί σου λέω.

Castlevania: Lords of Shadow (Xbox360, PS3) (Zegetron)

Θεωρώ τον εαυτό μου ως μέγα οπαδό της σειράς Castlevania. Όντας οπαδός οποιουδήποτε παιχνιδιού ακροβατεί στην τρομοθεματική, έχω ακολουθήσει το άξιο τέκνο της οικογένειας Μπέλμοντ σε όλες σχεδόν τις περιπέτειές του, είτε σε κονσόλες σαλονιού είτε σε κονσόλες τσέπης. Οπότε το γεγονός ότι η Konami αποφάσισε να κάνει ένα ολικό re-boot-άρισμα στη σειρά με έκανε ολίγον να φοβάμαι τα χειρότερα.

Πάλι καλά, λοιπόν, που, αν και όντως μιλάμε για ένα re-boot που δεν αφήνει τίποτα από τη μυθολογία του Castlevania στο τραπέζι -μόνο το όνομα Μπέλμοντ, ένα πράμα-, ο τίτλος δείχνει να οδηγείται σε μια πραγματικά ενδιαφέρουσα νέα κατεύθυνση. Το Lords of Shadow action-adventure-άρει στα καλούπια του πρωταθλητή του είδους God of War, αλλά αποφεύγοντας το λάθος της απλής αντιγραφής με άλλο κοστούμι, καταφέρνει να προβάρει χωρίς αμφιβολία ως ένας από τους τίτλους της χρονιάς.

Εντυπωσιακότατες μάχες με άφθονο upgrade-a-ability για να μη νιώθεις ότι θα κολλήσεις αιώνια στα ίδια fight animations, κτηνώδη boss fights που θα σε κάνουν να ξελαιμιαστείς για να δεις τι διάολο πολεμάς και συγκλονιστικά τοπία που φωνάζουν για μια καλή τηλεόραση που θα δικαιώσει οπτικά τη δουλειά που έπεσε για να δημιουργηθούν, το Lords of Shadow δεν κάνει τίποτα απολύτως που να είναι καινούργιο. Το σενάριο έχει σχέση με κακά δαιμόνια που κάνουν τζιζ, τα στοιχεία platform και puzzle solving κάνουν αναμενόμενη εμφάνιση σε έναν τέτοιο τίτλο, αλλά τελικά όλα γίνονται τόσο άρτια, τόσο spot on, που δεκάρα δε δίνεις, αν τελικά δεν οδηγείσαι σε νέα game-ικά βοσκοτόπια.

Το Castlevania κάνει κάτι που φαντάζει ολοένα και πιο δύσκολο στον σύγχρονο game-ικό κόσμο. Παίρνει μια δοκιμασμένη πολλάκις συνταγή, την τελειοποιεί και την κάνει δικιά της. Όχι άσχημα για ένα re-boot που οι οπαδοί της σειράς περίμεναν στη γωνία. Και ας μας κατήργησε και το πατροπαράδοτο μαστίγιο. Θα ζήσουμε και χωρίς αυτό.

C O M I C

Του Μάκη Παπασημακόπουλου

Nemesis: The Warlock

Ένας από τους λιγότερο γνωστούς χαρακτήρες του στάβλου της αγγλικής 2000AD (ή IPC Media, αν θέλετε να το πάμε επιχειρηματικά), ο εξωγήινος Nemesis the Warlock, παραμένει, 11 περίπου χρόνια μετά το τέλος της ξέφρενης και απολαυστικής πορείας του, ένας από τους πιο πρωτοποριακούς και προσωπικά αγαπημένους χαρακτήρες που γέννησε η οργασμικά ενεργή για τον κόσμο των κόμικς δεκαετία του '80.

Ο χαρακτήρας που δημιούργησαν ο σκιτσογράφος Κέβιν Ο'Νιλ και ο γραφιάς Πατ Μιλς είναι κάτι σχετικά αντίστοιχο με το ροκ εν ρολ κλισέ του «live fast, die young». Γεννημένος από την ανάγκη του Μιλς να στηλιτεύσει τον θατσερισμό, τον ιμπεριαλισμό και τον νεοφασισμό που παρατηρούσε να ξεπηδά ανά το δόμημα του σύγχρονου δυτικού κόσμου, ο εξωγήινος επαναστάτης απέναντι στην καταπίεση του ανθρώπινου ζυγού αποτέλεσε μια συνεχή πηγή προβληματισμών, ακόμα και για την προοδευτική με τις ιδέες της αυλή των τίτλων που κάθονταν κάτω από την πινακίδα της 2000 AD.

Ο Nemesis ακροβάτησε από την αρχή σε μια δοκό πολιτικής και κοινωνικής κριτικής, που ακόμα και σήμερα δε λογίζεται και ως νόρμα στον εικονογραφημένο κόσμο και ίσως αυτός είναι και ο λόγος που οδήγησε στον σχετικά μικρό κύκλο ζωής του.

Οι εκφραστές της ανθρώπινης ηγεμονίας ήταν ένας συνδυασμός φασιστικών συμβόλων του αμερικάνικου νότου και της θρησκευτικής στενομυαλιάς της ισπανικής Ιεράς Εξέτασης, ένα σύνολο τόσο απεχθές, που δεν άφηνε περιθώριο στον αναγνώστη, παρά να εναντιωθεί στο ίδιο του το είδος.

Πέραν τούτου, του δεδομένου δηλαδή ρίσκου απώλειας νεαρότερων αναγνωστών λόγω θεματικής, σε μια εποχή που ακόμα αυτοί όριζαν τον ορίζοντα της βιομηχανίας, η προσήλωση των δημιουργών του Nemesis σε μια ιστορία με ένα απόλυτα υπαρκτό τερματικό ορίζοντα -η σειρά εξαρχής είχε κατασκευαστεί γύρω από μια συνέχεια δέκα «τόμων»- ουδέποτε άφησε περιθώρια για μια ελαστικότητα και μια παράταση ζωής στον ασχημομούτσουνο Παπαφλέσσα.

Ο Μιλς, μάλιστα, ερωτηθείς προς το τέλος της πορείας του Nemesis για το αν υπήρχε ποτέ στο μυαλό του αμφιβολία για το τέλος της σύγκρουσης μεταξύ του χαρακτήρα του και του ορκισμένου εχθρού του Τόμας Ντε Τορκεμάδα είχε φανεί κάθετος. Δεν υπήρχε άλλος τρόπος να λήξει, πέρα από τον αμοιβαίο αφανισμό τους, είχε δηλώσει κοφτά και χασαπάτα.

Κοιτώντας προς τα πίσω, με τις περιπέτειες του Nemesis να μην έχουνε αφήσει το στίγμα που τους άξιζε στον χώρο των κόμικς, θα φάνταζε ιδανική μια δική του αναγέννηση σε μια εποχή που τον χρειάζεται τώρα, πολύ περισσότερο από εκείνη στην οποία «έδρασε». Με τον γόρδιο δεσμό της μετανάστευσης να παραμένει ακόμα τέτοιος, με την τρομακτική και συνεχιζόμενη άνοδο της άκρας δεξιάς ανά τον πλανήτη και με τη μέγγενη του ιμπεριαλισμού να σφίγγει όλο και περισσότερο. We could use a time jumping, pointy faced, alien revolutionary. We really could. Shame he's no longer around.

S C R E E N

Του **Τάσου Ρέτζιου**

Ενώπιον Θεών και Ανθρώπων
Des Hommes et Des Dieux

Σκηνοθεσία: Ξαβιέ Μποβουά Παίζουν: Λαμπέρ Γουίλσον, Μάικλ Λόνσντεϊλ, Ολιβιέ Περιέ, Ζαν Μαρί Φριν

Έχει τη δική του σημασία που σε ένα περιοδικό όπως αυτό που κρατάτε στα χέρια σας, αφιερωμένο στην αναζήτηση του ανήσυχα διαφορετικού, να γράφουμε για μια ταινία που εκ πρώτης μοιάζει αφόρητα ακαδημαϊκή. Και την έχει, γιατί αυτό δεν είναι ένα φιλμ που ξετινάζει με κρότο τα πεπατημένα μονοπάτια της κινηματογραφικής γραφής, αλλά με τον δικό του τρόπο (υποδόριο και ανεπαίσθητο) αρνείται να πατήσει στα γνωστά χνάρια.

Ναι, ξέρουμε, δεν είναι και τόσο ελκυστικό το θέαμα επτά καθολικών μοναχών σε ένα μοναστήρι στα βουνά της βόρειας Αλγερίας τη δεκαετία του '90, έστω κι αν πρέπει να διατηρήσουν την αταραξία τους μπροστά στο απολύτως πιθανό ξέσπασμα της οργής φανατικών μουσουλμάνων. Αλλά ο Μποβουά με το τίποτα καταφέρνει και στήνει ένα κανονικότατο θρίλερ, όχι γιατί υπάρχει αγωνία για το τι πρόκειται να συμβεί, αλλά για το ποιες ακριβώς διαδρομές ακολουθεί η ψυχοσύνθεση του καθένα από τους ήρωες. Σαν να πρόκειται για εργαστηριακή έρευνα, ο γάλλος σκηνοθέτης στήνει όχι κάμερα, αλλά μικροσκόπιο και εισχωρεί σε μυαλό και καρδιά, αποκαλύπτοντας σε όλο της το μεγαλείο τον θρίαμβο της θέλησης. Ένας θρίαμβος που είναι ακόμα μεγαλύτερος, γιατί έρχεται μέσα από συναισθήματα που δεν αρνήθηκαν να τα βιώσουν οι πρωταγωνιστές: φόβος, αγωνία για την τύχη που θα έχουν, τρόμος μπροστά στο ενδεχόμενο να λυγίσουν, να δεχτούν την πρόταση του στρατού και να σηκωθούν να φύγουν και να διαλύσουν με αυτόν τον τρόπο ολόκληρη τη ζωή τους, έτσι αφιερωμένη που ήταν στη διατήρηση της πίστης.

Ο Μποβουά σε αυτό ακριβώς το πεδίο κάνει μερικά μικρά θαύματα. Αφήνει την κάμερα πάνω στα πρόσωπα και ο καμβάς αλλάζει συνεχώς: ένα βλέμμα, μια μικρή σύσπαση, μια παραπλανημένη φράση, όλα στον βωμό του διφορούμενου, του διλήμματος, της αγωνίας για την επιλογή.

Εντάξει, στο τέλος κυριαρχεί το αυτονόητο (αν μπορεί να το πει κανείς έτσι), άλλωστε πρόκειται για αληθινή ιστορία που έγινε το 1996, αλλά ευτυχώς έχουμε συμφωνήσει όλοι εδώ και χρόνια με τον Αλεξανδρινό που υποστήριζε ότι και μόνο το ταξίδι φτάνει...

Υπάρχει όμως και μια χαμένη ευκαιρία. Γάλλος ων ο σκηνοθέτης, αδυνατεί να μπολιάσει και την altera pars με τη διεισδυτικότητα που χαρίζει στους γάλλους μοναχούς και αφήνει τη γραφικότητα, όχι να μπει από το παράθυρο, αλλά να χαράξει την πορεία και πάλι υποδόρια. Και είναι χαμένη ευκαιρία, γιατί τις περισσότερες φορές τα παιχνίδια της ψυχής του θύτη έχουν μεγαλύτερο ενδιαφέρον από τις μάλλον φυσιολογικές διαδρομές των θυμάτων...

F O O D

Του **Γιώργου Μπάκα** Φωτογραφία **Σάκης Γιούμπασης**

Παλιά Λημέρια
Όλοι Άνω Πόλη

Από το Τσινάρι, τα μπετά, οι δήθεν και η φασαρία του κέντρου είναι εξόριστα. Καλντερίμια και παραδοσιακή αρχιτεκτονική κάνουν παιχνίδι. Τα «Παλιά Λημέρια» και οι μυρωδιές τους είναι το σήμα κατατεθέν της καρδιάς του. Ένα έξοχο εστιατόριο που, όταν ο καιρός είναι καλός, αξίζει να το γευτείς καθισμένος στην αυλή του, αφού, όπως έγραψε και στο facebook ο Πασχάλης, «τα μανιτάρια μπήκαν». Τον φετινό Νοέμβρη κλείνουν έναν χρόνο στη γειτονιά, και μάλιστα, με τον καλύτερο τρόπο. Εγκαινιάζουν τη συνεργασία τους με το Wine House κι έτσι θα έχεις την ευκαιρία να δοκιμάζεις μαζί με τις εξαίρετες σούβλες και εξαιρετικά κρασιά από Ελλάδα, Γαλλία, Ιταλία, Αργεντινή, Χιλή και Αυστραλία. Πάμε στο ψητό: μπριζόλα σούβλας αλλά και κότσι, αν δεν τα δοκιμάσεις, έχασες. Πάμε και στη μαγείρισσα, μητέρα του Πασχάλη: η σαλάτα της με τους σπανακοβλαστούς είναι αξεπέραστη, τα τηγανητά κολοκυθάκια της κριτσινίζουν στον ουρανίσκο ανυπέρβλητα, οι κολοκυθοκεφτέδες της είναι για Όσκαρ, στο μπουγιουρντί της θέλεις να πέσεις και να γίνεις αθάνατος όπως ο Οβελίξ έπεσε στη μαρμίτα. Χόρτα, βλίτα και μαγειρευτά, όπως ο μουσακάς της, μαρτυρούν την κλάση του μαγαζιού, που ήρθε η ώρα να το τεστάρεις. Θα κολλήσεις. Με το Τσινάρι, με την οικογένεια του Πασχάλη, με το πιο ωραίο μαγαζί της περιοχής και τις τιμές του. Ανηφόρισε.

Αλ. Παπαδοπούλου 70, Τσινάρι, Τ: 2310 257 626

Του **Γιώργου Μπάκα** Φωτογραφία **Σάκης Γιούμπασης**

Διατηρητέο
Είναι πολύ ωραίο!

Τσιμέντο και ξύλο, αεραγωγοί θέρμανσης και vintage μεταλλικά έπιπλα. Κρεμασμένα σώματα βιολιών που, αντί για ταστιέρα, καταλήγουν σε χειρολαβή φτυαριού. Αποθηκευτικοί χώροι παλιών λάστιχων Michelin φερμένοι από Γαλλία, που πάνω τους στέκονται οι μπουκάλες του ποτού. Ξύλινο μακρύ τραπέζι, όπως στα καπηλειά της Πράγας, για παρέες που θέλουν να τα πιουν αλλά και να τα πουν. Τι έχουμε εδώ; Το βραβείο καλύτερης ανακαίνισης μπαρ για τη φετινή σεζόν. Διασταυρούμενα πυρά-tips νεοϋορκέζικων small bars και alternative βερολινέζικων στεκιών. Ο διακοσμητής Σωκράτης Γιοσμάς και ο ταξιδιάρης Πέτρος Καραμπουρνιώτης ξεπέρασαν τους εαυτούς τους σε φαντασία αλλά και κατασκευές. Το «Διατηρητέο», που πάντα είχε τον τίτλο του ψαγμένου ροκ εν ρολ μπαρ, φέτος τον χειμώνα μεταμορφώνεται στο πιο κοσμοπολίτικο καταφύγιο. Σηκώστε το κεφάλι και κυαλάρετε το κεντρικό πολύφωτο, σαν Λερναία μεταλλική Ύδρα. Τσεκάρετε λεπτομερώς κάθε γωνιά αυτού του μαγαζιού και δώστε έμφαση στα πάντα: από την παλιά λάμπα ποδηλάτου που φωτίζει τον κατάλογο στην είσοδο έως τις κρεμάστρες-λογής λογής εργαλεία. Παραμιλάνε όσοι το είδαν, τα σπάνε κάθε βράδυ οι αμετανόητοι θαμώνες του στην Ικτίνου, ροκάρουν τα decks του κι ο συνωστισμός ξεκινάει από τις σκάλες, όπου ριγμένα μαξιλάρια εγγυώνται πως θα βρεις μια θέση να κάτσεις, όταν μέσα θα είναι τίγκα.

Ικτίνου 12, Τ: 2310 283 181

Η ΖΩΟΠΑΝΗΓΥΡΗ του Γιώργου Μπάκα

ΤΟΞΟΤΗΣ (22 Νοεμβρίου – 21 Δεκεμβρίου)

Οι πρόσφατες εκλογές θα σε κάνουν το επόμενο διάστημα να συλλογιστείς, να αναστοχαστείς και να αναθεωρήσεις αρκετά πράγματα σχετικά με την ποιότητα των ανθρώπων που αναπνέετε το ίδιο καυσαέριο σε αυτή την πόλη. Η ερώτηση «Πώς θα πάμε μπροστά με τέτοιους πολιτικούς;» θα επαναδιατυπωθεί μέσα στο κεφάλι σου πιο σωστά, όπως «Πώς θα πάμε μπροστά με τέτοιους ψηφοφόρους;». Σύντομα θα καταλάβεις πως κάθε τόπος έχει τους πολιτικούς που του αξίζουν. Και όποιος διαφωνεί μαζί μου, Ναπάνα Ντισανεγκαμέντα (πόλη της Σρι Λάνκα).

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ (22 Δεκεμβρίου – 19 Ιανουαρίου)
Ποιος να φανταζόταν πως, όταν έλεγες ότι σου αρέσουν οι διαφορετικές στάσεις, δεν εννοούσες το σεξ, αλλά την πολιτική. Οι ιδέες σου μοιάζουν με φορτηγατζή που έχει κοιμηθεί στο τιμόνι και το φορτηγό του χορεύει βαλς στην εθνική οδό. Ο Ερμής στον Τοξότη θα σε βοηθήσει να καταλάβεις πως οι ιδέες δεν είναι βρακί να το αλλάζεις κάθε βδομάδα (ή πιο σπάνια;). Δεν μπορεί να είσαι φίλα προσκείμενος στην αριστερά και να κατηγορείς τους μετανάστες για την ανεργία της χώρας. Δεν μπορεί να είσαι φίλα προσκείμενος στη δεξιά και να μιλάς για προλεταριάτο. Δεν μπορείς να είσαι Fila προσκείμενος στην adidas.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ (20 Ιανουαρίου – 18 Φεβρουαρίου)
Τα σκληρά μέτρα της κυβέρνησης κατά του καπνίσματος δίνουν τη θέση τους σε σκληρότερα μέτρα, που δίνουν τη θέση τους σε ακόμα σκληρότερα μέτρα και ακόμα πιο σκληρά σκληρά μέτρα και όλα τριγύρω αλλάζουν και όλα τα ίδια μένουν. Οι υποσχέσεις σου να κόψεις το κάπνισμα έχουν σε λίγες ημέρες τα δεύτερα γενέθλιά τους και, όπως πάει το πράμα, θα τα εκατοστίσουν. Οι ανέλπιδες απόπειρες να δικαιολογήσεις την κακή σου συνήθεια με ατάκες τύπου «έλα, μωρέ, ένα τσιγάρο μετά το φαγητό» έρχονται σε αντίφαση με το γεγονός ότι τρως 17 φορές την ημέρα.

ΙΧΘΥΕΣ (19 Φεβρουαρίου – 20 Μαρτίου)
Μαμήθηκε ο Δίας… με τη Μαία και έκαναν τον Ερμή που, με ανάδοχο τον Πλούτωνα, σε βρίσκει να προσπαθείς να καταπολεμήσεις την πλήξη μιας σχέσης που μετράει Χρόνια Πολλά και Καλά Χριστούγεννα. «Αγάπη δεν είναι εκείνη που αντέχει τον μακροχρόνιο χωρισμό, αλλά τη μακροχρόνια οικειότητα», είχε πει μια αμερικανίδα κωμικός. Δεν έχει νόημα να βγεις από μια όμορφη και ήσυχη σχέση, επειδή άρχισες να βαριέσαι, όταν ξέρεις ότι τον πρώτο ενθουσιασμό της επόμενης θα διαδεχτεί και πάλι η ίδια φθοροποιός πλήξη. Απαράλλαχτη όμως!

ΚΡΙΟΣ (21 Μαρτίου – 19 Απριλίου)
Με την ανακάλυψη του υποψήφιου για ζωή πλανήτη Gilese 581g (καμία σχέση με τον Gillette 3mach), οι ελπίδες σου για εγκατάλειψη της Γης αναπτερώνονται, ανεξαρτήτως αν απέχει 20 έτη φωτός από το μέρος μας, δηλαδή όσο η ελληνική οικονομία από την εξυγίανσή της. Η επαγγελματική αβεβαιότητα, η αδυναμία εκπλήρωσης οικονομικών υποχρεώσεων και η υπαρξιακή αγωνία έχουν δημιουργήσει μέσα σου έντονες τάσεις φυγής, που καμία ουσία και νόημα δεν προσφέρουν στην παρούσα φάση της ζωής σου, αφού, είτε το θες είτε όχι, θα το φας το αγγούρι της πτώχευσης! Εδώ, μαζί μας! Αγκαλίτσα…

ΤΑΥΡΟΣ (20 Απριλίου – 20 Μαΐου)
Μπορεί να είσαι καλός άνθρωπος και να μη σε κυνηγάνε οι Ερινύες, αλλά δύσκολα θα γλιτώσεις από τις Αγχώστρες, χθόνιες θεότητες που προσθέτουν αποτελειωτικά στάγματα άγχους και στρες σε αυτοκτονικά υποκείμενα. Ίσως ακουστεί αστείο, αλλά η τελευταία ελπίδα ανάκτησης της διάθεσής σου για ζωή είναι η γελωτοθεραπεία. Ελαττώνει το άγχος, καταπολεμά την κατάθλιψη, και το σημαντικότερο; Ενισχύει οικονομικά άνεργες ομάδες που βρήκαν τρόπο να επιβιώσουν κοροϊδεύοντας τον κόσμο με τέτοιου είδους σεμινάρια. (Σχετικό: Πώς λέγεται το στρεσαρισμένο ψάρι; Πιράγχος!)

ΔΙΔΥΜΟΙ (21 Μαΐου – 21 Ιουνίου)
«Είδα στα μάτια τους ότι θα τους νικούσαμε», είχε πει το διάσημο μέντιουμ Νίκος Γκάλης το 1987 πριν τον αγώνα με τους Ιταλούς. «Αυτοσυγκεντρώθηκα για να τη μαγνητίσω, αυτά είναι κόλπα ζόρικα που κάνουν στην Ινδία», είχε πει ο ιλούζιονιστ Χάρης Κατσιμίχας. «Για κοίτα με στα μάτια λοιπόν και κοιμήσου», η υπνωτίστρια Μαρινέλλα. Αν δεν έχεις πιάσει ακόμα το υπονοούμενο, πρέπει να διαθέτεις κάποιο μεταφυσικό χάρισμα για να μπορέσεις να ρίξεις γκομενάκι μονάχα με το βλέμμα. Για δοκίμασε την ομιλία. Ποτέ δεν ξέρεις…

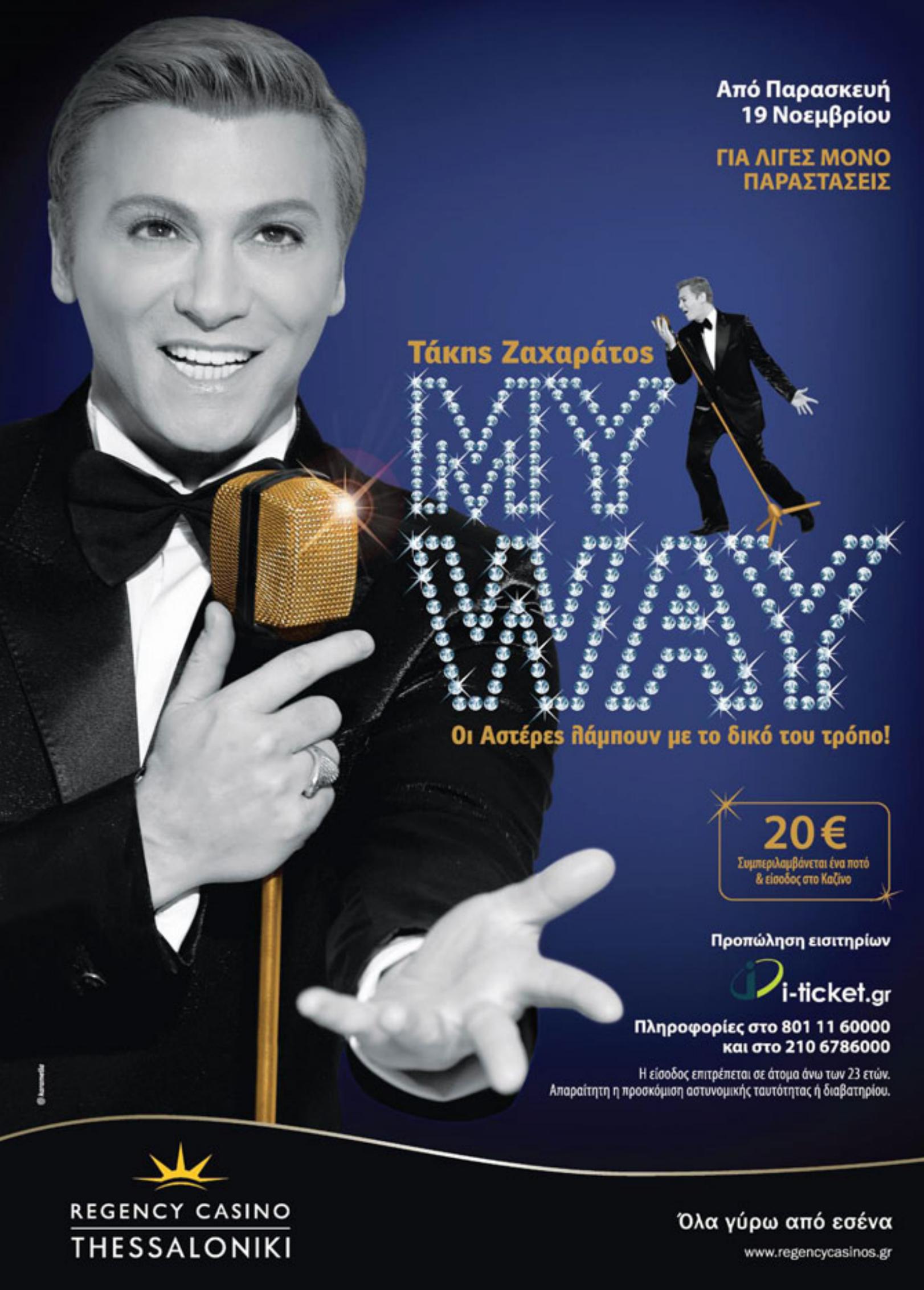
ΚΑΡΚΙΝΟΣ (22 Ιουνίου – 22 Ιουλίου)
Φίδια υπάρχουν πολλά, αλλά σαν τους φίλους κανένα. Δύσκολα στριμώγματα έπονται μέσα στις επόμενες ημέρες, αφού οι ύπουλες σπόντες από το φιλικό σου περιβάλλον όσον αφορά την απούσα ερωτική σου ζωή θα πέσουν χαλάζι. Φρόντισε να αποφύγεις τις κλισέ δηλώσεις τύπου «είμαι καλά», «μου αρέσει που είμαι μόνος/η μου», «δε θέλω κάτι αυτόν τον καιρό», «έχω αφοσιωθεί στην καριέρα μου και δε μου μένει χρόνος», γιατί θα γελάσουν και οι πέτρες. Μωρέ λες (more less), χαζά - χαζά να τσιμπήσει με την προσποιητή αδιαφορία σου κανένα φρούτο και να σε αποκαταστήσουμε; (Γ)αμάν και πότε!

ΛΕΩΝ (23 Ιουλίου – 22 Αυγούστου)
Sephora που μας βρήκε! Η Ελλάδα στέφθηκε νικήτρια στο παγκόσμιο ριάλιτι σόου «Next Top Bordel», και εσύ ακόμα χαζεύεις απαθής τη Βίκυ Καγιάκ (μοντέλο που πλέει σε πελάγη αφασίας) στον ΑΝΤ1; Τι μπορεί να σου προσφέρει, ρε συ, μια εκπομπή με όμορφα (υπό συζήτηση) και καλλίγραμμα πιπινάκια που ξεμαλλιάζονται, εκτός από ευχαρίστηση, κέφι, ψυχαγωγία, διασκέδαση, απόλαυση, άντε και λίγη ηδονή, αν είσαι αρσενικό; Τίποτα! Άσε λοιπόν τις φωτογραφήσεις, τις πασαρέλες και τις επιδείξεις μόδας, γιατί ακολουθούν πηδήξεις λόρδας, και κάποιος πρέπει να αντισταθεί σε αυτόν τον γαμ***νο τόπο!

ΠΑΡΘΕΝΟΣ (23 Αυγούστου – 22 Σεπτεμβρίου)
Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από το δωρεάν, το κούτρα, το τσάμπα, ή, αν θες, την κατ' ευφημισμόν «ευγενική χορηγία», πράμα που το ξέρεις καλύτερα από όλους. Είσαι και εσύ από αυτούς τους άθλιους τύπους που δεν πεινάνε ποτέ και, όταν παραγγείλει κάποιος πίτσα, τσιμπάνε ένα κομμάτι, «έτσι για τη γεύση», «έτσι από λαιμαργία», «έτσι για την παρέα», και στο τέλος ψάχνουν τουμπανιασμένοι μια σόδα, ή από αυτούς που ψάχνουν επί ώρα τις τσέπες τους για να πληρώσουν το ταξί και κουβαλάνε 50ευρα και 100ευρα εκβιάζοντας τη φιλοτιμία του διπλανού τους! Ουστ, 60βελόνη!

ΖΥΓΟΣ (23 Σεπτεμβρίου – 23 Οκτωβρίου)
Δεν πρόλαβες να χωρίσεις από εκείνο τον μακροχρόνιο δεσμό και βρήκες νέο κελεπούρι. Δεν πρόλαβες να βρεις νέο κελεπούρι και χώρισες. Τι θα γίνει πια με σένα; Σωστά μιλούσε ο Τζορτζ Κλούνεϊ, όταν έλεγε πως «υπάρχει πρόβλημα, όταν έχεις μόνο μία λύση», αλλά μάλλον έπρεπε να προτιμήσεις τη λύση της πρεμίας, αντί να μπλεχτείς σε νέες ερωτικές περιπέτειες. Είναι όπως όταν σηκώνεσαι από το κρεβάτι, μωρέ, ξέρεις, θέλεις άλλη μια στάση για ύπνο στον καναπέ, μέχρι να ξυπνήσεις καλά.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ (24 Οκτωβρίου – 21 Νοεμβρίου)
Κατήφεια, βαρεμάρα, αδιαθεσία είναι μερικές από τις πιο δυσάρεστες ψυχικές καταστάσεις που θα βιώσεις μέσα στις γιορτές των Χριστουγέννων (ειδικά τις ramones) και που θα φέρουν μέσα στη σχέση σου ακατάσχετη γκρίνια και κρεβατομουρμούρα. Η λίμπιντό σου είναι σαν τη θερμοκρασία. Όσο πλησιάζει ο χειμώνας, πέφτει! Τι αξεσουάρ, τι τεχνικές ερεθισμού, τι αφροδισιακά, ζωμοί και ματζούνια, δεν αποδίδει τίποτα. Σφίξε τα δόντια και προσπάθησε να ανταποκριθείς στα κλινικά σου καθήκοντα πριν αρχίσεις τα «έπρεπε», «ήμουν τυφλός/ή», «έφταιξα».

Από Παρασκευή
19 Νοεμβρίου
ΓΙΑ ΛΙΓΕΣ ΜΟΝΟ
ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ
Τάκης Ζαχαράτος
MY WAY
Οι Αστέρες λάμπουν με το δικό του τρόπο!
20 €
Συμπεριλαμβάνεται ένα ποτό
& είσοδος στο Καζίνο
Προπώληση εισιτηρίων
i-ticket.gr
Πληροφορίες στο 801 11 60000
και στο 210 6786000
Η είσοδος επιτρέπεται σε άτομα άνω των 23 ετών.
Απαραίτητη η προσκόμιση αστυνομικής ταυτότητας ή διαβατηρίου.
REGENCY CASINO
THESSALONIKI
Όλα γύρω από εσένα
www.regencycasinos.gr

NIKE
SPORTSWEAR

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠΟ
ΤΟ GRAND SLAM

Ο Juan Martin Del Potro φορά το

DESTROYER

Περισσότερο από στολές τένις και τρόπαια... JUAN MARTIN DEL POTRO:
Γεννημένος με μια μπάλα ποδοσφαίρου στα πόδια και το Club Boca στην καρδιά.
Ο Juan Martin Del Potro φορά το NSW Destroyer. nikesportswear.com